

ΟΗΣΑΥΡΟΣ



Τὰ παιδιά που γεννιούνται ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ

Γιατί είναι ρωμαλεότερα, ωριότερα και εξυπνότερα;

Ποιά παιδιά είναι καλύτερα, εκείνα που γεννιούνται από ένα γάμο χωρίς έρωτα ή από ένα γάμο που όφεται σε ένα τρυφερό αίσθημα;

Ο διάσημος Γάλλος ιατρός Μπινέ - Σαγκλέ κηρύσσεται ανεπιφύλακτα υπέρ των πρώτων. «Είπε, λέγει, υγιέστερα, ωριότερα και ευφρόνεστερα από τα παιδιά στα οποία δεν μεσολαβεί ο έρωτας. Η υπεροχή τους, τόσο ως προς τη σωματική διάπλαση, όσο και ως προς την πνευματική ανάπτυξη, είναι αναμφισβήτητη».

Ο Γάλλος επιστήμων, για να υποστηρίξει αυτή την άποψή του, κάνει μια ιστορική αναδρομή, που τον οδηγεί στο συμπέρασμα ότι όλα τα νόθα παιδιά, που είναι σχεδόν πάντοτε καρποί έρωτος, είναι πολύ ανώτερα από τα νόμιμα παιδιά που γεννήθηκαν από τον ίδιο πατέρα ή την ίδια μητέρα έξω από τη ζωογόνο ατμόσφαιρα του ερωτικού αισθήματος.

Το κλασσικότερο παράδειγμα του είδους αυτού είναι η διαφορά που υπάρχει μεταξύ του δον Ζουάν του Αυστριακού και του Φίλιππου ΙΙ της Ισπανίας. Είχαν και οι δύο τον ίδιο πατέρα, αλλά ο μόνος πρώτος ήταν νόθος, ο δε δεύτερος νόμιμος υιός του Καρόλου του Ε'.

Μεταξύ των δύο αυτών ανθρώπων απλωνόταν μια αληθινή άβυσσος. Ο δον Ζουάν ο Αυστριακός, ο νικητής της ναυμαχίας της Ναυπάκτου, είχε έσοχα στρατηγικά χαρίσματα και ανώτερη διάνοια. Αντίθετα, ο αδελφός του Φίλιππος ο 2ος ήταν άνθρωπος με πολύ περιωρισμένη διάνοια, μικρόφυκος καχύποπτος και βόλιος.

Δεν ήταν μικρότερη η διαφορά που εκάρριζε τον δούκα της Βαντόν, νόθο υιό του βασιλέως της Γαλλίας Ερρίκου του 4ου, από τους δύο νομίμους αδελφούς του, τον Λουδοβίκο Ι3ο και τον δούκα της Ορλεάνης. Ο πρώτος από τους δύο τελευταίους ήταν ένας ψυχασθενής, που έφερε τη ζωή σαν βάρος, ενώ ο δεύτερος ήταν εκπαιδευμένος και γεμάτος από διαστροφές. Οι δύο αυτοί άνθρωποι έμοιαζαν σαν οκτάρια κακέκτυπα έμπρος στο νόθο αδελφό τους.

«Ο ρόλος των νόθων, παρατηρεί ο δόκτωρ Μπινέ - Σαγκλέ, ήταν πάντα αξιοσημείωτος στις πρηνότητες οικογένειες. Θα αναφέρω μόνο τον Ντιντάυλο ντε Μπαρμπάν, τον Μαυρίκιο της Σαζωνίας, που ήταν όλοι υιοί ή εγγονοί νόθων, χωρίς να μιλήσω για μερικούς άλλους νόθους που ζουν ακόμη και σήμερα».

Ο δόκτωρ Μπινέ - Σαγκλέ αναφέρει επίσης το ακόλουθο χαρακτηριστικό ανέκδοτο:

Τερέζα αισιανόταν πάντα μινάν ακατανίκητη από τη διαφορά που βγάρει από την βολική κοίτη ήταν όλα αβυσσικά και πεθαναν σε πολύ μικρή ηλικία. Αντίθετα, τα παιδιά που απέκτησε ο Λουδοβίκος εύρωστα, ωριότερα και πολύ εξυπνα.

Η διαφορά αυτή είχε κάμει εντύπωση στον βασιλέα, που έρωτας κάποτε τον γιατρό του Γκενύ που έπρεπε να αποδώσει αυτό το γεγονός.

Μεγαλειότητα, απάντησε ο Γκενύ, η εξήγησις είναι πολύ απλή: Άναψατε τις ευνουούμενες σας, ενώ δεν αγαπάτε τη βασιλεία!

Ο δόκτωρ Μπινέ - Σαγκλέ, αναλύοντας το μπκαρόν της τεκνοποίησης, παρατηρεί ότι εξουσιάζεται από τον υποδοχέα ούτε στη θέληση, από το ένστικτο, που λογικά βία, ούτε σε καμία από τις συνθητικές ορισωμένες νόμους της φύσης, που οδηγούν στους πεθανε διαφορετικά, τονίζει, της εποχής μας. Εάν συνέβαιναν δύο συζύγων να δημιουργήσουν καλούς απογόνους, για να έμπρεσαν το μηχανισμό της τεκνοποίησης και να φέρει αυτό το αποτέλεσμα.

Το ερωτικό ένστικτο είναι η βαθύτερη και καθομιουργώμενη απογόνους, που να προσεγγίζουν όσο στην ψυχή μας. Γι' αυτό δεν είναι κάτι που να υποτάσσεται σε νόμους. Γιατί εκείνο που μας διευτύνει και που μας επιβάλλει τους νόμους του είναι ο Γάλλος επιστήμων αποκλείει επίσης την τεράστια ανθρώπινη, που υποστηρίζουν καλύτερα επιστήμονες, ιδίως στις Ηνωμένες Πολιτείες, από το μυστικό της δημιουργίας μιας καλύτερης τας, τονίζει, που η ανάγκη της δεν ήταν ποτέ ανανήνρησι των δικαιωμάτων του έρωτος στην ποδοθήνη των συνθηκών που θα διευκολύνουν την ύκελωση του μέσου σε μια ατμόσφαιρα ομορφιάς και υγείας. Ο έρωτας δεν είναι κάτι που πρέπει να μιλουυθυμίστη και κυρίαρχος της ζωής μας. Όσο πεστών κόσμο, τόσο η ανθρωπότητα από έρωτα υπάρχουν καλύτερη, ωριότερη και καλύτερη!»

Ο όμογάλακτος αδελφός

Μοντέρνο διήγημα

Ένα χειμώνα δολοκλήρο ο Σουλθέστρ Άρνω έκανε κόρτε στην Άντριέν Βαλερύ. Ήταν τριάντα χρονών, ζωγράφος το επάγγελμα. Ειδικεύθηκε στις προσωπογραφίες για να βρή το μέσον να μπαίνει στα κοσμικά σαλόνια και να πλησιάζει τον άριστοκρατικό κόσμο, από τον οποίο κερδίζει πολλά χρήματα. Ήταν πάντα κομψός κι ευγενικός.

Η Άντριέν Βαλερύ ήταν χήρα, νέα, πλούσια, μελαχροινή χαριτωμένη και τούσινε πολλές ελπίδες. Πλησίαζε όμως το καλοκαίρι και θα την έκανε. Η άριστοκρατία θα έφευγε για την εξοχή.

Αυτά συλλογίζονταν ο Σουλθέστρ πηγαίνοντας στην τελευταία εορτή, που έδινε το ζεύγος Μπερίς, που συγγένευσε με την Άντριέν.

Μετά το δείπνο ο Σουλθέστρ τα κατάφερε να μείνει μόνος με την Άντριέν.

— Ώστε... είναι η τελευταία βραδιά που βλέπουμετε τις ελπίες. Η απελπία μου δεν περιγράφεται...

Επειτα από λίγες στιγμές δεν θα σας ξαναδώ πιά για πολλές εβδομάδες. Μου επιτρέπεται τουλάχιστον να σας γράψω; Θυ υποφέρω τόσο πολύ μακριά σας. Θα είναι μια παρηγορία για μένα.

Εκείνη χαμογέλασε. Δεν ήθελε να τον απελπίσει και του απάντησε:

— Αν αυτό σας ευχαρίστη, μπορείτε να μου γράψετε. Θα φύγω μαζί με τα εξάδελφά μου τους Μπερίς. Θα πάμε πρώτα στη θάλασσα. Έρετε τη διευθυνσι της επαύλειάς τους. Επειτα θα πάμε στο κτήμα τους στην Πικαρδία.

— Και θα επιστρέψετε τον Οκτώβριο...

— Και σεις; έρωτσε η κυρία Μπερίς, που είχε ακούσει τα τελευταία τους λόγια.

— Όπως συνήθως, κυρία μου, θα πάω να παραθερίσω στις «Τρεις Ιτιές». Όπως συνήθως θα πάω να απομονωθώ μέσα στην επαρχία.

— Στον πύργο του θείου σας; Θυμάμαι, κάτι μου είχατε πη κάποτε...

— Στον πύργο. Αι όχι. Στο Πουατού, στην απόλυτη ήρεμία της επαρχίας...

Η μόνη σωστή πληροφορία που έδωσε ο Σουλθέστρ ήταν ότι θα πήγαινε στο Πουατού και πάλι. Ο θείος του όμως ήταν ένας χωριάτης κτηματίας, δίχως πύργους και πολυτελείες. Οι «Τρεις Ιτιές» ήταν τόνομα της ταβέρνας που είχε ο θείος του στην αρχή του χωριού.

Πέρασαν οι Ιούλιος και ο Αυγούστος. Η Άντριέν Βαλερύ έλαβε πολλά γράμματα από τον Σουλθέστρ. Ήσαν γραμμένα πάντα σ' ένα κομψό, πολυτελέστατο χαρτί, πουχε τυπωμένες στη γωνία επάνω με μπλε μελάνι τις λέξεις: «Οι Τρεις Ιτιές».

Η κυρία Βαλερύ απάντησε σ' όλα αυτά τα γράμματα με μια κάρτα: «Ολίκοις χαίρεται».

Το Σεπτέμβριο ο κύριος Μπερίς, ο οποίος ήταν ένας από τους μεγαλύτερους βιομηχάνους της Γαλλίας, αγόρασε ένα πολυτελέστατο αυτοκίνητο. Για να το εγκαταστήσει έπρεπε να στη γυναικα του και στην Άντριέν, την εξαδέλφη του να κάμουν το γύρο της Γαλλίας.

— Θα σταματούμε μόνο όπου έχουμε φίλους, να τους λέμε μια καλημέρα και να φεύγουμε.

Μεταξύ, όμως, των φίλων θυμήθηκαν και τον Σουλθέστρ. Να σταματούσαν καμιά ώρα στον πύργο του. Θα ήταν μια ευχάριστη εκπλήξις.

Ένα απόγευμα, λοιπόν, που έκανε πάρα πολλή ζέση, ο Σουλθέστρ, που είχε αφήσει τα γένεια του να γίνουν δέκα πόντους μακριά, ντυμένος με μια φαρδύκη φόρμα, γιατί είχε πάει στο ποτάμι να ψαρέψι, ευχάριστη, βρώμικος, με μια φάβα πλατύγυρη στο κεφάλι, είχε μπει στην ταβέρνα, τις «Τρεις Ιτιές» να ξεκουραστή. Ο θείος του του πρόσφερε ένα εκατοσταράκι. Το ήπια μεζέμενο γιατί διψούσε και άναψε την πίπα του.

Ξαφνικά άκουσε θόρυβο αυτοκινήτου και βγήκε στην πόρτα. Ένας κοντρός κύριος ήταν στο τιμό-

νι και δύο κομψές κυρίες μέσα. Ο Σουλθέστρ χλώμιασε, και μπήκε γρήγορα μέσα. Είχε αναγνωρίσει το ζεύγος Μπερίς και την Άντριέν.

Ασφαλώς έρχονταν να τον βρουν στις «Τρεις Ιτιές» τον παλιό πύργο του θείου... και τα λοιπά, και τα λοιπά. Πού να πά; Πού να κρυφτεί; Τι ρεζίλι! τον περιμένε; Κι αν έφτανε; Δεν θα ρωτούσαν; Και τότε; Θα τους έδεικναν το καμώσιπο του θείου του, τη σπάνη να τα βώδια και την ταβέρνα.

Απέναντί του ήταν ένας καθρέφτης. Τράβηξε πιο χαμηλά την ψάθα, σούφρωσε τα χείλη πάνω στην πίπα, και όπως ήταν απημέλητος, ξεπόλητος ξαναβγήκε στην πόρτα. Το αυτοκίνητο είχε σταματήσει. Αλλάζει την προφορά του κι έρωτσε:

— Τι γυρεύετε;

— Τις «Τρεις Ιτιές» παρακαλώ. Τον πύργο του κυρίου Σουλθέστρ Άρνω, απάντησε ο Μπερίς.

— Ού, είναι πολύ μακριά, πέρα από το λόφο. Πάντως ο πύργος είναι άδειος. Φύγανε όλοι τους. Πάνε τα ξίδι...

— Κάποιος πέθανε...

— Τι γυρεύετε;

— Τις «Τρεις Ιτιές» παρακαλώ. Τον πύργο του κυρίου Σουλθέστρ Άρνω, απάντησε ο Μπερίς.

— Ού, είναι πολύ μακριά, πέρα από το λόφο. Πάντως ο πύργος είναι άδειος. Φύγανε όλοι τους. Πάνε τα ξίδι...

— Κάποιος πέθανε...

— Τι γυρεύετε;

— Τις «Τρεις Ιτιές» παρακαλώ. Τον πύργο του κυρίου Σουλθέστρ Άρνω, απάντησε ο Μπερίς.

— Ού, είναι πολύ μακριά, πέρα από το λόφο. Πάντως ο πύργος είναι άδειος. Φύγανε όλοι τους. Πάνε τα ξίδι...

— Κάποιος πέθανε...

— Τι γυρεύετε;

— Τις «Τρεις Ιτιές» παρακαλώ. Τον πύργο του κυρίου Σουλθέστρ Άρνω, απάντησε ο Μπερίς.

— Ού, είναι πολύ μακριά, πέρα από το λόφο. Πάντως ο πύργος είναι άδειος. Φύγανε όλοι τους. Πάνε τα ξίδι...

— Κάποιος πέθανε...

— Τι γυρεύετε;

— Τις «Τρεις Ιτιές» παρακαλώ. Τον πύργο του κυρίου Σουλθέστρ Άρνω, απάντησε ο Μπερίς.

— Ού, είναι πολύ μακριά, πέρα από το λόφο. Πάντως ο πύργος είναι άδειος. Φύγανε όλοι τους. Πάνε τα ξίδι...

— Κάποιος πέθανε...

— Τι γυρεύετε;

— Τις «Τρεις Ιτιές» παρακαλώ. Τον πύργο του κυρίου Σουλθέστρ Άρνω, απάντησε ο Μπερίς.

— Ού, είναι πολύ μακριά, πέρα από το λόφο. Πάντως ο πύργος είναι άδειος. Φύγανε όλοι τους. Πάνε τα ξίδι...

— Κάποιος πέθανε...

— Τι γυρεύετε;

— Τις «Τρεις Ιτιές» παρακαλώ. Τον πύργο του κυρίου Σουλθέστρ Άρνω, απάντησε ο Μπερίς.

— Ού, είναι πολύ μακριά, πέρα από το λόφο. Πάντως ο πύργος είναι άδειος. Φύγανε όλοι τους. Πάνε τα ξίδι...

— Κάποιος πέθανε...

— Τι γυρεύετε;

— Τις «Τρεις Ιτιές» παρακαλώ. Τον πύργο του κυρίου Σουλθέστρ Άρνω, απάντησε ο Μπερίς.

— Ού, είναι πολύ μακριά, πέρα από το λόφο. Πάντως ο πύργος είναι άδειος. Φύγανε όλοι τους. Πάνε τα ξίδι...

— Κάποιος πέθανε...

— Τι γυρεύετε;

— Τις «Τρεις Ιτιές» παρακαλώ. Τον πύργο του κυρίου Σουλθέστρ Άρνω, απάντησε ο Μπερίς.

— Ού, είναι πολύ μακριά, πέρα από το λόφο. Πάντως ο πύργος είναι άδειος. Φύγανε όλοι τους. Πάνε τα ξίδι...

— Κάποιος πέθανε...

— Τι γυρεύετε;

— Τις «Τρεις Ιτιές» παρακαλώ. Τον πύργο του κυρίου Σουλθέστρ Άρνω, απάντησε ο Μπερίς.

— Ού, είναι πολύ μακριά, πέρα από το λόφο. Πάντως ο πύργος είναι άδειος. Φύγανε όλοι τους. Πάνε τα ξίδι...

— Κάποιος πέθανε...

— Τι γυρεύετε;

— Τις «Τρεις Ιτιές» παρακαλώ. Τον πύργο του κυρίου Σουλθέστρ Άρνω, απάντησε ο Μπερίς.

— Ού, είναι πολύ μακριά, πέρα από το λόφο. Πάντως ο πύργος είναι άδειος. Φύγανε όλοι τους. Πάνε τα ξίδι...

— Κάποιος πέθανε...

Οπτακρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ — Ν. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — ΔΙΣΥΔΟΥΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 29.937 • ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 600

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ένα τραγικό ΔΙΛΗΜΜΑ

Ανάπρος. Τοδ λείποναι και τα δυο πόδια. Τίχασε από ένα δυστύχημα το Δεκέμβριο του 1944. Στην αρχή η απόγνωση, η μελαγχολία, οι μαύρες σκέψεις, από χτύπημα — γραφείο ο ίδιος — ήταν βαρύ και πρό πάντων για ένα σπορτομαν όπως εγώ. Απαιδόδεος όμως από ιδιοσυγκρασία, είδα το πράγμα από την έσοψη του πλευρά, εφελσδόφισα, το πήρα απόφασι και ξαναβρήκα τη γαλήνη μου.

Μάταια η κοπέλλα προσπαθεί να τον πείσει. Μάταια του λέει ότι δεν την ενδιαφέρει η ύλη, ότι αδιαφορεί για την άναπνρία του, ότι έτσι τον εγνώρισε κι έτσι τον αγαπάει. Τον πείθει ως ένα σημείο. Όχι όμως απόλυτα. Έχει στιγμές ιδιοσυγκρασίας, στιγμές που τον βασανίζουν και σκοτώνουν τη χαρά τους.

Από το μαρτύριο αυτό ζητεί να τον απαλλάξουμε. Θέλει να του πούμε έμεινε οι απ' έξω τη γνώμη μας καθαρά και ξάστερα, χωρίς να λογαριάσουμε, αν θα τον πικράνουμε ή όχι. Και μας ρωτά: Νά πιστεύη ότι τον αγαπά η δχι; Κι αν πιστεύη, να δεχθί τον έρωτα που του προσφέρει η δχι; Κι αν τέλος τον δεχθί, να προχωρήση ως το γάμο που είναι και η έπισημοποίηση της ύστασις και της δεσμεύσεως της κοπέλλας;

Δυσκόλες έρωτήσεις, στίς οποίες θα προτιμούσαμε ν' αποφεύγαμε την απάντησι. Γιατί, απαντώντας με ειλικρίνεια, όπως το θέλει, είμαστε υποχρεωμένοι να συμμεριθώμε τις αμφιβολίες, που ο ίδιος διατυπώνει. Δεν την ενδιαφέρει η ύλη, λέει η κοπέλλα. Εύκολο να το λέμε. Ύλη όμως είμαστε. Μέσα σε ύλη, κοπελί μου, κινούμαστε. Με την ύλη είναι συνυφασμένη η ζωή μας από την πρώτη ως την τελευταία στιγμή της ύπαρξής μας. Δεν είναι πολύ εύκολο να χωρίσουμε από την ύλη την ψυχή και το πνεύμα και να δοθώ τον άνθρωπο έξω από το φλοιό του.

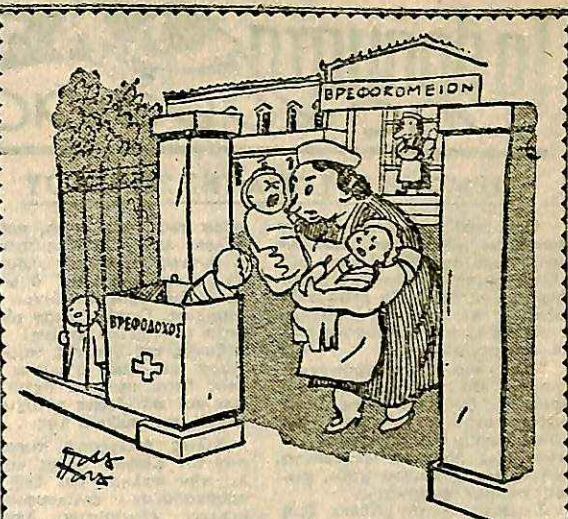
Αλλά τότε; Είναι καταδικασμένος να μη γνωρίση την έρωτική συγκίνησι ο άνθρωπος που έχει ύπαρξη ένα δυστύχημα στη ζωή του; Δεν θα γνωρίση κι αυτός το χυδίο, τις χαρές της ζωής, τη θαλπωρή της οικογενείας;

Αλλοίμονο! Πολλές φορές συμβαίνει κι αυτό. Η φύσις είναι κάποτε εξαιρετικά σκληρή στα πλαίσια της. Παραμορφώνει, δίνει φαρσύνες άγιστες και άποκρουστικές, κφαίρει την άρσσι, μάς κάνει δυσμορφους, μάς φορτώνει με χιλιάδες σπινιατά, που μάς κρατούν μακριά από τους έρωτικούς κήπους. Χρειάζεται γενναϊότητα, ήρωϊσμός θα λέγαμε, έκ μέρους των ανθρώπων που υφίστανται τα πλήγματα της μοίρας τους, για να τ' αντιμετώπισουν με υπεργήνεα και αξιοπρέπεια.

Δεν λέω ότι μακριά από τον έρωτα θα μείνη και ο σημερινός ανάπρος μας. Νά που ο έρωτας του στέλνει τα χαμόγελά του. Αν αμφιβάλλη για τη γνησιότητα των χαμόγελων αυτών, αν υποπτεύεται ότι κάτω από το έρωτικό χυδίο κρύβεται η συμπόνοια και ο οίκτος, δεν έχει παρά να δοκιμάσει. Νά παρατείνη το στάδιο της ανιχνεύσεως. Κάπου θα την πιάση. Δεν μπορεί. Δού, τρία, τέσσερα, πέντε χρόνια. Όλο και θα την εύρη την κοπέλλα σε μια στιγμή ειλικρίνειας που θ' αφήσι να της ξεφύγουν τα βαθύτερα αισθήματά της. Κάποτε θα καμφθί η φιλανθρωπία — αν περί φιλανθρωπίας πρόκειται — έμπρος στον έγωϊσμό, έμπρος στην ανάγκη να ικανοποιήση τον εαυτό της. Και τότε, φυσικά, όταν ο νέος καταλάβη, ότι ο οίκτος και όχι η αγάπη κινεί την κόρη στο γάμο, θα φύγη από κοντά της.

Αν όμως ο χρόνος των δοκιμών περάση χωρίς να δικαιώση τις υπόνοιές του, αν πράγματι έξω από την ύλη ο έρωτας της κόρης, ανθέη στην άναπνρία του παλληκαριού, τότε γιατί ν' αποκρούση την εύγλυια που του προσφέρει από τις καλές του μοίρες; Χαρά γι' αυτόν και χαρά για την κοπέλλα, που αδιαφορώντας για τα εξωτερικά περιβλήματα, βρίσκει στο πλευρό του το ιδανικό της.

Π. ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΣ



Αι έν Έλλάδι (Άγγλικοι καταθέσεις)...
(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

ΚΑΠΟΙΑ ΠΑΛΙΑ ΜΟΥ ΦΛΕΡΤ

Η Μαρियώ

Ήτανε καλοκαιράκι κι ήμουνα στο θαληράκι μετ'όλο το μπάνιο και ηλιοθεραπεία. Απλοδ' είχα πάσει κάμω και κουζούρευα στην άμμο κάνοντας μεγάλο κέφι με τα γύρω τα τοπεία.

Κι' έσυλλογιζόμουν χίλιες βρες-μάρες κουταμάρες βλέποντας κατάσπρους γλάρους και γαλάζιους ουρανούς.

Όταν πάνω μου αϊφνιδικώς στέκονταν δύο ποδάρες που μου σάλεφεν ο νους, και ασστίχ, και τα χάνω, και πεταγούμαι άπάνω...

Ήτανε χωρίς άστεια μια νεράιδα του γιαλού, μια νεράιδα πρώτο μπόι, μελαψή, πυκνομαλλού με νεράιδα μυρωδάτη τροφαντή και φακνουδάτη.

Αψε-ούσε τη ζυνάφη με το μάτι μου θαμπό, και της λέω:— «Κολυμπάτε;» Και μου λέει:— «Κολυμπώ!»

Και της ξαναλέω:— «Ωραία! Μιά κι' είναι το πράγμα έτσι κολυμπάς και παρέα. Κοντοστέκεται λιγάκι και μου ρίχνει μια ματιά, και χωρίς πολλά καπρίτσια πάει πρσς της εξεδρίτσια και τραβάει μια βουτιά. Τι συνέβη; Έρωτώ.

Και χυμάω, παίρνω φόρα, και πιδάω και βουτώ. Κολυμπούσε σά δελφίνοι—είχε μπράτσα δυνατά—να και κρούαλ δέκα μέτρα να κι' ανασκελα μετά. Παίρνει τέτοια μια τρεχάλα και που κάνει τέτοια γοάτσα που για μια στιγμή νομίζω πως τραβάει για τη [Μάτα.

Έπί τέλους κοντοστέκει σ' ένα απόμερο βραχάκι—τραγκουνιότσκε και λίγο στού ποδιού της το [νυχάκι.—

Κατασθενουσιασμένος και καταλαχανιασμένος κοντοστέκουμαι κι' εγώ και χτυπάω τα σαγόνια και αβρίζω και ριγώ.

Νά, λοιπόν, με μια νεράιδα σ' απομόνωσι τέλεια...—Μη με βλέπει! έτσι τώρα. Γνώρισα και μεγαλεία.—Ή βρεγμένη αγκαλιά της ήταν τόσο αλμυρή—μα και η διάθεσι της ήταν τόσο τολμηρή—που δεν ξέρω τί συνέβη ακριβώς την ώρα 'κείνη σάμψαν ναύουν ζαλιζόμενος με ποτά και με χαοίς μονοκα θυμούμαι ότι έπερνούσι ένα λιθρίνι που μας είδε και μας είπε:— «Δέν ντρεπόσατε, (ρε σεις;»

Ή νεράιδα που σάς λέω ήτανε σωστή Νεράιδα, γιατί χάθηκε από τότε και ποτέ δε την ξαναείδα...—Αλλά την ημέρα 'κείνη, που σ' απόμερο βραχάκι έτασγκρούνοσε λιγάκι του ποδιού της το νυχάκι, δε μπορεί να την ξεχάσω κι' όλο και τη νοσταλγώ...

—Κι' αν ρωτάτε τ' όνομά της πήνε Λέγαν Μαρियώ. ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΜΟΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ

Ο Σαδάλ, που όλοι πιά τον φώναζαν «Μαρίμα» Σαδάλ, μόλις είχε σηκωθεί. Ήταν μια μελαγχολική φθινόπωρινή μέρα. Αρχίζον να βηματίζουν μέσα στην κάμαρά του και σε λίγο εξαπλώθηκε σε μια πολυθρόνα κοντά στο παράθυρο...

Ήταν πιά ξέχνητα χρόνων κι' έρημος. Θα περνούσε το ύπνο της ζωής του, τον μονό, βυθισμένος στον πόνο. Ναί, ήταν μόνος χωρίς καμιά αγάπη... Ποσο είχε οδυνηρό να περνάει κανείς χωρίς κανένα χέρι, χωρίς καμιά στοργή!...

Σκεφτόταν την άδεια ζωή του. Θυμόταν το άχαρο παρελθόν του, την παιδική του ηλικία στο πατρικό του σπίτι, την αργόσυρτη του πατέρα του και το θάνατό του.

Τώρα ζούσε μόνος. Σε λίγο καιρό δεν θα υπήρχε πιά κι' αυτός. Οι άλλοι θα ζήσουν, θα χαρούν, θ' αγαπήσουν... Μά κανείς δεν μπορεί να είναι ελπιόσιμος, κι' ελπίσος, όταν περιμένει το θάνατο. Άλλοι όμως... Ο θάνατος είναι σίγουρος, κι' έρχεται όπως η νύχτα μετά τη μέρα...

Αν ο Σαδάλ είχε γνώριση κι' αυτός έρωτικές περιπέτειες κι' ευτυχισμένες μέρες, δεν θα είχε παράπονο... Άλλα τίποτ' απ' όλα αυτά δεν γνώρισε στη ζωή του, που πέρασε άδεια ως τα ξέχνητα της γριάς. Αν είχε παντρευτεί, όπως τόσοι άλλοι, Άλλα ούτε αυτό συνέβη. Ποτέ δεν τον αγάπησε καμιά γυναίκα. Καμιά δεν χάρισε την αγάπη μέσα στην άγκαλιά του. Δεν γνώρισε τις ηδονικές στιγμές του έρωτος, το ρίγος του ερωτικού φιλιού, την έκσταση του φλογεροῦ πάθους.

Η ζωή του ήταν χρεωκοπημένη. Ωστόσο υπήρχε κάποια αγάπη στη ζωή του. Μια αγάπη μουσική, λυπημένη. Είχε αγαπήσει κάποτε την κυρία Σάντρες, τη γυναίκα του φίλου του Ζάν Σάντρες. Κι' ήταν μία αγάπη άγνη ή αγάπη αυτή...

Θυμόταν πόσο είχε συγκινηθεί την πρώτη φορά που την είδε και ποιά ταράχη ένιωθε μέσα του κάθε φορά, που την έβλεπε και πάλι. Θυμόταν τις άγρυπνες νύχτες που πέρασε με τη σκέψη της. Κι' όμως, το πρωί ξυπνούσε λιγότερο έρωτας. Γιατί; Ήταν τόσο ώριμη και φαινότανε εύχρηστη κοντά στο σύζυγό της...

Χίλιες ερωτήσεις τυρνανόσαν τον Σαδάλ. Ζούσε και πάλι την παλιά του ζωή και προσπαθούσε ν' ανακουφιστεί με μερικές ευάριστες λεπτομέρειες της. Θυμόταν τις βραδιές που πέρασε στο σπίτι της κ. Σάντρες την εποχή της νεότητός και της ωμορφιάς της... Θυμότανε τα λόγια που της έλεγε, τους περιπάτους πουκαναν στις όχθες του Σηκουάνα, τα τραπέζια στην έξοχη, τις Κυριακές, κάποιο απόγευμα τέλος που βρέθηκαν μόνοι, σ' ένα βάθος...

Είχαν φύγει από το πρωί με τα φαγητά τους. Ήταν μία άνοιξιμη μέρα από κείνες που μεθούν. Έφταναν άπλωμα στη χλόη, κάτω από τα πεύκα. Ο αέρας ήταν γεμάτος ελπίδες.

Μετά το γεύμα ο Σάντρες αποκοιμήθηκε. Κι' αυτό απομακρύνθηκε πιασμένος από το χέρι. Έφταναν στην όχθη του ποταμού κι' εκάθησαν άπλωμα στη χλόη ο ένας πλάι στον άλλο.

Είμαι σάν μεθυμένη, του είπε σε μία στιγμή η ώραία κ. Σάντρες. Σάν μεθυμένη! Και κείνος την κοίταξε και πονούσε και υπέφερε, γιατί δεν τολμούσε να της εξομολογηθεί το μυστικό του.

Εκείνη σε μία στιγμή έκλαψε ένα λουλούδι, τάδελε στα μαλλιά της και του είπε: Κι' έπειδή εκείνος δεν άπαντούσε, του είπε πάλι μ' ένα χαμόγελο γεμάτο παράπονο: — Μιλώσε μου, λοιπόν!

Αν μπορούσε να ελπίσει αυτή τη στιγμή!... Αυτά θυμόταν τώρα. Γιατί εκείνο το πλάσμα του είπε: «Μιλώσε μου, λοιπόν; Θυμάται πως σπριζότανε τρυφερά απάνω του και καθώς περνούσαν σε λίγο κάτω από ένα δέντρο, ένοιωσε τα ευδιαστά μαλλιά της να τον άγγιζον στο πρόσωπο. Αμέσως όμως τραβήχτηκε. Ήταν τόσο δειλός!...

Κάθισαν πάλι σε λίγο στη λουλουδιασμένη όχθη. Πέρασε μισή ώρα.

— Δεν είχε άρα να γυρίσουμε; της είπε αυτός εξάφνα.

Εκείνη του έριξε ένα περιεργό βλέμμα.

— Όπως θέλετε. Αν κουραστήκατε, γυρίζουμε ευχαρίστως, του άπάντησε.

— Δεν κουραστήκα, αλλά ίσως να ζήπνησε ο άνδρας σας.

— Αν νομίζετε ότι ο άνδρας μου ζήπνησε, αυτό διαφέρει. Ας γυρίσουμε λοιπόν κοντά του.

Ο Σαδάλ σήκωθηκε και ζαλισμένος, όπως ήταν από τη συγκίνηση, πού φάνηκε πως άκουσε τη σύντροφό του να ψιθυρίζει:

— Σ' αγαπώ!...

— Α ναί, είχε περάσει κοντά στην ώραία, χωρίς να το άντιληφθεί.

— Πρέπει να μάθω, ψιθύρισε. Δεν μπορώ να μένω στην άμφοβία. Είμαι ξέχνητα χρόνων κι' έχω η πενήντα όχτώ... Τώρα μπορώ να την ρωτήσω.

Βγήκε στο δρόμο. Το σπίτι του Σάντρες ήταν σχεδόν άπεναντί στο δικό του. Μία άπρηπρία του άνοιξε την πόρτα.

Πέσ στην κυρία σου, της είπε, ότι είναι άνάγκη να της μιλήσω. Πέσ της πως είναι μεγάλη άνάγκη.

Η όμηρορία έδωσε και ο Σαδάλ άρχισε να βηματίζει πάνω κάτω άήσυχος. Π' άποχνητό δωματίου άνοιξε και μία χοντρού γυναικα παρουσιάστηκε.

Ήταν η κ. Σάντρες. Άνήσυχη τον ρώτησε:

— Τι συμβαίνει, κύριε Σαδάλ; Μήπως δεν είστε καλά;

— Θέλω να σας ρωτήσω κάτι, της άπάντησε, που για μένα έχει μεγάλη σημασία και με τυρνανεί χρόνια τώρα. Θά μου πείτε την άλήθεια;

— Είμαι πάντα ελκρινής φίλα μου.

— Άκούστε λοιπόν. Σας άγαπούσα από τότε που σας πρωτοείδα!...

— Το κατάλαβα από την πρώτη στιγμή, καλέ μου Σαδάλ. — Και σεις τι σκεπτόσαστε γι' αυτό;

— Έγώ; Μά δεν με ρωτήσατε ποτέ. Δεν μπορούσα να σας έξομολογηθώ ενώ την άγάπη μου... Θυμόσαστε τη μέρα που αποκοιμήθηκε ο Σάντρες και μες προχώρησα προς το ποτάμι;

— Ναί, τη θυμάμαι... Λοιπόν άν εκείνη τη μέρα ήμουν λιγότερο δειλός... τι θα κάνατε;

— Θα δέχονμουν την άγάπη σας, άπάντησε κατηγορηματικά εκείνη.

Ο Σαδάλ χαιρέτησε κι' έφυγε σάν κυνηγημένος. Δεν έπληγε όμως στο σπίτι του. Ο δρόμος τον έφερε προς το ποτάμι...

Έφτασε σ' ένα έρημικό μέρος, εκεί ακριβώς που πρό τώσων χρόνων είχε νοιώσει για πρώτη φορά την άγάπη... Κάθισε κάτω από τα γυμνά δέντρα και έξεπασε σε κλάματα...

Το πρωί, μερικοί διαδέχτες τον βρήκαν νεκρό κάτω από ένα δέντρο. Δεν είχε πεθάνει έρημος. Πέθανε με τη γλυκειά άνάμνηση μιας εύχρηστης έποχής της ζωής του.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ-ΘΑΥΜΑ

Όλα γίνονται με τον ηλεκτρισμό

Όλα γίνονται με ηλεκτρισμό στο σπίτι του κ. Ριπλεϋ, του διευθυντού του διαφημιστικού τμήματος της Τζένεραλ Ελεκτρικ Κόμπανυ της Νέας Υόρκης.

Όταν ένας επισκέπτης πησόν το κουμπι του κουδουνιού της έξωπορτας, δεν άκούγεται το συνηθισμένο κουδούνισμα, αλλά μία μελωδική μουσική, που βγαίνει από ένα ηλεκτρικό μηχανήμα κρεμασμένο στον τοίχο. Το ίδιο μηχανήμα παίζει τρία άλλα μουσικά κομμάτια, όταν ο οικοδεσπότης θέλει να καλέσει τον υπηρέτη του, ή να ζήσει το πρόγευμά του, ή να παραγγείλει το δείπνο του. Μία άλλη ηλεκτρική συσκευή ρυθμίζει αυτόματα τη θερμοκρασία όλων των δωματίων. Ας υποθέσουμε ότι ο κ. Ριπλεϋ θέλει να έχει τη νύχτα θερμοκρασία 15 βαθμών και την ημέρα 20. Δεν έχει παρά να στρίψει δυο δείκτες της συσκευής στο 15 και στο 20. Το μηχανήμα θα θερμάνει το δωμάτιο κατά την επιθυμία του οικοδεσπότη. Η ίδια συσκευή μπορεί να ρυθμιστεί έτσι ώστε να θερμαίνει και αυτόματα το διαμέρισμα όταν έξω κάνει κρύο, ή να το δροσίζει όταν ο καιρός είναι ζεστός.

Στην τραπεζορία υπάρχουν διάφορες ηλεκτρικές συσκευές για τοά, καφέ, φρυγανιές, κλπ. Άληθινό θαύμα όμως είναι η ηλεκτρική κουζίνα. Στο κάτω μέρος της υπάρχει ένας χώρος, όπου τα φαγητά διατηρούνται διαρκώς ζεστά, κι' έτσι δεν χρειάζεται να ζεσταθούν πριν απ' το δείπνο. Η οικοδεσποινά θέλει να μαγειρέψει π. χ. σουπιά και ψητό; Ετοιμάζει την κατσαρόλα με τα υλικά της σουπιάς και το βάζει πάνω στο φουρνέλο. Βάζει επίσης το ψητό μέσα στο φούρνο. Γυρίζει δυο διακόπτες κι' έπειτα πηγαίνει στη δουλειά της. Δεν υπάρχει φόβος να καούν τα φαγητά, γιατί, μόλις ετοιμασθούν, η θερμότης ελαττώνεται αυτόματα, γίνεται τόσο μόνον ώστε να τα διατηρή ζεστά. Έτσι, τα βρίσκει έτοιμα ή οικοδεσποινά, όταν γυρίσει.

Ένα τετραγωνικό μετάλλιο κουτί έξασφονίζει σε λίγα δευτερόλεπτα τη χαρτιά, τις πατατόφλουδες κι' όλα τ' άλλα άκρηστα άπορίσματα της κουζίνας. Άρκει μόνο να κάλυμμα του κουτιού και να γυρίσει ένα ηλεκτρικό κουμπι. Ένα μηχανήμα τ' αλέθει, τ' αλέθει, κι' ένας σωλήνας τ' στέλνει στον όχετό.

Υπάρχουν άκόμη ένα ηλεκτρικό ψυγείο που φτάνει πάγο, ένα ηλεκτρικό πλυντήριο, μία μηχανή που χτυπάει τ' αυγά, μία ειδική πρέσα του σιδερώματος — που θα άντικαταστήσει το άπρηκάκι μόνο πιά ηλεκτρικό σίδερο.

Στην κρεβατοκάμαρα, μία λάμπα ύπεριωδών άκτινων ρίχνει κάθε πρωί τις άκτίνες της πάνω στον κ. Ριπλεϋ, όσπου άρα διαρκεί η γυμναστική του και το ντύσιμό του. Είναι μία τεχνική και συστηματική ήλιοθεραπεία. Ένα μηχανήμα του κάνει μασάζ, σωματικά δέ αυτόματα μετά 5 λεπτά της ώρας — γιατί τόσο μόνον πρέπει να είναι, κατά τους γιατρούς, η διάρκεια του μασάζ.

Υπάρχουν επίσης ένα ηλεκτρικό ζυγάφι, μία ηλεκτρική ραπτομηχανή, και διάφορα άλλα μικρομηχανήματα.

Στο γραφείο του, ο κ. Ριπλεϋ καννίζει... σάν φουγάρο! Κι' όμως η άτμόσφαιρα του δωματίου μένει όλοάχαρη, δίχως το παραμικρό ίχνος ή μυρωδιά καπνού. Γιατί ένας έξασφιστήρας, κρυμμένος πίσω από τη βιβλιοθήκη, άπορροφά άμέσως και άπομακρύνει όλο τον καπνό.

Ο κ. Ριπλεϋ χρησιμοποιεί όλα αυτά τα νέα μηχανήματα και συσκευές για δυο λόγους: Πρώτον για να δείξουν τι άξίζουν στην πράξη, και δεύτερον για να παρακολουθήσει με ειδικούς μετρητές, έφαρμοσμένους σε κάθε μηχανήμα, πόσο ηλεκτρικό ρεύμα καταναλάκει και συνεπώς πόσο κοστίζει η χρησιμοποίησής του.

Ο πυρετός της γύρεως

Πέντε έκατομύρια Άμερικανοί παθαίνουν κάθε άνοιξη μία ειδική μορφή πυρετού από την επίδραση της γύρεως 200 ειδών λουλουδιών. Τα 90% όμως των περιπτώσεων όφείλονται σε πέντε από τα φυτά αυτά.

ΑΔ. ΡΙΠΛΕΥ

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ 1946



Τι έσσι' έρωτ;

Ένα βάσανο μεγάλο της καρδιάς και του κορμιού, της ψυχής εύδαιμονία, μά και της επιδερμίδος, κάτι που αυτά τα χρόνια λείπει τόσο του Ρωμυού, μία και είναι για τους ντόπιους άπηγορευμένον είδος.

Έχει πάψει τώρα νάχη τις ιδέες του τις πρώτες και προσφέρεται άβρόνως και ντροπή δέ νοιώθει ντίπ μόνο σε Άμερικάνους και σ' Έγγλέους στρατιώτες, που, έκτός όλων των άλλων, διαθέτουνε και Τζιπ!

Τι έσσι' φίλια;

Απ' τους πάντας έχει γίνει άσφαλώς άντιληπτόν, πως άντικει στη χορεία των σπουδαίων αίσθημάτων, κι' είναι τόσο μη μόν άππου, τόσο άίσθημα... Χρημάτων! που για τους περισσότερους είναι ζήτημα... Χρημάτων! Έχει πόθους άνωτέρους και πολλά ιδανικά, έπλασθ με λίγα λόγια για να σας κατατοπίσω, ο καλός ο φίλος δίνει σ' άλλο φίλο δανεικά, αλλά δεν τ' άπαιρεί πίσω!

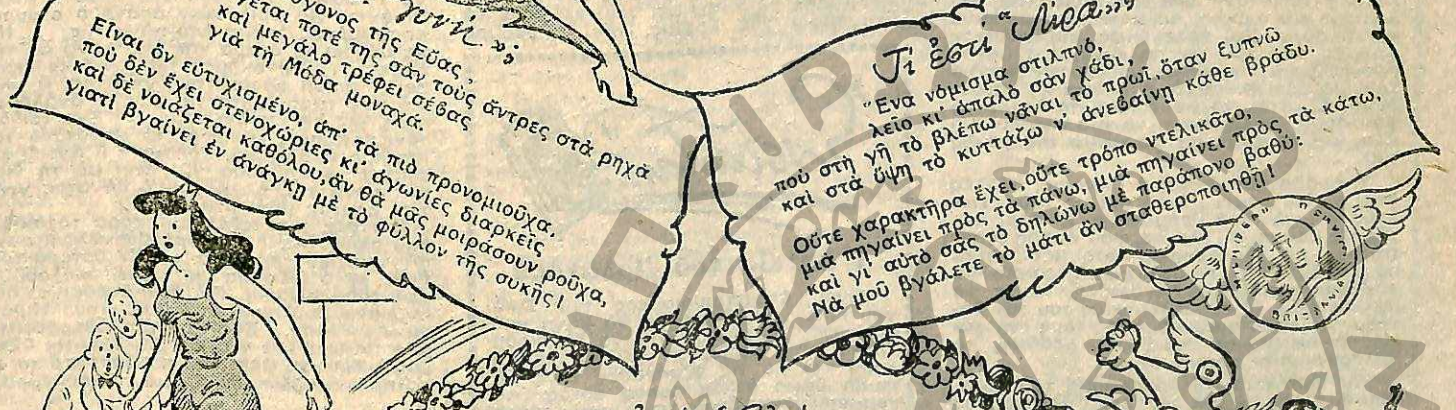


Τι έσσι' γυνή;

Η άπόγονος της Εώς, που δεν νίγεται ποτέ της σάν άντρες στα ρηχά και μεγάλο τρέφει σέβας για τη Μόδα μοναχά. Είναι δν εύχρηστικό, άπ' τ' άπιδ προνομιούχα, που δεν έχει στενωχώρες κι' άγωνίες διαρκείς, και δε νοιάζεται καθόλου, άν θά μάς μοιράσουν ρούχα, γιατί βγαίνει έν άνάγκη με το φύλλον της συκής!

Τι έσσι' λια;

Ένα νόμισμα σιλινό, λείο κι' άπαλό σάν χέρι, που πηγαίνει πρός τα πάνω, μά πηγαίνει πρός τα κάτω, ούτε χαρκτήρα έχει, ούτε τρόπο ντελικάτο, και στα ύψη το κοττάζω ν' άνεβαίνει κάθε βράδυ. Ούτε χαρκτήρα έχει, ούτε τρόπο ντελικάτο, και πηγαίνει πρός τα πάνω, μά πηγαίνει πρός τα κάτω, και γι' αυτό σας τ' όπλώνω με παράπονο βαθύ: Νά μου βγάλετε το μάτι άν σταθεροποιηθώ!



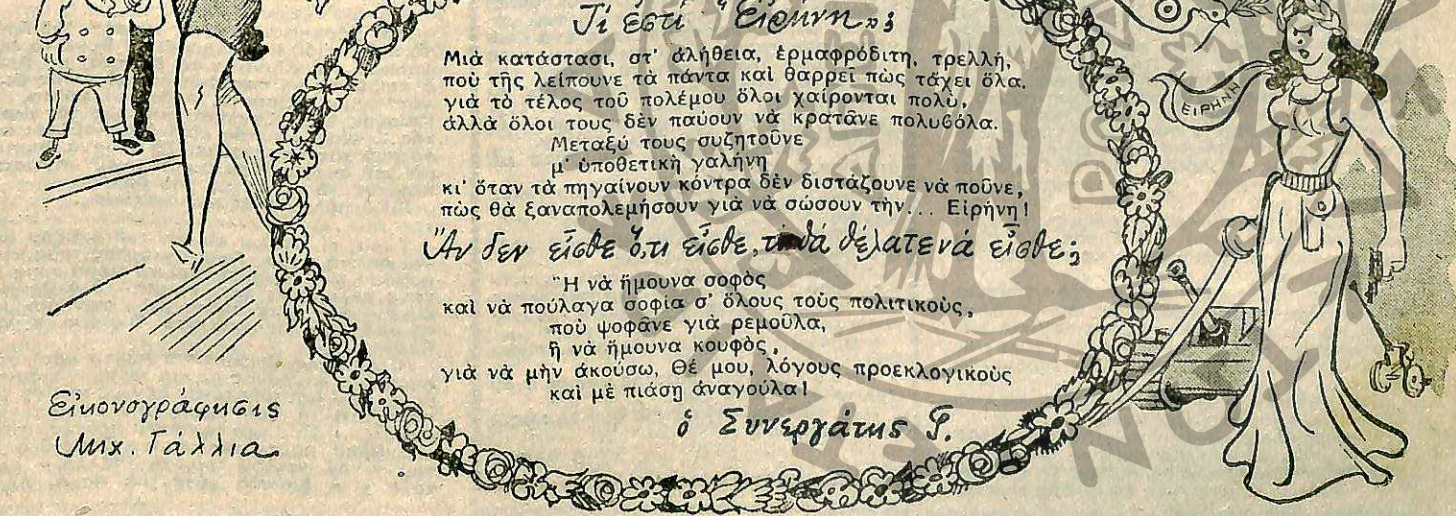
Τι έσσι' Ειρήνη;

Μία κατάσταση, σ' άλήθεια, έρμαφρόδιτη, τρελλή, που της λείπουνε τα πάντα και θαρρεί πως τάχει όλα, για το τέλος του πολέμου όλοι χαιρόνται πολύ, αλλά όλοι τους δεν παύουν να κρατάνε πολυβόλα. Μεταξύ τους συζητούν μ' ύποθετική γαλήνη κι' όταν τα πηγαίνουν κοντρα δεν διστάζουνε να πούνε, πως θά ξαναπολεμήσουν για να σώσουν την... Ειρήνη!

Άν δεν είδατε ότι είδατε, πιά δέλατενά είδατε;

Η νά ήμουνα σοφός και νά πούλαγα σοφία σ' όλους τους πολιτικούς, που ποφάνε για ρεμούλα, ή νά ήμουνα κούφος, για να μην άκούσω, θε μου, λόγους προεκλογικούς και με πιάση άναγούλα!

ο Συνεργάτης Γ.



ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Φουσκοδενδριασμένος

Κατέφθασαν ή άνοιξεις και είμαι ώριμμένος εις βεβαδωτόν αφάνδωστον φουσκοδενδριασμένος και άπαντα τα ήθλια ούκουν τρόπον τινά όσπερ λελουκουμάκια τα βλάπω Συριανά. Ένεκεν της άνοιξης καρδάμυσον ως ταύρος και ίσως άκων ή έκών επί πασών των γυναικών θά έφορμήσω λαδρός.

Όλας τας θέλω γενικάς, έπιθυμώ διακόσις έννύ να τας δρίξω και εις την θέαν γυναικός ως Ιππος άκαλνυτός μαινομαι και άφρίζω. Άποξαπάσας τας γυνάς ποδών να κα-

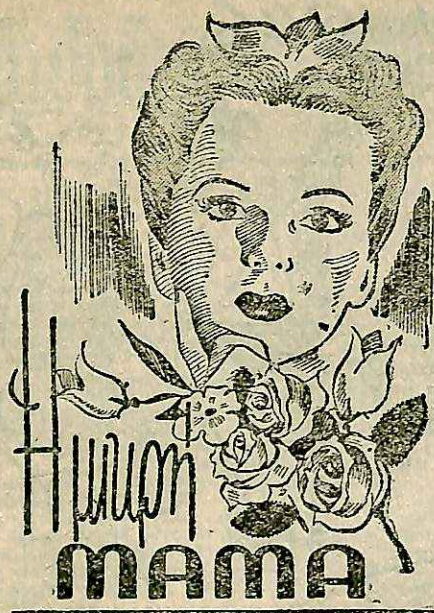
σφικτά να τας περιπτηχθώ και να τας (πασπατεύσω, ούτως ειπείν άσίγαστος πυρά έντός μου και εις πρήγμα δι' όπερ σκέπτομαι Έγγλεζι- (στ):—«Ο, κεύ!»!

Δυνάμεις ούν άπέκτισον και νέας και είμι δέ πάννυ πρόθυμος δι' έρωτος σπα- (τάλας, εις τας όποιας θά ριφθώ μετά σφοδράς (έντάσεως και φοβεράς όρμης, και όλ' αυτά ές άόρμηξ της φουσκοδενδριασεως.

Παρθένοι, χήραι, ύπανδροι, γυναίκα (όλοι ίτε μιάς τοιάπηδ όκκαζιόν να έπωφελή- (θίγτε!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ





12ον
Ο άντρας της την κτύπησε, κι' είπε σιγά κι' επίσημα:
— Όταν πατέρι ή βία και βασιλέψη ή δικαιοσύνη στη γη, Στέλλα!... Έκείνη έσκυψε μοιρασιακά το κεφάλι της, κι' άφισε το δάκρυ ν' αλάσκαρη το μάγουλό της.

Στο βουνό ο Γιώργος είχε γίνει άλλος άνθρωπος. Ζούσε την πρωτόγονη ζωή των ελευτέρων πλοσημάτων, που τίποτα δεν τα δομάζει και τίποτα δεν τα σκληρώνει: Του πουλιού, του άγαιου! Πάντα πρόθυμος ν' ανασύρη τους πληγωμένους, βρισκότανε ποτέ θα, ποτέ κει, ανάλογα στις ανάγκες που παρουσιάζονταν. Ο καθμερινός κλεφτοπόλεμος, το κυνηγητό, το ποικιλικό με το θάνατο κάθε στιγμή, είχαν σκληρύνει την καρδιά του, κι' είχαν σκεπάσει με μπλόκες οστάχτες τη βαθεία, την αγιότρεψη πληγή της... Αφοσιωμένος στον άνθρωπο, όλες του τις αισθήσεις, προστάθουσε να ξεκινή εκείνο που έλαπεν σαν ένγκληματικό κι' απαγορευμένο. 'Η Στέλλα έρχότανε στη φαντασία του, τυλιγμένη με οικιλία, σε φάντασμα μακρινό κι' άπιαστο. Και τότε όμως, τις σκληρές στιγμές που την αναπελούσε, ο Γιώργος φρόντιζε να νερκύνει αμέσως την καρδιά του, με κάτι βιαστικό, ή άκωμα κι' επικίνδυνο. Κι' έτσι, το φάντασμα, το λατρευτό φάντασμα, τυλιγόμενο σε πιο πυκνή οικιλία, και χανόταν απ' τα μάτια της ψυχής του...

Η ομάδα που άνηκε ο Γιώργος, πολλές φορές είχε κάνει μάχες και με τους 'Ιταλούς και με τους Γερμανούς. Σ' όλες αυτές τις μάχες, ο Γιώργος, σαν άπλος στρατιώτης, με το ντουφεκι στο χέρι, είχε πάντα βρεθεί μέσ' στη φωτιά, χωρίς να σullenγιέται. Οί συμπολεμιστές του τον λάτρων. Ήταν ο συνάδελφός τους στη φωτιά, ή περιηγορία τους στο λάδιμα, το βάλοσμο στην πληγή τους...

Εν' άπάνεμα, το άπόσπασμα του Γιώργου έμπλεξε σε μία συμπλοκή με 'Ιταλούς αγωνιστές. Το ντουφεκίδι άναψε γερό κι' άπό τις δυο μεριές. Οί έλληνες, άκροβολισμένοι σε μία μικρή κοράβρα, χτυπούσανε στο φανό. Οί 'Ιταλοί, πάρα κάτω, λειοφόδια τους, κάνοντας—όπως πάντα—περισσότερο θόρυβο παρά ζημία... Ο Γιώργος είχε δίπλα του ένα νεροδέμένο μαλακρόνι παλληκάρι, το Λευτέρη, φαρτούσανε σκοτώσει το γερό ο Γερμανοί και το γαμπρό του. Σαφνικά, ο Λευτέρης, που στο κεφάλι του, κι' έπρεσε το χέρι του ραντίσε κατακόκκινο και πικτό το ο Γιώργος άφισε δίπλα του το ντουφεκίδι κι' έσκυψε άπάνω στο λαβωμένο παλληκάρι. Με το μαντίλι του καθάρισε βιαστικά νω απ' το δεξιό φρύδι. Το αίμα έτρεχε άφθονο.

Στο πρόσωπο του Λευτέρη είχε κιόλας άπλωσει ή κλωμάδα του θανάτου... Φώναζε άλλον έναν άντάρτη, και, μοζ! οί δυο τους, τραβήκανε πίσω το πληγωμένο παλληκάρι. Σουρούπωνε. Μέσ' στις πρώτες σκιές του δειλινού, το πρόσωπο του

έμοιαζε κιόλας μάμορμαμένο μέσ' στο αίμα που το πλημμύριζε.

Το ντουφεκίδι είχε σιγά - σιγά σταματήσει κι' άπό τις δυο μεριές, φοδισμένοι άπ' τη νύκτα που ζύγωνε, οί 'Ιταλοί υποχωρούσανε προς το κοντινότερο χωριό. Τώρα, γύρω απ' το λαβωμένο παλληκάρι, τέσσερες πέντε άντάρτες είχανε μαζεωτή και κυττάζανε το γιάτρο που έπλενε την πληγή με καθαρό κροτάλλινο νερό άπό ένα διπλανό ρυάκι. Με την έπίδραση της υγρής δροσιάς, τα μάτια του πληγωμένου μισανοίγανε και τα χείλια του κουνηθήκανε:

— Αιψάω...
Του δώσανε να πιή άπό ένα παγοδρι. Ο Γιώργος, καθώς ήσανε σκυμμένοι άπάνω του, είδε τα μάτια του θρόναιοινα να σπριζώνται στο δικό του.

— Άκουσε... θα πεθάνω, τ'ό ξερω... μουρμουρίασε τα χείλια του έτοιμοθάνω του.

— Κουράγιο, Λευτέρη!...του είπε ο Γιώργος. Έσύ να φοβάσαι, το παλληκάρι... Δεν φοβάμαι, μα μόνο πεθαίνω... Το νοιώθω...

Σώπασε. Κι' ύστερα, πιο σιγά:
— Πθαίνω μακριά της... Δέ θα μου κλείση αυτή τα μάτια...
Ο λαβωμένος άγκομαχούσε. 'Η άγωνία του είχε άρξισει...

— Θές τίποτα;... τον ρώτησε ο Γιώργος.
— Να πας να ή βρής, και να ής της πής πής... πείθαν... μέ... τ'όνομά της.
Σάνασώπασε. Τα μάτια του, σπλημμένα θρόναιοινα, κυττάζανε τη νύκτα, την άπαλή άνοιξιάτικη νύκτα, που κατέβαινε για να τον τυλίξη στ' άπαλά της μυρμιμένα σκοτάδια...

— Στην τσέπη μου, ξανάψε ο Λευτέρης, με φοβερό προσοδάεια, είν' ή φωτογραφία της... Και, πίσω, γραμμένη ή διεύθυνσή της... την άγαπούσα... πολύ... Σάν... τήν... 'Ελλάδα!...
Κι' ύστερα, τ'όνομά της ξεψύχισε στα χείλη του:

— Σοφία...
Τα μάτια του μέινανε σπλημμένα στο κενό. Τα χείλια του, προσφροντας τ'όνομά της, είχανε παύσει...
Ο Γιώργος του κλείσει τα μάτια και σηκώθηκε. Γύρω του, οί άντάρτες σταυροκοπήθηκαν.

— Καμμένη Λευτέρη... ψιθύρισε ο ένας.
— Κοιμήσου ήσυχος... είπε ένας άλλος με σφιγμένα δόντια. Θα σ' έδωκώσουμε! Ένας τρίτος άντάρτης τουφάσε τις τοές της, για να μπορούνε κάποτε να πάνε στους δικούς του τα τελευταία του θυμικά. Άνάμεσα στ' άλλα, ήσανε και μία φωτογραφία γυναικας. Ο Γιώργος την πήρε άπ' τα χέρια εκείνου που την κρατούσε. Άνάψε το τσιγάκι του, και είδε τη φωτογραφία της Σοφίας, της νοσοκόμας



Τ'άστεία του 'Ιρλανδού

Ένας έκατομμυριοχός του Σικάγου είχε την ιδιοτροπία να κάνει γεύματα σε 'Ιρλανδούς για να διασκεδάσει με την περίεργη γλώσσα που μιλούσαν και με τις έξυπνες τους. Έπειδή όμως ο ιδιοτροπος αυτός έκατομμυριοχός ήταν πολύ τογκούνης, ένας 'Ιρλανδός αποφάσισε να του κάνει μία φάρσα, και του έκλεψε ένα γεμάρι παπουτσία. Ο έκατομμυριοχός ανακάλυψε την κλοπή κι' έπιασε τον κλέφτη τη στιγμή που έτοιμάζονταν να τ'όπουλησε σε κάποιον.

Αυτά είνε τα παπουτσία που μου κλέψες! του φώναζε έξω φρενών.
Στ' άστεία τώκανα, άπάντησε με άπάθεια ο 'Ιρλανδός.

Ο ιδιοτροπος όμως έκατομμυριοχός δεν έπειθήθηκε και κατάνγγειλε τον 'Ιρλανδό.
Τώκα... στ' άστεία, είπε και πάλι στο έκατομμυριοχό ο 'Ιρλανδός.

Πόσο μακριά άπό το σπίτι σου ήταν όταν τον έπιασε με τα παπουτσία στο χέρι; ρώτησε ο δικαστής τον έκατομμυριοχό.
— Άπάνω κάτω χίλια μέτρα, κ. πρόεδρε.

Τότε ο έξυπνος δικαστής γύρισε στον 'Ιρλανδό και του είπε:
— Αί φίλε μου, τ'άστεία σου τ'ό πας... πολύ μακριά!...

Ο ΟΑΚΟΣ

τού τουξε φέρει το τελευταίο μήνισμα απ' τα χείλια της Μιράντας...
Έμεινε οίσιππλός, σκυθρωπός, μέσ' στη νύκτα πουχε πιά πέσει ολότελα κι' είχε σκεπάσει το υπαίθριο με βελουδένιες σκιές. Οί άλλοι σκάθανε πιο κάτω ένα λάκκο. Τ' άστρα λαμπύριζαν άπό ψηλά. Και στου Γιώργου τη σκέψη ξεκαρδισσε σιγά-σιγά ή μικρή αυτή τραγωδία — μικρή μέσ' το άπέραντο καμίνι του πόνου που λύνανε όλη τη γη... —, το μικρό αυτό δραματικό δίπτυχο: Τώρα πιά αυτός ήτανε γραφτό να πάη στη Σοφία και να της μεταφέρει τον τελευταίο χαιρετισμό του αγαπημένου της, που τουξε αυτός κλείσει τα μάτια. 'Η ίδια ιστορία: Όπως άλλοτε, ή Σοφία είχε κλείσει τα μάτια της Μιράντας κι' είχε άκούσει να ξεψυχάη στα χείλια της το δικό του τ'όνομα, του Γιώργου του διαλεκτού της...

Δυο άντάρτες πιάσανε το νεκρό, ο ένας άπ' το κεφάλι, ο άλλος άπ' τα πόδια, και τον άκουμπήσαν ήσυχα στο βάθος του λάκκου. Το νεϊόσκαρτο χώμα, βγαλμένο μέσ' άπ' το μυρμιμένο κόρφο της άνοιξιάτικης γής, σκέπασε λίγο-λίγο το πεθαμένο παλληκάρι. Σε λίγο δεν φαίνονταν τίποτα. Ο Λευτέρης ξεκουραζότανε στην άγκαλιά της άνοιξης. Δεν είχε πιά να φοβηθή ούτε 'Ιταλούς, ούτε Γερμανούς, δεν είχε πιά να κουρασθή, να πολεμήση, ν' αγωνιστή. Δεν είχε κανένα καθήκον να εκπληρώση το καθήκον του τώκε κάνει με το παραπάνω... Δεν είχε πολλά πράματα να δώρη—ούτε πλούτη, ούτε λεφτά, ούτε χρυσάφια. Λιγάκι αίμα χρωστόσε, τα νείατα του και τον έρωτά του. Και τότε δώσει όλοι...

Έσκυψε ο Γιώργος οίσιππλός κι' έκοψε δυο φρέσκα κλαδιά άπό πεύκο. Το ρεταίνι του μοσκοβύρισε τα χέρια. Μ' ένα σπάγγο που βρέθηκε στην τσέπη ενός άντάρτη, τα δυο πευκόκλαδα γίνανε σταυρούς. Κι' ο σταυρός μπήκατε βαθεία στο μαλακό χώμα. Ύστερα, μία πέτρα πλατεία κι' ίοια χαράχτηκε με μία ξιφολόγη. Τα γράμματα άτεχνα, τρεμουλιαστά, σκμπισίανε τ'όνομα: (Λε υ τ ε ρ η ς).

Οί άντάρτες άπομακρυνθήκανε σιγά-σιγά άπό τον τόφο, σκαρφαλώνοντας στην βουνοπλάνη, για να φτάσουνε στο χωριό που θα τους πρόσφερε άσυλο για κείνη τη νύκτα. Ο Γιώργος οστάθηκε λιγάκι μόνος του, κυττάζοντας το σταυρό που μοιάζε οά δυο χέρια άπλωμένα σε ήκεσία στον άγνυστο οίσιμουργό της ζωής, του έρωτος και του θανάτου. Τρεις σταθμοί, τρία σταματήματα: Ζωή, έρωτας, θάνατος... Τρεις άστραπές μέσ' στο κενό που προηγείται και που ακολουθεί...

Εκαστεσ πολλών ώρα ο Γιώργος, κυττάζοντας το σκοτεινό χάος, που το τρυπήγανε τ' άστρα. Στο νού του ήρθε ή μικρή Μιράντα. Νά βρισκόταν άραγε ο σταυρός καρφωμένος άκόμα άπό πάνω της;... Νάχε σβύσει το όνομά της άπό πάνω απ' την πλάκα;... Κι' άκόμα: Νά τον είχε ξεκάσει ή μικρή ευαίσθητη ψυχή της, ή πλυνότανε τώρα, αυτή τη στιγμή, άνάλαφρη πάνω απ' το κεφάλι του;... Ένα τριζόνι τόνιζε κάπου, μακριά, το μονότονο του πένθιμο ελιβάτριο. Τόποιρνε ή άνοιξη και τόκαυε μελαγχολία. Κι' έτσι με τη θυματουργή της άλχημεία, ο θάνατος γινόταν έρωτας μέσ' στα μύρα...

Κυττάσε μία τελευταία φορά το σχήμα που σκηπιάζε ένα μικρό βουνάκι πάνω απ' του Λευτέρη το κορμί. Κι' ύστερα τραβήξε κι' ο Γιώργος για πάντα, ακολουθώντας τους άλλους. Κι' όσο άνέβαινε, δυο όνοματα βουίζανε στ' αυτιά του: Μιράντα... Λευτέρης... Ένα γεμάρι άδερφωμένο μέσ' στην ψυχή του άπ' το θάνατο. Ένα μικρό δίπτυχο μέσ' στο πολυπράκτο το αίματηρό, το βάνευσο δράμα του πολέμου...

ΙΖ'

Και πέρασε κι' άλλος καιρός. Κι' ήρθε το καλοκαίρι, και πέρασε, κι' ήρθε το φθινόπωρο να γυμνώση τα δέντρα, κι' ήρθε ο χειμώνας να σκεπάση με χιόνια τις βουνοπλάνες... Κάποτε, κάποια νύκτα, ο Γιώργος είχε έγγλυστρήσει ως το χωριό της Σοφίας, και της είχε άναποδώσει αυτό που της χρωστούσε. Τα στερνά θυμητικά του σκοτωμένου παλληκαριού ραντίστηκαν άπ' τα εύλαδικά της δάκρυα...

Κι' ο πόλεμος εξακολουθούσε...
...
Τώρα, οί 'Ιταλοί είχανε πιά σκεδόν φύγει άπ' τη μέση. Τους άντάρτες τους χτυπούσαν οί Γερμανοί. Και τα μέσα τους ήτανε σκληρά κι' άπάνθρωπα. Το άνθρωπο-κυνήγι δεν είχε οίκο. Κι' είχαν άρξισει τα φοβερά όλοκαυτώματα: Δίστομο - Καλάβρυτα...

Ο Γιώργος βρισκότανε πάντα μέσ' στη φωτιά. Ο κίνδυνος τουξε γίνεη πιά συνήθεια. Δεν φανταζότανε, δεν μπορούσε να φαντασθή τη ζωή χωρίς την απειλή του θανάτου... Στις μάχες πάντα πρώτος, στην υποχώρησι πάντα τελευταίος. Τους δικούς του — τον πατέρα του, τη Στέλλα — δεν τους είχε ξαναβεί ούτε μία φορά. Λίγα

γράμματα τους είχε πάρει μόνάκα — του πατέρα του πουύργαρε και για τη Στέλλα, μα ποτά απ' τη Στέλλα την ίδια... Και τους είχε άπαντήσει κι' αυτός άνάλογες φορές.

Μία μέρα, άπ' τη έμμερωμάστα, ή ομάδα του Γιώργου βρέθηκε τριγυριόμενη άπό άντρες των 'Ες. Οί Γερμανοί, ταμπουρωμένοι πίσω άπό βράχους, άρχισαν να θερίζουνε με τα αυτόματα. Τα κορμιά πέφτανε γύρω απ' το Γιώργο. Το μακελειό δέ βάσπηξε πολλήν ώρα. Σε λίγο, άπ' όλη την ομάδα δεν είχαν μείνει παρά δυο - τρεις όρκοι. Ο Γιώργος ήταν άνάμεσα σ' αυτούς. Με δυο πλινγές — μία στο μέτωπο, ξυστά, μία στο χέρι — εξακολουθούσε να πολεμάει, χωρίς άνασασμό, χωρίς κούραση... Στο τέλος, σωθήκανε τα φυσέκια του. Την ώρα που τραβούσε τη ξιφολόγη για να τη μπήξη στην καρδιά του, ένας θεόρατος Γερμανός, με κόκκινη φάτσα κι' υπερφυσικό σδέρκο, του άρπαξε το χέρι.

Σε μία στιγμή δέθηκε, και με σπρωξίεις άδηνήθηκε στο λοχαγό που διοικούσε τους Γερμανούς. Ο αξιωματικός τον κυττάζε ήσυχα, με κακία.

— Πως σε λένε;... τον ρώτησε γερμανικά.

— Γιώργος Βεργίδης... άποκρίθηκε θαρρετά ο αικιμάλωτος.

— Τι δουλεία κάνεις;

— Γιατρός, χειρουργός...

Ο Γερμανός τον κυττάζε άπό πάνω ως κάτω με προσοχή.

— Που τα ξέρεις τα γερμανικά;

— Σπούδασα τέσσερα χρόνια στη Γερμανία.

— Άπλάσει, ή Γερμανία είν' ή δεύτερη πατρίδα σου; γιατί την πολεμάς;

Τα μάτια του Γιώργου άστράψανε:

— Πατρίδα μου είν' ή 'Ελλάδα! άποκρίθηκε. Κι' ή Γερμανία είν' ο έχθρος της...

Θηκαν να τους άπατήσουν άπ' αυτές τις πρώτες έξομώδες του γέμου των.

Και, τώρα, άπό μία παράξενη και σατανική σύμπτωση, ή άπιστία τους είχαν άποκαλυφθή ταυτόχρονα σχεδόν, βυθίζοντας στο ύνειδος τους τρεις νεαρούς βασιλοπάιδες και γυνέιους άπό άγανάκτηση και όργη τον πατέρα τους, που έβλεπε τους γιουούς του άτιμωμένους άπό τα πρώτα βήματα τους στη ζωή.

Εκείνη που έκαμε την κακή όρχη στον όλισθηρό αυτό κατήφορο και που με το παράδειγμα της παρέσυρε και τις συζύγους των δυο άλλων γυνών του βασιλέως ήταν ή Μαργαρίτα, ή γυναικία του Λουδοβίκου του Φιλερίδους.

Ο Λουδοβίκος είχε ένα δύστροπο χαρακτήρα και χανόταν σε άτέλειωτες λεπτολογίες, που άφαιρούσαν κάθε συνέχεια άπό τις πράξεις του, άκόμη κι' άπό τα λόγια του. Εύθυμος και ζωηρός ή ή μία στιγμή, έπεφτε στην άμέσως έπομένη σε μία βαθεία μελαγχολία και διαπληκτιζόταν με τους συλικούς του για τα πιο άσήμαντα πράγματα.

Με σπρωξίεις οί Γερμανοί βάλανε το Γιώργο να προχωρήσει. Πάρα κάτω, τον άνέβασαν οί έν' αυτοκίνητο που περιμεναν στην άκρη του δρόμου. Και το αυτοκίνητο ξεκίνησε για την 'Αθήνα.

ΙΗ'

Πέρασε άπ' την 'Ανάκριση Μέρλιν. Ο άνακριτής, σίγουρος πως πίσω απ' αυτό το ψηλόλιγνο παλληκάρι με τα λεπτά χαρακτηριστικά κρυθότανε κάτι περισσότερο άπό έναν άπλο άντάρτη, συνέχισε μ' έπιμονή τις έρωτήσεις του, για συνενόχους, συμμετοχή σε ζένες μυστικές όργανώσεις, και κάτι τέτοια. Ο Γιώργος άποκρίθηκε θαρρετά και σαράτα: Δεν ήξερε τίποτ' άλλο, δεν ήτανε τίποτ' άλλο άπ' αυτό που φαίνονταν. Ένας 'Ελληνας, πουχε βγρή στο βουνό για να πολεμήση τον τύραννο. Την πράξη του δεν του ήτανε υπαγορεύσει ούτε το συμφέρον, ούτε ο ύπολογισμός. Δεν είχε σκεφτή ποτέ να πληρωθεί με ζένο χρυσάφι την άγάπη του για την 'Ελλάδα... Τα μαρτύρια που τον υποδάλανε δεν καταφέρναν να του λύσουνε τη γλώσσα. Ο άνακριτής τον έρριξε μανιασμένος σ' ένα άπό τα μπουντρούμια, χωρίς νερό και ψωμί.

Την άλλη μέρα, θέλανε να τον ξανανακρίνουν με άντιπαράσταση μπροστά στον πατέρα του. Ο γερό Βεργίδης, που τον κευθαλάσκαπτε, δεν άποκρίθηκε τίποτ' άλλο άπ' αυτό πουχε περ το γυιός του. Μονάκα πού του γέρου ο τόπος ήτανε πιο συγκρατημένος, πιο λίγο προκλητικός άπ' του Γιώργου, κι' αυτό με κάποια ύπεροβολία: 'Αν κι' ο γερός μιλούσε έτσι στους Γερμανούς, μπορεί να τον πίανανε κι' αυτόν, κι' έτσι ποιος θάμνε να φροντίγη για τον ένα φυλακισμένο, ή καλύτερα για τους δυο φυλακισμένους;...

Η άνάκρισι τέλειωσε χωρίς ο άνακριτής να καταφέρει να μάθη τίποτ' άλλο άπ' αυτό πουδέρ: Πως τα 'Ες. Ές είχανε πιάσει σε μία συμπλοκή τους με 'παριζάνοις' έναν άπ' αυτούς, και πως ο αικιμάλωτος θα περνούσε άπ' το στρατοδείο...

Ο γερό Βεργίδης γύρισε στο σπίτι του, ένν' ο Γιώργος μεταφερότανε στο Χαϊδάρι. 'Η Στέλλα περιμενε τον άντρα της, γεμάτη άγωνία. Είχε άδυσναίσει σ' όλο αυτό το διάστημα της κατοχής, και μόνο τα δυο όλόμυρα μάτια της διατηρούσανε τη ζωηρά τους λάμψη, που φάνταζε περισσότερο μέσ' στο κλωμό της πρόσωπο.

ΣΤΟ ΠΡΟΕΙΣ: 'Η συνέχεια



Μία τριπλή έρωτική τραγωδία

Το σκάνδαλο, που έξέσπασε ξαφνικά στο παλάτι του βασιλιά της Γαλλίας Φιλίππου του 'Αρλαίου κατά το έτος 1312 παραμένει μοναδικό στην ιστορία.

Πριν άπό λίγο καιρό, είχε παντρεύει και τους τρεις γιουούς του με τρεις άπο τις άραιότερες και πλουσιώτερες πριγκίπισσες της εποχής.

Άλλα και οί τρεις ένοιωσαν τόση άποστροφή για τους συζύγους των, που δεν δυσκολεύθηκαν να τους άπατήσουν άπ' αυτές τις πρώτες έξομώδες του γέμου των.

Και, τώρα, άπό μία παράξενη και σατανική σύμπτωση, ή άπιστία τους είχαν άποκαλυφθή ταυτόχρονα σχεδόν, βυθίζοντας στο ύνειδος τους τρεις νεαρούς βασιλοπάιδες και γυνέιους άπό άγανάκτηση και όργη τον πατέρα τους, που έβλεπε τους γιουούς του άτιμωμένους άπό τα πρώτα βήματα τους στη ζωή.

Εκείνη που έκαμε την κακή όρχη στον όλισθηρό αυτό κατήφορο και που με το παράδειγμα της παρέσυρε και τις συζύγους των δυο άλλων γυνών του βασιλέως ήταν ή Μαργαρίτα, ή γυναικία του Λουδοβίκου του Φιλερίδους.

Ο Λουδοβίκος είχε ένα δύστροπο χαρακτήρα και χανόταν σε άτέλειωτες λεπτολογίες, που άφαιρούσαν κάθε συνέχεια άπό τις πράξεις του, άκόμη κι' άπό τα λόγια του. Εύθυμος και ζωηρός ή ή μία στιγμή, έπεφτε στην άμέσως έπομένη σε μία βαθεία μελαγχολία και διαπληκτιζόταν με τους συλικούς του για τα πιο άσήμαντα πράγματα.

Με σπρωξίεις οί Γερμανοί βάλανε το Γιώργο να προχωρήσει. Πάρα κάτω, τον άνέβασαν οί έν' αυτοκίνητο που περιμεναν στην άκρη του δρόμου. Και το αυτοκίνητο ξεκίνησε για την 'Αθήνα.

ΚΑΙ

Άλλ' ή όργη του βασιλέως και των γυνών του σφάριξε περισσότερο έναντιόν των έραστών των συζύγων των. Ο τρίτος κι' αυτούς κατάρθωσε να διαφύγη και μόνο οί δυο άδελφοί ντ' 'Ωλνάλ έπασαν θύματα της βασιλικής έκδίκησεως που έκόλλησθη σ' αυτή την περίπτωση σ' όλη την άγριότητα της.

Τους έγδωσαν και τους δυο ζωντανούς, και κατόπιν τους έσυραν πάνω άπό ένα χωράφι, που είχε θεριωθεί πριν άπό λίγες ήμέρες, έτσι που πάνω στη γή είχαν άπομεινει τα ξερά καλάμια των σταχυών, που χωνόνταν μέσα στις αμμοστάχουσες σάρες των. Στο τέλος, έπειτα άπό πολλά άλλα μαρτύρια, τους άκρωτηρίασαν και τους έκοψαν άπό ένα δέντρο.

Και οί δυο δεν έχασαν καθόλου το θάρος τους και, ως την τελευταία στιγμή, φώναζαν στους θμύους τον ότι ή ευτυχία που είχαν γνωρίσει κοντά στις δυο πριγκίπισσες τους είχε άποζημιώσει προκαταβολικά για όλα τα μαρτύρια, στα όποια τους υπέβαλαν.

66

Τους ενίκησε άκόμη και νεκρός

Κατά την πολιορκία της γαλλικής πόλεως Βιαν άπ' τους 'Αγγλους, κατά τον μεσαιώνα, σκοτώθηκε στη μάχη ο ήπότης ντ' Μονκασάν. Μόλις έμειναν στην έλθρη του θανάτου του, οί 'Αγγλοι ένήργησαν όμαδική έπίθεση κατά του φρουρίου. Άλλά οί πρώτοι που σκαφώλωσαν στα τείχη, είδαν ξαφνικά να όρθωνάται έμπρός τους ο φοδερός κι' άκατανίκητος έκείνος ήπότης, μέσα στην πανοπλία του. Έτραπουν τότε εις φυγήν, τρομοκρατημένοι. Δεν μπορούσαν να ξέρουν ότι ο ύπερασπιστής του φρουρίου είχαν στήσει το νεκρό άρχηγό τους άνάμεσα σε δυο πολεμιστές, για ν' άποκορύσουν την έπίθεσή με το έξυπνο αυτό κόλπο!

Ο Φίλιππος ντ' 'Ωλνάλ ήταν ένας τέλειος ήπότης και το μόνο έλάττωμα που ήταν ίσως ότι ήταν λίγο καμπούρης. Άλλά είχε τρυφερή ψυχή, γενναία αίσθημα και μία άπέραντη άφοσίωση για κείνη που είχε γίνει τώρα ή γυναικία των όνείρων και των σταχυών του.

Άπο την ήμέρα εκείνη χρονολογείται ή άγάπη τους.

Ο Φίλιππος ντ' 'Ωλνάλ ήταν ένας τέλειος ήπότης και το μόνο έλάττωμα που ήταν ίσως ότι ήταν λίγο καμπούρης. Άλλά είχε τρυφερή ψυχή, γενναία αίσθημα και μία άπέραντη άφοσίωση για κείνη που είχε γίνει τώρα ή γυναικία των όνείρων και των σταχυών του.

ΑΜΕΡΙΚΗ του 1945

Οι άμερικανοί... παίζουν

Οι περισσότεροι κινηματογράφοι στην Αμερική δι-
νουν και βαριετέ. Συγχρόνως,
διαφημίζουν διάφορες έται-
ρίες. Αλλά τις διαφημίζουν
με πολύ περίεργο τρόπο. Με
διαγωνισμούς. Διαγωνισμούς
που προκαλούν τεράστιο εν-
διαφέρον, και συγχρόνως έ-
ξασφαλίζουν στους νικητές
μεγάλα βραβεία. Σ' έναν κι-
νηματογράφο του Λος Άντζε-
λες παρακολούθησα κάποιο
διαγωνισμό πιάνου. Οι μετέ-
χοντες έκαλούτο να παίξουν
ένα πασίγνωστο και ευκόλυ-
τατο τραγούδι. Οι περισ-
σότεροι πάθαιναν τέτοιο τράκ
στην έκτελεση, που δεν ήθε-
ραν τί έπαυση. Άλλοι, θρα-
σύτατοι, τόποιζαν προσθέτον-
τας και δικές τους «βαρια-
σιόν». Τέλος, ένεφανίσθη έ-
νας περίεργος τύπος, ο όποι-
ος λυγυρίσθη ότι μπορεί να
παίξη το κομμάτι κρεμασμέ-
νος... ανάποδα. Οι Άμερι-
κανοί είνε πρακτικοί άν-
θρωποι. Έφεραν λοιπόν ά-
μέσως σχοινιά, έδεσαν το
πιάνο, το κρέμασαν ανάποδα
από την κορυφή της σκηνής
κι' έδεσαν επίσης με μια κα-
ρέκλα ανάποδα τον τερατο-
λόγο. Ο άδελφός, έτσι ό-
πως ήταν κρεμασμένος στον
άερα, έξετέλεσε το κομμάτι
άψογα!

Μιάν άλλη μέρα παρακο-
λούθησα στο ραδιοφωνικό
στούντιο μιας από τις 30 με-
γάλες ραδιοφωνικές έταιρίες
της Ν. Υόρκης. Έναν έγω-
φρενικό διαγωνισμό... ά-
φης. Έδεσαν τα μάτια στους
διαγωνιζομένους και τους έ-
διναν να χαϊδεύσουν μερικά
αντικείμενα και διά της ά-
φης να τ' αναγνωρίσουν.
Και άκουγε κανείς τις πιο
ξεκαρδιστικές απαντήσεις.
Μιά κυρία χαϊδεύοντας με
δεμένα μάτια την καρέκλα
ένός κυρίου, έχρησιμο όησε!

— Πέπονι!
— Έναν κύριο τον έσπλυσαν
σ' ένα κρεβάτι, τον σκέπα-
σαν και του είπαν να χαί-
δεψη το δίπλο του άντικεί-
μενο. Ήταν μιά στοιχίτη βε-
λουδένια επιδερμίδα. Το
πρόσωπο του κυρίου έπληρε
μιάν έκφραση υπερίστας η-
δονής και είπε:

— Είνε μιά ξανθεία Άφρο-
δίτη!

Ο κουμπέρ του διαγωνι-
σμού ετοόδησε τότε με μιάν
άπότομη κίνηση το σκέπασμα
του κρεβάτιου και μιά ώρα-
στάτη... φάκη έπήδησε στο
πόδι του!

Το γέλιο ήταν άκράτητο.
Στα νικητήρια καμπαρέ οι
διαγωνισμοί είνον και παί-
χνουν. Οι πιο άπληστες ιδέες
πραγματοποιούνται. Μιά βου-
δα σ' ένα νικητήριο κέντρο
του Σάν Φραντζίσκο προκή-
ρυξαν διαγωνισμό μεταξύ
των άνδρών του στρατού, του
ναυτικού και της αεροπορίας
και των κομάντος. Κομάντος
— άμερικανιστί «μαρίνς» —
είνε το πιο δοξασμένο και ά-
γαπημένο σώμα της Άμερι-
κής. Έκλήθη ένας εκπρόσω-
πος του κάθε σώματος, άνε-
βηκε στην πιατα του χορού,
κι' άφου παρετάχθησαν σ'
εύθεια γραμμή τους τοποθέ-
τησαν στα πόδια από μιά μι-



ρισσότερο. Στα χοροδιδασκα-
λεία γαλά ο κόσμος με τα
παιγνίδια. Τοποθετούν τούσες
καρέκλες στην αίθουσα, όσα
και τα ζευγάρια. Ή μουσική
σταματά άφαιρικά και οι κα-
θαλιέροι καλούνται να καθή-
σουν στις καρέκλες με τις
ντάμες στα γόνατά τους. Ύ-
στερα, ο χορός επαναλαμβάνε-
ται και άφαιρούνται διά
καρέκλες. Ή μουσική στα-
ματά πάλι, τα ζευγάρια
σπεύδουν να πιάσουν τις κα-
ρέκλες, αλλά δεν μένουν
δρόδια. Αυτά άποκλείονται
και ο διαγωνισμός συνεχί-
ζει. Αυτο-δου οι καρέκλες
άφαιρούνται, γίνεται σκατο-
μός για να πιαστούν όσες ά-
πομένουν, γλιστρά το παρκέ,
γλιστράουν οι καρέκλες, γλι-
στράν οι καθαλιέροι, γκρε-
μίζονται, παρασύρουν τις
ντάμες τους στο πέσιμο, και
χαλά ο κόσμος στο ξεσπιν-
τό, στο γέλιο, στο παιγ-
νίδι...

Α. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ένας Αιγύπτιος Μαδουάλας

Ο Αιγύπτιος Σέχ Μωά-
μετ Σεμάν όρισμένος είνε
ό πιο ήλικιωμένος άνθρωπος
όλοκληρου του κόσμου.

Είνε ήλικίας σήμερα 170
έτων και έχει 7 παιδιά, το
μεγαλύτερο των όποιων πέ-
ρασε τα 130 χρόνια και το
μικρότερο τα 80.

Ο Σέχ Μωάμετ έχει 90
έγγονα. Τη μακροζωία του
την άποδίδει στην κληρονο-
μικότητα πρώτα και κατά
δεύτερο λόγο στην τροφή
του.

Τρέφεται κυρίως με λαχα-
νικά δεν ήπιε ποτέ του οι-
νευματώδη ποτά. Σπανίως
τρώγει κρέας και έλάχιστο
ψωμί, ενώ εζ' αντιθέτου τρώ-
γει πολλά γλυκίσματα.

Ώστόσο, παρά τα πολλά
γλυκίσματα που τρώγει, τα
δόντια του τα έχει όλα εν ά-
ρίστη κατάσταση.

Η μνήμη του διατηρείται
θαυμάσια και θυμάται με τις
παραμικρές λεπτομέρειες την
έξοδό του Μαιμλούκων
στην Σιαντέλα του Καίρου,
έπι Μεγάλου Ναπολέοντος.
Ο Σέχ Μωάμετ ήταν τό-
τε νέος.

Διαλέγετε και παίρνετε!

Τά άχρηστα ύλικά του πολέμου
στο ξεπούλημα

παλαιά και ξεχασμένα ήπποκίνητα νοσοκομειακά
αμάξια, τα κατέβαλε άπ' τους τροχούς των και
τά έκοψε παραπήγματα. Όσο για το σκελετό και
τους τροχούς, τα πούλησε σε κτηματίες για διά-
φορες χρήσεις. Τρίτος είχε την έμπνευση ν' άνο-
ράση μιά ποσότητα κατεστραμμένες λάμπες άκτι-
νων Ραϊντγκεν, άπ' τις όποιες συγκέντρωσε άρ-
κετά πλάτινη, κι' ένας άλλος έξασπλάσισε τα
χρήματά του, με τον υδράργυρο που έδγαλε από
διάφορα άχρηστα ναυτικά όργανα.

Παρόμοιο ξεπούλημα των άμερικανικών πολε-
μικών ύλκων είχε γίνει κι' έπειτα άπ' τον προη-
γούμενο πόλεμο, το 1918. Άλλα το τωρινό είνε
πέντε φορές μεγαλύτερο.

Έννοείται ότι οι άγοραστές δεν λείπουν. Μέσα
σε τρεις βδομάδες μόνον, πουλήθηκαν 4 έκατο-
μύρια παντελόνια κι' ένα έκατομύριο μέτρα από
μαύρο ύφασμα «ρεγιόν», καθώς επίσης ποπού-
τσια, εργατικά ένδυμα και ποικιλία άξιας
έκατομμυρίων δολλαρίων. Τα είδη ρουχισμού
βρίσκουν βέβαια τις καλλίτερες τιμές: περίπου
το μισό του κόστους των. Έξ ίσου περιζήτητα
είνε τα τρακτέρ, που στοιχίζουν 1.000 δολάρια
το ένα και πωλούνται προς 600.

Ανάμεσα στ' άλλα, πουλιέται άκόμη κι' ένα...
νπσί, στον ποταμό Ντελαγουόρι. Έχει έκταση
1780 στρεμμάτων και μπορεί να καλλιεργηθή έν-
τατικά από ένα έπιχειρηματία.

Τα μόνα είδη που ξεπουλήθηκαν έντελώς,
είνε... οι πίθηκοι και τα περιστέρια. Οι πρώτοι
αγοράστηκαν από έπιστημονικά έργαστήρια. Όσο
για τα 10.000 περιστέρια, εκείνος που τ' άνο-
ρασε, άργησε μερικές βδομάδες να τα παραλά-
βη. Κι' όταν τα ήπρε έπι τέλους, τα βρήκε 15.000,
γιατί είχαν γεννήσει εν τώ μεταξύ.

Βόμβες στους πάγους

Το τελμηρό σχέδιο του λοχαγού
Ρικενμπάκερ

Έχουμε γράψει άλλοτε για την ήπειρο
του Άνταρκτικού, που σκεπάζεται από έ-
να προαίγιο στρώμα πάγου, πάχους 500-
600 μέτρων. Ο Άμερικανός λοχαγός Έν-
τι Ρικενμπάκερ κατέστρωσε τώρα ένα τόλ-
μηρό σχέδιο: Άφου πρώτα γίνει μιά αερο-
πορική εξερεύνηση με αεροφωτογραφίες
και με ράνταρ της έκτάσεως του Άνταρ-
κτικού (5 έκατομύρια τετραγωνικά μιλ-
λία), από αεροπορικές βάσεις έγκατεστη-
μένες στη Γη του Πυρός, στην Ταομανία
και στη Νότιο Άφρική, να ριχθούν κατόπιν
μερικές άτομικές βόμβες, οι όποιες να
λυώσουν τους πάγους με την κολλοσιαία
θερμότητα που θα παραγάγουν. Οι πάγοι
αυτοί δεν πρόκειται πια να ξαναοχηματι-
σθούν ποτέ, κι' η άπέραντη ήπειρος θα
χρησιμοποιηθή έπωφελώς. Το μόνο άνπο-
καστικό πρόβλημα είνε μήπως το έδαφος
διατηρήση έπικίνδυνη ραδιενέργεια.

Τι θα συμβη μετά το λιώσιμο των πά-
γων; Κατά τους ειδικούς, η έπιφάνεια ό-
λων των θαλασσών θ' άνεβη κατά 15-30
μέτρα και θα σκεπάζη πολλές χαμηλές
παρειακές έκτάσεις. Θ' άλλωθ' επίσης
τελειώσ το κλίμα διαφόρων χωρών. Ή Γη
θα συγκλονισθή από δυνατόν σεισμό, θ'
όπου θα έχη πάσει να πιέζεται σ' ένα μόνο
σημείο της άπ' το βάρος 10 τσετράκις έκα-
τομμυρίων τόννων πάγου.

Στερεός χυμός

Ο χυμός του πορτοκαλιού συμπυκνώθη-
κε με ειδικές μεθόδους, τόσο ώστε είνε
στερεός καραμέλες, χωρίς προσθήκη ζά-
χαρης. Άρκει να διαλυθούν οι καραμέλες
αυτές σ' ανάλογο νερό, για να οχηματι-
σθή πάλι φυσικός χυμός.

Τά κύματα κατά της μούχλας

Το ψωμί, και ιδίως το μαύρο, δεν μπο-
ρεί να διατηρηθή περισσότερο από δυό
τρεις ημέρες σε ζεστό και υγρό περιβά-
λον χωρίς να μouxλιάσει. Με μιά νέα ό-
μως μέθοδο, διατηρείται άναλλοίωτο έπι
3 όλόκληρες εβδομάδες. Άρκει μόνο να
υποβληθή έπι 5 δευτερόλεπτα στην έπι-
δροσι ειδικών ηλεκτρικών κυμάτων, που
εισχωρούν μέσα στη μάζα του και σκο-
τώνουν προκαταβολικά τους μικροοργανι-
σμούς της μούχλας, χωρίς να αλλοιώσουν
καθόλου τη γεύση, την όψη και τις θρεπτι-
κές ιδιότητες του ψωμιού.

Τελωτοθεραπεία

του Κ. Φ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ



— Λεωνίδα, ήρθε ο νοι-
κοκύρης μας. Έχεις τίπο-
τε φιλά για το νοίκι;

Μαντάμ Σουσου: Υψη-
ρεσία!... Σέρβιρε το μπρέ-
κφαστ!

ΠΑΝΤΟΤΩΛΕΙΟΝ "ΤΑ ΣΑΡΑΚΟΣΤΙΑΝΑ"



ΜΑΥΡΟΜΑΤΙΚΑ

ΧΑΛΒΑΔΕΣ

ΜΑ-ΛΑΓΑΝΕΣ

11



ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΑΓΑΠΕΣ
του Φερνάνδο Μολίνα

» «Έτσι κι' αυτή τη φορά, ο ταύρος δὲν πρόφθασε ν' αποφύγει τὸ σπῆσι τοῦ «μα-
αδῶρ». Τὸ γυαλιστερό ἀτσάλι ἀστράφει ξα-
νικά στὸν ἥλιο καὶ καρφώθηκε ὡς τὴ λα-

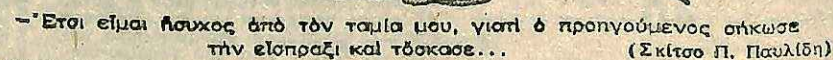
πως τόσες άλλες Ίσπανίδες δνειρευόταν
και λαχταρούσε τὸν ἔρωτά του. Εἰσι
εἰδυαλὸ τοὺς πῆρε ἕνα ρωμάντικο χα-
ρτίκι. Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ καταλήξῃ σ'
ἕνα φλονερό ἔρωτα, γιατί ὁ πατέρας τῆς
Σολεάδ, μόλις ἔμαθε τίς σχέσεις τῆς μὲ

ΜΟΡΙΣ ΓΚΡΑΝΙΕ

ΜΟΥΣ ΓΚΡΑΝΙΕ

Χειραφέτησις

Λπες συνήθειες των θαγενών αλλααν. Ο ανδρας εξακολουθει να πηαινη καθάλαα στο γαιδουρι, αλλα η γυναικα χειραφετήθηκε: Δέν ακολουθει από πίσω. Πηαινει μπροστά γιατί μπορεί να υπάρχουν στο έδαφος τίποτες... νάρκες!



(Σκίτσο Π. Παυλίδη)

Ἡ «παγωμένη»
ΖΩΗ

Ἐκπληκτικὰ πειράματα με
τὴν «ἀναβίωσι»

Δὲν εἶνε ὁμῶς μόνο τὰ ψάρια πο-
παρουσιάζουν αὐτὸ τὸ φαινόμενο τῆς «
ναθίωσης». Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μ-
τοὺς βατράχους, τῖς νυχτερίδες καὶ μ-
πολλὰ ἔντομα.

ΕΡΣΤΑΝΟΚΡΙΣΕΙΣ

— Ποιὰ εἶνε τὰ τρία πράγματα
ποῦ δὲν μποροῦν ποτὲ νὰ μο-
νοιάσουν μέσα στὸ ἴδιο σπίτι;
— Δυὸ πετεινοί, γάτα καὶ πον-
τικός, πεθερὰ καὶ νύφη.

ὁλόποιτο ὅσῃα. Ἐκεῖνο ὁμοῦ ἔλατο
λοῦσθαι τὸ δρόμο του κ' ἐγκαταλείπει
ἔτσι ἔδω κ' ἐκεῖ τὰ δυὸ τρίτα του μὴ
κούς του! Τέλος, τὸ ἐμπρόσθιο μέρος
κουράζεται καὶ πεθαίνει.

Ὁ Τσάβιν παρητήρησε ὅτι τὰ κομμά-
τια αὐτὰ ἐρησιζοῦνται, περνοῦν σ' αὐτὴ
τὴν κατάστασι τὸ καλοκαίρι καὶ τὸ
χειμῶνα καὶ ξαναγεννιούνται τὴν ἑξῆς.
Ἔτσι, τὰ σκουλήκια αὐτὰ μπορεῖ νὰ
τῇ κενεῖς ὅτι δὲν πεθαίνουν ποτε. Ζοῦν
ἀναρτήμενους γενεές, χωρὶς καμμία ἀνά-
παυση, περνοῦντας διαδοχικὰ ἀπὸ τὸ
ἓν πρὸς τὸ ἄλλο.

Ἰσχυρὸς καὶ ἐκτετασμένος

Ὁ πρῶτος κομμωτής κυριῶν

Ὅς τὸν 17ο αἰῶνα, οἱ γυναῖκες
χρειαζόντουσαν μόνο ἀπὸ γυναικὸς
Κάποιος Γάλλος, ὀνομαζόμενος
Σαρπάν, ἦτον ὁ πρῶτος πού σκε-
φθηκε νὰ μεταβάλῃ τὸ ἀνδρικό
πάγγωμα τὴν περικοπὴν τῶν γυ-
ναίκεων μαλλίων. Φαίνεται δὲ ὅτι
τὸ βρέθηκε περίφημο, ὁ κατεργά-
σας τὴν ἰδέαν ἐπὶ τῆς ἡλικίας τοῦ Κῆ-
ποτε σαρπάντος στὴ μέση ὥρα τοῦ
λυπτικοῦ χιτημοῦτος κι' ἀπαιτοῦν
ἀπ' τὴν κυρία ἕνα φιλί, γιὰ νὰ ὁ
ποτελειώσῃ τὸ ἔργο του. Κι' ἐκεῖνι
ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποχωρήσῃ στὸ
ἔξοφισμά.

Ἑλληνική γελοιογραφία



(Σκίτσο Μ. Γάλλια)



(Σκίτσο Π. Παυλίδη)



(Σχίτσος Μ. Γάλλος)



Άργά

«Η ώρα ήτανε περασμένη όταν χτύπησε το κουδούνι της κλινικής. Ο θυρωρός που άνοιξε, είδε μπροστά του δύο γυναίκες — μία γρήγα με άσπασταμένα τ' άσπρα της μαλλιά που βαστούσε σχεδόν στα χέρια της μία νέα, χλωμή, με τα μάτια μισόκλειστα.

«Ενα γιατρό!... Η κόρη μου πεθαίνει!...»

Αυό νοσοκόμες ξεπλώσανε τη νέα σ' έναν καναπέ, και τρέβαν να φωνάξουν το διανοκτερεύοντα. Έκείνος έφτασε, έβλεπε την άρρωστη, κι ύστερα ρώτησε:

— Ποιος την έφερε;

— Εγώ!... μουρμούρισε με χείλια που τρέβανε η γρήγα. Είνε κόρη μου...

Την πήρε ιδιαίτερα ο γιατρός και της μίλησε χωρίς περιστροφές.

— Ακούστε... Καταλαβαίνετε και σεις πως η κόρη σας βρίσκεται σε κίνδυνο.

— Η γρηά έμεινε τα χέρια της σε μία θερμή παράκληση:

— Σώστε τη, γιατρέ!...

— Δυστυχώς η περίπτωση της επιβάλλει άμεση την έγχειρση, χωρίς καμία άσβολη, αλλά και χωρίς μεγάλες ελπίδες επιτυχίας.

Τα πανιασμένα χείλια της γρηάς τρεμούλασαν:

— Σώστε τη, γιατρέ!...

— Δεν με παίρνει ο καιρός αν είδοποίηση τον καθηγητή. Κάθε στιγμή που χάνεται μπορεί να ναι μοιραία για τη ζωή της!

Η γρηά τον κυττούσε στα μάτια, σαν τρελή, ο γιατρός σκέφτηκε λίγο, κι ύστερα είπε αποφασιστικά:

— Μ' όλο που η εύθυνη είναι μεγάλη, θα την έγχειρσω εγώ!...

Κι άμέσως, γυρίζοντας στις νοσοκόμες:

— Ετοιμάστε το χειρουργείο!... δι-άταξε.

Πολλήν ώρα η γρηά, έξω από την κλειστή πόρτα του χειρουργείου περίμενε... Σε μία στιγμή, η πόρτα άνοιξε, και βγαλανε την κόρη της άπ' από το φορείο. Η έγχειρση έγινε ελαφριά, χωρίς να απαιτείται η χρήση της αναισθησίας. Η γρηά, χωρίς να περιμένει, πήρε την κόρη της, την έπαινε, την φιλούσε, και με νεκρική χλωμάδα ήταν άπονημένη στο κέντρο της πρόσωπο. Σε λίγο βγήκε απ' το χειρουργείο κι ο γιατρός. Σύνωσε τη γρηά και της είπε σιγά:

— Έκανα δ, τι μπορούσα... Άς αφήσουμε τώρα τον οργανισμό της ν' αντιδράσει.

— Ελπίζετε, γιατρέ!...

— Η έγχειρση ήτανε προμερά δύσκολη... Νομίζω όμως ότι πέτυχε.

Η γρηά τοίπισσε τα χέρια, και, πριν αυτές προφτάσει να τ' απομακρύνει, του τα φίλησε:

— Γιατρέ, αν σωθώ, θα σάς ο σωτήρας της, κι ο δικός μου...

Η άρρωστη σάθηκε. Ο καθηγητής, που την είδε την άλλη μέρα, διαπίστωσε πως η έγχειρση είχε γίνει όσο μπορούσε πιο τεχνικά, κι έδωσε συγχαρητήρια στο βοηθό του. Έκείνος τα δέχθηκε με μετριοφροσύνη και χωρίς ενθουσιασμό, σαν άνθρωπος με πραγματική αξία.

Σε λίγες μέρες, η άρρωστη, που φανερά καλλίστερε μέρα με την ημέρα, μπορούσε να μιλάει, να τρώει, να ξαναγυρίσει στη ζωή. Ο γιατρός που την είχε σώσει περνούσε δυο φορές τη μέρα

απ' το δωμάτιό της και της κρατούσε λίγο συντροφιά. Η άρρωστη ένοιωσε κάθε μέρα και περισσότερο να τη δένει κάτι μαζί του. «Ωπου, ένα πρωινό, βρέθηκαν οι δυο τους κοντά- κοντά, ώρα που γινόταν η πρωινή επίσκεψη. Η μητέρα της άρρωστης δεν είχε έρθει ακόμα.

— Πώς πάμε;... ρώτησε ο χειρουργός.

— Όλο και καλύτερα, γιατρέ... του αποκρίθηκε εκείνη με τα μάτια της κοφωμένα στα δικά του... Χάρη σε σάς...

Ο γιατρός σήκωσε τους ώμους του:

— Έκανα αυτό που θάκανε κάθε γιατρός στη θέση μου... τις αποκρίθηκε αλά.

— Δεν ξέρω γιατί επιμένετε με τόσο πείσμα να υποτιμάτε την αξία σας...

— Λέτε πως κάθε γιατρός στη θέση σας θάκανε το ίδιο. Μπορεί... Μία φορά, την ώρα που κινδύνευα βρεθήκατε σεις μπροστά μου, για να με σώσετε... Και σε σάς χρωστάω τη ζωή μου...

Ο γιατρός άλλαξε κουβέντα:

— Σέρετε πως την άλλη βδομάδα μπορείτε να φύγετε...

Τον κύτταξε ζωτά με τα κατάμουρα μάτια της:

— Κι' αυτό, το θέλετε σεις;... τον έρώτησε τολμηρά.

— Τι θα πει το θέλω;... αποκρίθηκε αυτός κάπως παραγμένος. Αυτή είναι η μοιραία εξέλιξη... Μήπως έχετε την ιδιοτροπία να περάσετε τη ζωή σας σ' αυτή την κλινική;

— Όχι βέβαια... Θάκανε παράλογο. Μισόκλεισε τα μάτια της, και συνέχισε σιγά, σά να μονολογούσε:

— Κι' όμως, θάκανε τόσο όμορφο... Ο γιατρός άφισε να περάσουνε λίγα δευτερόλεπτα πριν απαντήσει. «Υστερα, γύρισε τη σκέψη του σε κάτι άσχετο, φαινομενικά μόνο:

— Λέτε πως μόνι χρωστάτε τη ζωή... Ξεχνάτε πως τη χρωστάτε περισσότερο σ' αυτόν που σας έδωσε δυο φορές το αίμα του;...

Η άρρωστη γύρισε άλλοι τα μάτια της, φανερά ένοχημένη απ' τη θύμηση που της έφερε ο γιατρός.

— Ακούστε, ρωτήστε όστερα νευρικά, δεν ξέρω γιατί μόνι το θυμίζετε αυτό, βρίσκω όμως την καρδιά μου πολύ αλλομένη τον τελευταίο καιρό...

— Απέναντι στον άρραβωνιστικό σας!...

— Ναί... του αποκρίθηκε με κόπο. Κι' όστερα, με πόνι δύναμη, συνέχισε:

— Δε νομίζω πως μόνι επιτρέπεται πιά να δεχτώ τ' όνομά του... Θάκανε χωρίς άλλο άτμια να τον παντρευτώ, με την καρδιά μου δοσμένη αλλού!...

Ο γιατρός δέ μίλησε. Μία χλωμάδα σκέπαζε το πρόσωπό του. Κι' όστερα, η φωνή του ακούστηκε μ' ένα έλαφο τρεμούλασμα:

— Είσαστε ελκρινής και τίμια... Τον άρραβωνιστικό σας όμως θα τον παντρευτείτε!...

— Γιατί;... Ποιος θα μόνι το επιβάλλει;...

— Η ανάγκη, δεσποινίς... Στη ζωή πολύ σπάνια κάνουν οι άνθρωποι αυτό που θέλουν οι καρδιές τους... Τις περισσότερες φορές, οι καρδιές μας, οι φτωχές καρδιές μας, είναι καταδικασμένες να σέρονται σ' άλλη τους τη ζωή βαρείες, σήκωτες άλυσίδες... είναι σκλάβες, χωρίς την ελπίδα καμιάς προσδοκίας ν' απελευθερωθούν... Γιατί τις περισσότερες φορές πόνι γυμνούνε, είν' άρνά, δεσποινίς...

Τον κύτταξε τώρα μ' αγωνία:

— Άρνά;... Τι θέλετε να πείτε;... Πριν προφτάσει ο γιατρός ν' απαντήσει, ακούστηκε ένα έλαφο χτύπημα στην πόρτα.

— Έμπρός... φώναξε η κόπελλα. Μήκε μία νοσοκόμα στο δωμάτιό της.

— Γιατρέ, ελπε, σάς ζητάν απ' το σπύι σας...

— Ποιος;...

— Η γυναίκα σας...

— Έρχομαι άμέσως...

Η νοσοκόμα βήκε. Τώρα, η άρρωστη είχε άνασκησικό στο κρεβάτι της και τον κυττούσε μ' αγωνία:

— Είσαστε παντρεμένος;... του φώναξε.

Ο γιατρός σηκώθηκε. Την κύτταξε μελαγχολικά, και την απομακρύνσε με μία κίνηση του χεριού του πριν βγει απ' το δωμάτιο.

— Ακούσε τα βήματα του να χάνονται στο μακρό διάδρομο. Κι' όστερα, έκουψε το πρόσωπο στα χέρια της, κι έκλαψε το μοναδικό δυνατό δνείρο της ζωής της πόνι άπότομα γκρεμιστή...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Βρέθηκε το φάρμακο της «άλλεργίας»

Τα ευεργετικά αποτελέσματα του «μπεναντρίλ»

Έκατομμύρια άνθρωποι σ' όλο τον κόσμο υποφέρουν απ' την ιδιόζουσα και πολύμορφη πάθηση, που ονομάζεται «άλλεργία». Όπως έχομε γράψει κι' άλλοτε, η άλλεργία είναι μία φυσική αντίδραση του οργανισμού, ο οποίος δεν άνέκεται ώριμμένα τρόφιμα ή φάρμακα ή ουσίες ζωικές είτε φυτικές. Στις περιπτώσεις αυτές, προκαλείται ένα είδος «δηλητηρίωσης», με διάφορα συμπτώματα: εξάνθημα, φαγούρα, πρήξιμα, πονοκεφάλους... Το άσθεμα είναι κι' αυτό μία μορφή άλλεργίας, καθώς κι' ο άνοιξιτικός πυρετός που προκαλείται απ' τη γύρι των λουλουδιών. Άλλεργικής φύσεως είναι κι' οι αντιδράσεις που προκαλεί σε πολλά σώματα η παρατεταμένη επίδραση του ήλιου, καθώς κι' η στενή επαφή με φτερά, γουναρικά, κλπ.

Ενα νέο λοιπόν φάρμακο, δημιουργημα των έργαστηρίων της μεγάλης αμερικανικής Κλινικής Μέγιο, άποτελεί το καλύτερο χημικό όπλον εναντίον της άλλεργίας. Ονομάζεται «μπεναντρίλ» και δοκιμάσθηκε ήδη μ' επιτυχία σε 300 άρρωστους της κλινικής αυτής.

Ενα παιδάκι 3 ετών είχε μία άρρωστεια του νεφρού, που χρειαζόταν περιοδικές ενέσεις όρου αίματος. Η πρώτη όμως ένεση προκάλεσε εξάνθημα κι' άλλα άλλεργικά φαινόμενα, τα οποία κάθηκαν σε λίγο, άλλα ξαναγύρισαν πιο έντονα με τη δεύτερη ένεση. Τότε οι γιατροί έδωσαν στο παιδί «μπεναντρίλ», κι' έτσι υπέρωσαν να συνεχιστούν τις ενέσεις δίχως δυσάρεστα συμπτώματα, και να το γιατρεύουν απ' την άρρωστεια των νεφρών.

Μία γυναίκα 23 ετών έπαθε άλλεργία, από την πενικιλίνη με την οποία καταπολεμούσαν οι γιατροί μία μόλυνση του ποδιού της. Είχε φαγούρα, σπυράκια, πρήξιμο σ' όλο το σώμα της. Άλλα το «μπεναντρίλ» γιάτρεψε σε λίγες ώρες όλα αυτά τα συμπτώματα.

Άλλη πάλι παρουσιάσθηκε στην κλινική με πυρετό, πονοκεφάλους, πρήξιμο, εξάνθημα. Σε τέτοια περίπτωση, θάρπε να την υποβάλουν οι γιατροί σε μακροχρόνια, ανίαρη και πολυέξοδα έζωτάσεις, για ν' ανακαλύψουν τι της προκάλεσε την άλλεργία και να της υποδείξουν να το άποφύγει στο έξης για να θεραπευθί. Άντι για όλ' αυτά, της έκαμαν απλάς μία ένεση «μπεναντρίλ», που τη θέρápευσε άμέσως.

Οι Αμερικανοί γιατροί πειραματίζονται άκόμη με το «μπεναντρίλ», για να έξοκριθώσουν τον τρόπο της ενεργείας του. Θάινεται μάλλον ότι το φάρμακο αυτό έξουδετερώνει τις «σταμίνες» του σώματος. Αυτές οι «σταμίνες» είναι ουσίες που ρυθμίζουν τις εκκρίσεις των ιστών του σώματος. Όταν υπάρχουν σε κανονική ποσότητα, προκαλούν τόσες εκκρίσεις, όσες χρειαζέται ο οργανισμός. Στις περιπτώσεις όμως άλλεργίας, οι σταμίνες αυξάνονται, συνεπώς και οι εκκρίσεις γίνονται υπερβολικές και δημιουργούν τα πρήξιμα, τα σπυράκια και τα τόσα άλλα παθολογικά συμπτώματα.

Το «μπεναντρίλ» λοιπόν φέρνει ενεργεία έντελως αντίθετη απ' τις «σταμίνες»: έλαττώνει δηλαδή τις εκκρίσεις, στέγνώνει τα ύγρα που έχουν ήδη δημιουργηθή μέσα στους ιστούς, κι' έτσι εξαφανίζει τα συμπτώματα της άλλεργίας.

Τα αποτελέσματα του πόνι ως τώρα ίκανοποιητικά στα 75% των περιπτώσεων. Λιγότερες επιτυχίες (35%) είχε σε περιπτώσεις βρογχικού άσματος. Το νέο αυτό φάρμακο δεν μπορεί να χρησιμοποιηθή χωρίς την παρακολούθηση γιατρού, γιατί παρουσιάζει μερικούς κινδύνους, όταν υπέρβη κανείς την κανονική δόση — ή οποία δεν είναι ή ίδια σ' όλα τα άτομα. Στα 20% των ανθρώπων, η υπέρβασις αυτή της δόσεως δεν φέρνει δυσάρεστες συνέπειες. Στα άλλα όμως 80% προκαλεί ύπνηλη, στέγνωση της μύτης και του στόματος κι' άλλα τέτοια συμπτώματα. Όσοσο καμιά απ' τις αντιδράσεις του αυτές δεν είναι τόσο σοβαρή, όσο τα άλλεργικά συμπτώματα που θεραπεύει, και μάλιστα όταν υπάρχει η παρακολούθησι του γιατρού. Μπορούμε λοιπόν να πούμε ότι έρχεται να προσφέρει μία αξιοσημείωτη ανακούφιση στα τόσα έκατομμύρια θύματα της άλλεργίας.

Σωσίβιο του λαμού

Οι δυσκολίες που συναντούσαν ως τώρα στη διάσωση ναυαγών και άλλων που κινδύνευαν στη θάλασσα μετριάσθηκε σοβαρά με τη χρήση ενός πρωτότυπου σιναιδίου.

Το σωσίβιο αυτό που ζυγίζει μόνο μερικά δρόμια μπορεί να κρατήσει τον άνθρωπο στην επιφάνεια της θάλασσας άπεριόριστα.

Το φέρει στη πλάτη ο ναυαγοσώστης, και το περνά στον λαμού εκείνου που κινδυνεύει στη θάλασσα. Το σωσίβιο αυτό κολλάει κρατά το νερό μακριά από το πρόσωπο, και συγκροτώνει δίχως σπυράκια ή σπυράκια στο κορμί. Κι' αν άκόμη χάσει τις αλυσίδες του ο κινδυνεύων, το σωσίβιο τον κρατά στην επιφάνεια.



Βέρβεροι και Δόν Ζουάν

Οι ρωμαντικοί κι' αίσθηματικοί Βέρβεροι ή οι σκληροκαρδοί κι' ακατανίκητοι Δόν Ζουάν είναι οι πιο εύτυχοι σμένοι στον έρωτα:

Νά ένα πρόβλημα που ένδιαφέρει όλους τους έρωταμένους. Ποιά δρόμο άρραγε πρέπει να διαλέξουν για την κατάκτηση της καρδιάς μιας γυναίκας; Και πώς θα χάρουν περισσότερο αυτόν των έρωτα;

Ενας από τους διασημότερους ψυχολόγους της εποχής μας, ο Άγγλος καθηγητής Ολίβερ Νόρτμαν, μας δίνει μερικές διαφωτιστικές πληροφορίες για το χαρακτήρα και την προσωπικότητα του Βέρβερου και του Δόν Ζουάν.

«Η σάς φοβίζει ο ρωμαντισμός, γράφει, που έρχεται σ' καταφανή αντίθεση με το ρεαλιστικό και πρακτικό πνεύμα του καιρού μας.

Κανείς μας δεν μπορεί να ζήσει χωρίς ρωμαντικά δνείρα. Η θαντασμαγορία που δημιουργούν στην ψυχή μας είνε ένας κρυφός παράδεισος και το καταφύγιο μας κάθε φορά που ματώνει την καρδιά μας η άδυσωπητη πραγματικότητα.

Ο Βέρβερος λοιπόν, δηλαδή εκείνος που έχει μία ρωμαντική αντίληψη της ζωής και που ζη διαρκώς με τα δνείρα του, έχει περισσότερες ελπίδες να χαρή με έκτασις και ευτυχία των έρωτα, από τον ψυχρό και όπολογιστικό Δόν Ζουάν.

Τι λέτε τώρα ν' αυτές τις ιδέες του Άγγλου ψυχολόγου; Θα περιμένατε ποτέ το έγκλημα του Βέρβερου από ένα σύγχρονο έπιστήμονα; Όχι, βέβαια! Και όμως διαβάστε τι γράφει και για τον Δόν Ζουάν:

«Μη σάς συναρπάσουν οι έρωτικές κατακτήσεις του Δόν Ζουάν. Κατά βάθος είνε ένας δυστυχισμένος... Ποτέ δεν βρίσκει λίγη χαρά, λίγη ευτυχία. Διαρκώς είνε διψασμένος για έρωτα και με κανένα τρόπο δεν καταφέρει να χορτάσει τη δίψα του. Έγνώρισα πολλούς Δόν Ζουάν και είδα με κατάπληξη πόσο υπέρωσαν από τόο βασιανίζονταν από το άκόρεστο πάθος τους!»

Άλλά πώς συμβαίνει αυτό, θ' άπορήσετε! Είνε δυνατόν; Ο Δόν Ζουάν, αυτός που κατακτά με τόση ευκολία τις γυναίκες, δεν είνε πόνι εύτυχισμένος σ' όν έρωτα από το Βέρβερο;

Αυτή ωστόσο είνε η μεγάλη αλήθεια! Ο έρωας κατά τον τρόπο του Βέρβερου άνοιγει τη ψυχή σε κάθε είδους άπολαύσεις. Ο Βέρβερος είνε έξαιρετικά εύαίσθητος, του άρέσει το σεληνόφως, η ρωμαντική μοναξιά, ένα ήμερο και μελαγχολικό τοπίο της έξοχης, ένα όμορφο ήλιοβασιλέμα...

Όταν βρεθί με μία γυναίκα έξω από τη μίληση με όμορφα λόγια που φάνουν ως το βάθος της καρδιάς της και της προκαλούν λεπτεές και άγνωςτες συγκινήσεις. Δεν είνε ποτέ μονότονος και βαρετός. Έχει φαντασία και ποιητική διάθεση, δυό από τις μεγαλύτερες άρετές του έρωταμένου. Ο Βέρβερος έχει πάντα μία ύψηλη ιδέα για τον έρωτα και

μόνος του, έλεος μία ημέρα ο κόμης ν' Όρσαι στη δούκισσα της Ναρμπόν. Συλλογίζεται διαρκώς τη γυναίκα που άγαπά και μιλάει μόνος του, άκούει τις άπαντήσεις του και γελάει με τα άστεία που θά της πη σε λίγο. Είνε ένας θελκτικός άνθρωπος, με μεγάλη ψυχική ευγένεια και με εύαισθητη καρδιά. Όταν άρση σε μία γυναίκα, την κατακτά για πάντα. Η άνάμνησις του δεν σβύνει ποτέ...»

Ο Δόν Ζουάν αντίθετως εχηνίεται εύκολα και γρήγορα, γιατί ποτέ σχεδόν δεν συγκλονίζει την ύπαρξη μιας γυναίκας. Είνε μία έρωτική θύελλα που πασάρει τα πάντα στο πέρασμά της. Είνε μία τρικυμία των αισθήσεων που άναστατώνει και θολώνει το μυαλό και που όταν ήσυχάση, μένει στην άνάμνησι σαν ερίαλτης.

Ο Δόν Ζουάν παίζει βέβαια στη ζωή ένα λαμπρό ρόλο, αλλά κατά βάθος δεν μένει ποτέ εύχαριστημένος από τον έαυτό του. Δεν βρίσκει ποτέ την ιδανική γυναίκα. Όλη η ζωή του είνε μία μαρτυρική προσπάθεια για να γνωρίση την αληθινή έρωτική ευτυχία. Κι' όμως γερνάει και κουράζεται πιά, χωρίς να πραγματοποιήσει τ' όνειρό του.

Και το συμπέρασμα: Τό βρίσκουμε στις διαφωτιστικές γνώμες του Άγγλου ψυχολόγου. Ο Βέρβερος, γράφει ο Ολίβερ Νόρτμαν, είνε ο ιδανικός έρωταμένος. Προσφέρει στις γυναίκες το δνείρο, το ταξίδι σε χιμαίρικες χώρες.

Ο Δόν Ζουάν όμως δεν μπορεί να ξερύν από την πραγματικότητα. Είνε ένας ρεαλιστής. Γι' αυτό δεν άργει να κουράση και να κουρασθή κι' ο ίδιος από των έρωτα.

(Από το περίφημο «Βίβλιο της Άγάπης» του Άρντ Μπωμόν).

★ Τα διαμάντι είνε το τέλειόμο πράγμα που άγοράζουμε και το πρώτο που πουλούμε.

Οι συγκινήσεις φέρνουν άρδρίτιδα;

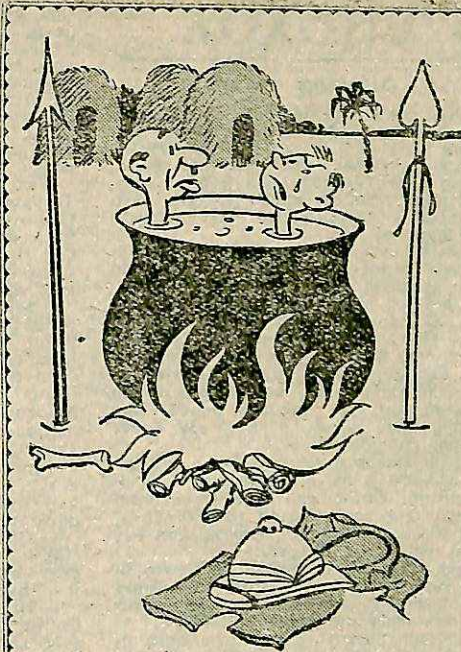
Η μελαγχολία, η μνησικακία, η μόνωσις και τα έλέθρια άποτελέσματα τους

Όπουλη μικροβιακή μόλυνση, όπως έπιστεύοτε ως τώρα, αλλά σε κάποιο (ψυχικό τραύμα). Το πόνι αυτό άποτελεί τη σήση, που κάνει να έσοπση η άρδρίτις, όταν ύπαρξη ήδη η προδιάθεση. Άλλοτε είνε μεγάλο και άλλοτε μικρό. Ο δόκτωρ Ρουσελ Σέσιλ, του Πανεπιστημίου Κόρνελ, αναφέρει ως πιθανά αίτια άρδρίτιδος όχι μόνο τα σοβαρά οικογενειακά ή οικονομικά άτυχηματα και θλίψεις, αλλά και τη μελαγχολία, τη μοναξιά, την κρυμμένη μνησικακία, κλπ.

Πως όλες αυτές οι ψυχικές αίτιες μπορούν να προκαλέσουν την άρδρίτιδα; Δεν είνε άκόμη έντελως εξακριβωμένο. Θάινεται πιθανώτερο ότι μία δυνατή συγκίνηση ή μία ήπιωτερή αλλά συνεχής νευρική έντασις επηρεάζει το «νευρικό συμπαθητικό σύστημα» — αυτό όπλ, που ρυθμίζει την άναπνοή, τους παλμούς της καρδιάς, την κυκλοφορία του αίματος κι' όλες τις άλλες λειτουργίες του οργανισμού μας. Το αποτέλεσμα είνε να διαταράσσονται οι παλμοί της καρδιάς κι' η κυκλοφορία. Τα αιμοφόρα άγγεια πνέουν σπασμούς. Άκόμη και το πεπτικό σύστημα πάυει να λειτουργή κανονικά. Έτσι, μία ή περισσότερες άρρώσεις, δεν δέχονται πιά άρκετό αίμα, γιατί συστέλλονται τα λεπτά αιμοφόρα άγγεια που τις διατρέχουν. Δίχως τροφή και όξυγόνο, είνε φυσικό να άτροφώσουν λίγο-λίγο. Ο «κόνδρος» καταστρέφεται, τα κόκκαλα «σκούριάζουν» και τρίζονται σε λεπτά κομμάτια. Κι' η άρρώσις άκρωτεύεται σιγά-σιγά.

Είνε σωστή αυτή η νέα ιατρική θεωρία; Πιθανόν ναί, πιθανόν όχι. Πάντως, για κάθε ένδεχόμενο, καλά θα κάνετε ν' άποφύγετε στο μέλλον τις συγκινήσεις, την άγωνία, τη νευρική υπέρωτασι. Δεν πρόκειται άποσοδότη να βγίτε ζημιωμένοι.

Δόκτωρ Χ. ΜΠΟΥΝΤΣΕΝ



ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΚΑΝΝΙΒΑΛΩΝ

— Κουράγιο, παιδί μου... Μην κλαίς! — Μά, δεν κλαίω, μπαμπά... Τα μάτια μου δακρύζουν από τα κρεμμάδια.

Δηλαδή;

Σε μία κακοτοπία ο σωφέρ του λεωφορείου αναγκάζει τους επιβάτες του να κατεβούν.

— Άπ, εδώ και μπρός, τους λέει, μόνο μουλάρια μπορούν να προχωρήσουν!

Τα φοβερά παιδιά

Ο μικρός άδελφός της Λιλής τρέχει να προυπαντήση σ' όν κήπο τον κ. Νίκο που φθάνει εκείνη τη στιγμή στο σπίτι.

— Τώδερα πως θαρχώσομαι! του λέει.

— Ποιος στο έπλε; ρωτά ο νέος, που είνε έρωταμένος με τη Λίλη.

— Κανείς, αλλά είδα την άδελφή μου να βγάρι από το πιάνο τη φωτογραφία του Τάκη και να βάση τη δική σας.

Διήγημα τρόμου

Σήκωσε συγχρόνως το αριστερό του

» Δέν είχα ρίξει κανένα δηλητήριο στον καφέ. Ό ένοχος σκοτώθηκε μόνος του. Από τὸ φόβο του... Ἡ ἀπό τίς τύψεις του...

τούς άλλους. Από τους 900.000 Αμερικανούς ηλικίας 65 ετών, το ένα τρίτον οφείλουν τη ζωή τους στις επιστημονικές και υγιεινολογικές προόδους.

A. ΟΥΕΛΧ

σι 11 Η πορτίρα απάντησε με
φανερίαν. Κατηγόρησε τον
άντρα της ότι έκανε κάθε μέ-
ρα σ'αυτή χαρτί 100 - 175 δο-
λλάρια, ότι στις κοφύρες του
"Αγκουα Καλντέντα" έχασε κα-
ποτέ 30.000 δολάρια σε μιά
κάποιο θείο του που ζο-
κλας, μέσα σε μιά κλά-
του δεν του έκανε και
άλλη μέρα μάλιστα τον
περιέγραψε όλου του
έλληζοντας πως το παι-
σινε. Μά ε Σαμπού

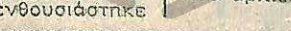
ρε διαζύγιο γιατί στο τρίτο ταξίδι των γάμων τους. Λώρελ είχε πάρει μαζί και τη Λόις!

.....

Αλιτέχνης
 από την
 ΣΑΜΠ

καὶ ἔπειτα πῶς θέλει ναὶ ζήσει τὴν
ζωὴν τοῦ κόσμου τούτου.

ενθουσιάστηκε



καὶ νὰ προσαρμοσθῇ τελείως στὴ νύχτα. Ὁ εἶνε τόσο διαφορετικὴ ἀπ' ἐκεῖ μέσα στὴ καρδιά τῆς Ζούγκλας.

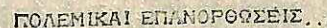


«Υπάρχει στο βάθος της ψυχής μας ένα σωληνάρι, που την συνδέει με το αέρι. Χάρης σ' αυτόν ακούει κάποτε ένα καρδιακήν κτηνητικό ήχο καθώς καταπνίγουμε. Είναι υπόλειμμα από τα «βράγχια» που είχαν κάποιοι μακρινότετοι πρόγονοί μας, που ζούσαν μέσα στη θάλασσα, σαν τα ψάρια.

ПОЛЕМИКА! Е

Εἰδησούλες

.....



Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

MIKPA - MIKPA

στο Μαινιν, περνώντας απ' τη
Νέα Αγγλία. Έχει μήκος 1.492
χιλιόμετρα. Σ' ολόκληρη δέ τη
διαδρομή του, διασταυρώνεται
μ' ένα μονάχα άλλο δρόμο.

χαρακτηριστικῶν τους. Ἔτσι, ἐλπίζεται ὅτι δὲν θὰ γλυτώσῃ τελικὰ κανεὶς ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀνθρωποκυνηγι, τὸ μεγαλύτερο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- ΚΑΘΕΤΩΣ

- Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 58ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΟΜΗΡΙΑ - ΚΡΑΝΟΣ. 2) ΡΕ - ΧΟΝΙΑ - ΙΑ. 3) ΑΔΗΝ - ΛΥΤΗ. 4) ΑΡΓΑ - ΑΡΤΙ. 5) ΣΚΗΝΗ. 6) Λ-ΓΑΘΗ - ΟΥΣΙΑ. 7) ΡΑΜΕΣΗ. 8) ΦΡΟΝΟ - ΜΙΔΑΣ. 9) ΙΑΛΥΡΙΑ. 10) ΙΣΧΥΣ - ΝΙΓΗΡ. 11) ΑΣΠΙΣ. 12) ΔΟΡΑ - ΑΛΑΣ. 13) ΑΡΜΑ - ΡΑΚΗ. 14) ΟΣ - ΝΙΚΑΙ - ΤΟ. 15) ΝΙΚΑΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΙΑΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ

30ον

Ο Μαρκήσιος έτοιμαζόταν να φωνάξει, αλλά συγκρατήθηκε. "Όχι θα ήταν μάταιη κάθε προσπάθεια. Κανένας δεν θατρεχε κοντά τους. Πλάι τους θα βρισκότανσαν ασφαλώς οι έχθροί τους οι άσπονδοι. Θά ήταν βλακεία να ζητήσουν βοήθεια από αυτούς.

— Χάνομαι!... Πνίγομαι!... φώναξε ο Κουρπιέρ.

— Κι' εγώ, μούγκρισε ο Μαρκήσιος.

— Δεν θέλω να πεθάνω, είναι φοικτός είας τέτοιος θάνατος.

Ο Μαρκήσιος γέλασε άγρια, σαρκαστικά. Μήπως μπορούσαν να κάνουν διαφορετικά; Ο Θεός τους τιμωρούσε όπως τους αξίζει.

Σκοτάδι βράδυ γύρω, σιωπή και φρικη. Η σιωπή της ζούγκλας, η τρομερή, η απασιαία.

Ο Μαρκήσιος θυμάται τη Σελέστ. "Ετσι άγανιόσε κι' αυτή άλλοτε μέσα στο βούρκο και κανένας δεν έτρεχε να τη βοηθήσει.

"Αν δεν την άκουγε ο κόμης με τον όπρη, τη του θα πνιγόταν.

Πώς άλλαζονταν τα πράγματα...

Στην κρίσιμη αυτή στιγμή για πρώτη φορά ο Κουρπιέρ σκληρόκαρδος αυτός καικούργος σκέπτεται το Θεό, έμπρός στον όποιον σε λίγο θα εμφανισθί "Η δεινή θέσις του τον κάνει να ζητήσει έλεος του Παντοδύναμου:

— Θεέ "Επουράνιε!... Ψιθυρίζει. Θεέ μου Παντοδύναμε, λυπήσου με τον άμαρτωλό!...

"Ενα γέλιο βραχύ, τρομερό, γέλιο παράφρονος αντίχει πλάι του.

Είπε ο Μαρκήσιος που γελάει.

Τρελάς από τη φρίκη, φλεγόμενος από τον πυρετό, άναστατωμένος απ' το πλυσίσμα του θανάτου, ενός θανάτου φοικτού, άπεισιου ο άδάσσιος έγκληματίας άκουσε τις επικλήσεις και τις ικεσίες του συντρόφου του και κατελήθη από λύσσα. Γέλα άν μανιακός.

Ο Κουρπιέρ δεν πιστεύει στ' αυτιά του. "Ακατοχήαζει. Ο Μαρκήσιος εξακολουθεί να γελά.

Κι' εξαφνα άνηχεί η φωνή του, άλλαγμένη, άγνώριστη, φωνή παράφρονος:

— Προσεύχεσαι, Κουρπιέρ... Βλάκα!... Γελοίο!

— Σωπάστε. Σωπάστε, προς Θεού, τραυλίζει ο Κουρπιέρ.

— Νά σωπάσω;... "Όχι δά. Δεν σωπαίνει κανείς σε κάτι τέτοιος άρας, άνόητε... Μόνον οι βελικοί κι' οι γυναίκοι της χάνουν, σωσιζούν, άρχίζουν τις προσευχές και τις μετάνιες. "Ακούς ήλιθιε;... Τι περιμένεις απ' το Θεό;...

— Βουδάσου λοιπόν!... μούγκριζε ο Κουρπιέρ.

— Μη με διακόπτης, κήνος... Θέλω να σου πω ότι μάταια επικαλείσαι τον Παντοδύναμο... Ο Θεός δεν είνε μαζί μας... Ο Θεός είνε με το μέρος των έχθρών μας... Καταλαβαίνεις;... Δεν άπαντάς;... "Ακούς;

— Δεν θέλω ν' άκούσω τίποτε.

— Θά μ' άκούσης θέλοντας και μή.

— Μη βλαστήμας, άθλιε, τις στιγμές αυτές, δεν φοβάσαι, δεν τρέμεις στη σκέψη του θανάτου;

— "Όχι λοιπόν, δεν τρέμο πιά. Ο Θεός που έπας το έλεός του μ' έτα έκανε δά... Δεν μ' ήν πού όλα τελειώνουν και προσευχές τη στιγ, προσευχήεις; Σε ρωτώ, άνόητε, χωριάτη, θές να προσευχήεις;

Ο Κουρπιέρ σωπούσε.

— Δεν μ' άπαντάς;... Σοβ βούλωσε η λάλιτερο... Θά σταματήσης τα τροπάρια που ειλιά σου είνε ελεύθερα άκόμα... Μπορείς λοι, άκούεις; Καλά θα έκανες να ζητήσεις τη βοήθειας και μόνον αυτός θα μπορούσε να μ' άσπηθή και να μ' άσ ελεήσει... Μόνον αυτός, ο Σατανάς!...

Από το μέρος του Κουρπιέρ δεν άκούγεται πλέον τίποτε. Ο Μαρκήσιος ανατριχίλαει.

"Η σκέψις ότι ο σύντροφός του βυθίστηκε

στη λάσπη κι' ότι σε λίγο θόζη κι' αυτός την ίδια τύχη τον συγκλονίζει.

Για να δώση κουράγιο στον έαυτό του μάλλον φωνάζει:

— Κουρπιέρ!

— "Ενα βουγνήτο άνηχεί.

Ο Μαρκήσιος νιώθει άνακούφισι.

— Είσαι ζωντανός, σύντροφε; Σοβ είπα σκληρά λόγια, συμπάθησέ με.

Ο Κουρπιέρ δεν άπαντά.

Σιωπή άλλωνεται γύρω τους.

Πόσο διαρκεί το μαρτύριο τους!...

Περνούν λίγα δευτερόλεπτα και πάλιν άνητεί το πνιγμένο βουγνήτο του Κουρπιέρ.

Ο Μαρκήσιος προσπαθεί να τον ξεχωρίση μέσα στο σκοτάδι και τα νερόχουτα, μα δεν το κατορθώνει. Νιώθει την άνάγκη της συντροφιάς του άεστος εκείνου χωριάτη στις τρομερές αυτές στιγμές.

— Σύντροφε, φωνάζει, πώς είσαι;... "Αποκρίσου μου. Δεν σοβ φαίνεται πως βουλιάζουμε πιο άργά τώρα;

Περνούν λίγα άκόμη δευτερόλεπτα κι' άνηχεί τέλος η φωνή του Κουρπιέρ εξασθενημένη, μαρτυρική:

— Υποφέρω!... Μοβ πίνουν το αίμα!... Μοβ ροφούν το αίμα!... Είνε τρομερό, τρομερό!... Ο Μαρκήσιος άπορεί.

— Τι λόγια είν' αυτά, Κουρπιέρ; Παραφρόνιες;...

— Μακάρι νάχα τα λογικά μου... Δεν θα ύπέφερα τόσο... Δεν θα τις ένοιωθα να μου βυθίζονταν το αίμα...

— Τι θές να πής; "Εξηγήσου.

— Οί βδέλλες... χιλιάδες βδέλλες!...

— Πώς είπες;...

— Οί βδέλλες!... "Εχουν κολλήσει επάνω μου, μοβ ροφούν το αίμα!... Δεν τις καταλαβαίνεις λοιπόν;...

Ο Μαρκήσιος ανατριχίλασε. Ναι, διάβολε. Ο Κουρπιέρ είχε δίκιο. Τώρα καταλάβαινε τι του συνέβαινε πρό άρκυτής ώρας. Το τέλμα ήταν γεμάτο βδέλλες. Είχαν κολλήσει στα γυμνά μέρη του σώματος τους και τους βύζιαναν το αίμα. Το μούδιασμα του πυρετού δεν τον είχε άρσίσει να τό άντιληφθή άμέσως, μα τώρα, τώρα το καταλάβαινε καλά.

Απόμεινε για λίγη ώρα βουδός, σαστισμένος.

Μιά βλαστήμια του έξφυγε κατόπιν. Και γυρίζοντας προς το μέρος του συντρόφου του του φώναζε:

— "Εχεις δίκιο, Κουρπιέρ. Ο Θεός, ο Θεός σου μ' άς έστειλε όλες τις πληγές του Φαραώ, για να μ' άσ τιμωρήση.

— Κατάρα!... ούρλιαξε ο Κουρπιέρ. Δεν άντέχω πιά...

Τον άκουσε συγχρόνως να χτυπά τα χέρια του στο βούρκο.

— "Ανόητε!... του φώναζε ο Μαρκήσιος. Τρελλάθηκες;... Μείνε άκίνητος.

— Γιατί; Τι έχω να κερδίσω;

Νέες έφευρέσεις που ήσαν... παληές

Ουδέν καινόν υπό τον ήλιον

— Ο άτμοσφρόβιλος είχε έφευρεθή άπ' τον "Ηρωνα τον "Αλεξανδρέα, που 2.000 έτών. Είχε τη μορφή μίας κουφίας σφαιρας, που περιστρεφόμε καθώς έθωνε άτμός από δυο λυγιόμενους σωλήνες.

— Το ζυγνήτηρι έφευρεθή άπ' τον Πλάτωνα, ο όποιος εφημέρισε σε μία κλεψύδρα (ρωλιό με νερό) ένα σωλήνα με σκίμα σίφονος. Την ώρισημένη ώρα, το νερό έτρεχε άπ' το σωλήνα μέσα σ' ένα δοχείο, με τόση όρμη, ώστε ο άέρας που έθωνε άπ' αυτό το δοχείο παρήγε ένα σούριγμα.

— Το άεραστο το γυαλί, που μπορούσε να σφυροκοπηή χωρίς να σπάση, είχε έφευρεθή στην αρχαία Ρώμη.

— Οί άδοκαιοί Αιγύπτιοι πτηνοτρόφοι χρησιμοποιούσαν έκκολαπτικές μηχανές, που μπορούσαν να κλωσάσουν ως 7.000 σούνα μία μάς.

— Το καλοριφέρ ήταν κοινοτόμο στα ρωμαϊκά όπια. Μέσα στους τοίχους και κάτω άπ' τα πατώματα περνούσαν σωλήνες, στους όποιους κυκλοφορούσε ζεστός άέρας.

— Στους ναούς της "Αλεξανδρείας ήσαν έγκατεστημένα αυτόματα μηχανήματα, που έδιναν άγισμα, όταν έβριχνε κανείς μέσα ένα νόμισμα.

— Μιά σιδερένια στήλη, στήμένη στο Δελχί των "Ινδών άπ' το έτος 350 π.Χ., άποσπείλται από μέταλλο άνοξείδωτο, και διατηρείται άκόμη δίχως ίχνος σκουριάς.

— Τα άνασθητικά για έχειρήσεις άποτελούν επινόηση των αρχαίων "Ελλήνων χειρουργών, που έδιναν στους άρρώστους των να μασούνταν μία ρίζα μανδραγόρα, ή όποια τους προκαλούσε άνασθησία στον πόνο επί άρκετές ώρες.

— Τα άνασθητικά για έχειρήσεις άποτελούν επινόηση των αρχαίων "Ελλήνων χειρουργών, που έδιναν στους άρρώστους των να μασούνταν μία ρίζα μανδραγόρα, ή όποια τους προκαλούσε άνασθησία στον πόνο επί άρκετές ώρες.

— Τα άνασθητικά για έχειρήσεις άποτελούν επινόηση των αρχαίων "Ελλήνων χειρουργών, που έδιναν στους άρρώστους των να μασούνταν μία ρίζα μανδραγόρα, ή όποια τους προκαλούσε άνασθησία στον πόνο επί άρκετές ώρες.

— Τα άνασθητικά για έχειρήσεις άποτελούν επινόηση των αρχαίων "Ελλήνων χειρουργών, που έδιναν στους άρρώστους των να μασούνταν μία ρίζα μανδραγόρα, ή όποια τους προκαλούσε άνασθησία στον πόνο επί άρκετές ώρες.

— Τα άνασθητικά για έχειρήσεις άποτελούν επινόηση των αρχαίων "Ελλήνων χειρουργών, που έδιναν στους άρρώστους των να μασούνταν μία ρίζα μανδραγόρα, ή όποια τους προκαλούσε άνασθησία στον πόνο επί άρκετές ώρες.

— Τα άνασθητικά για έχειρήσεις άποτελούν επινόηση των αρχαίων "Ελλήνων χειρουργών, που έδιναν στους άρρώστους των να μασούνταν μία ρίζα μανδραγόρα, ή όποια τους προκαλούσε άνασθησία στον πόνο επί άρκετές ώρες.

— Τα άνασθητικά για έχειρήσεις άποτελούν επινόηση των αρχαίων "Ελλήνων χειρουργών, που έδιναν στους άρρώστους των να μασούνταν μία ρίζα μανδραγόρα, ή όποια τους προκαλούσε άνασθησία στον πόνο επί άρκετές ώρες.

— Τα άνασθητικά για έχειρήσεις άποτελούν επινόηση των αρχαίων "Ελλήνων χειρουργών, που έδιναν στους άρρώστους των να μασούνταν μία ρίζα μανδραγόρα, ή όποια τους προκαλούσε άνασθησία στον πόνο επί άρκετές ώρες.

— Τα άνασθητικά για έχειρήσεις άποτελούν επινόηση των αρχαίων "Ελλήνων χειρουργών, που έδιναν στους άρρώστους των να μασούνταν μία ρίζα μανδραγόρα, ή όποια τους προκαλούσε άνασθησία στον πόνο επί άρκετές ώρες.

— Τα άνασθητικά για έχειρήσεις άποτελούν επινόηση των αρχαίων "Ελλήνων χειρουργών, που έδιναν στους άρρώστους των να μασούνταν μία ρίζα μανδραγόρα, ή όποια τους προκαλούσε άνασθησία στον πόνο επί άρκετές ώρες.

— Τα άνασθητικά για έχειρήσεις άποτελούν επινόηση των αρχαίων "Ελλήνων χειρουργών, που έδιναν στους άρρώστους των να μασούνταν μία ρίζα μανδραγόρα, ή όποια τους προκαλούσε άνασθησία στον πόνο επί άρκετές ώρες.

— Τα άνασθητικά για έχειρήσεις άποτελούν επινόηση των αρχαίων "Ελλήνων χειρουργών, που έδιναν στους άρρώστους των να μασούνταν μία ρίζα μανδραγόρα, ή όποια τους προκαλούσε άνασθησία στον πόνο επί άρκετές ώρες.

— Τα άνασθητικά για έχειρήσεις άποτελούν επινόηση των αρχαίων "Ελλήνων χειρουργών, που έδιναν στους άρρώστους των να μασούνταν μία ρίζα μανδραγόρα, ή όποια τους προκαλούσε άνασθησία στον πόνο επί άρκετές ώρες.

— Τα άνασθητικά για έχειρήσεις άποτελούν επινόηση των αρχαίων "Ελλήνων χειρουργών, που έδιναν στους άρρώστους των να μασούνταν μία ρίζα μανδραγόρα, ή όποια τους προκαλούσε άνασθησία στον πόνο επί άρκετές ώρες.

— Τα άνασθητικά για έχειρήσεις άποτελούν επινόηση των αρχαίων "Ελλήνων χειρουργών, που έδιναν στους άρρώστους των να μασούνταν μία ρίζα μανδραγόρα, ή όποια τους προκαλούσε άνασθησία στον πόνο επί άρκετές ώρες.

— Τα άνασθητικά για έχειρήσεις άποτελούν επινόηση των αρχαίων "Ελλήνων χειρουργών, που έδιναν στους άρρώστους των να μασούνταν μία ρίζα μανδραγόρα, ή όποια τους προκαλούσε άνασθησία στον πόνο επί άρκετές ώρες.

— Τα άνασθητικά για έχειρήσεις άποτελούν επινόηση των αρχαίων "Ελλήνων χειρουργών, που έδιναν στους άρρώστους των να μασούνταν μία ρίζα μανδραγόρα, ή όποια τους προκαλούσε άνασθησία στον πόνο επί άρκετές ώρες.

— Τα άνασθητικά για έχειρήσεις άποτελούν επινόηση των αρχαίων "Ελλήνων χειρουργών, που έδιναν στους άρρώστους των να μασούνταν μία ρίζα μανδραγόρα, ή όποια τους προκαλούσε άνασθησία στον πόνο επί άρκετές ώρες.

— Τα άνασθητικά για έχειρήσεις άποτελούν επινόηση των αρχαίων "Ελλήνων χειρουργών, που έδιναν στους άρρώστους των να μασούνταν μία ρίζα μανδραγόρα, ή όποια τους προκαλούσε άνασθησία στον πόνο επί άρκετές ώρες.

— Τα άνασθητικά για έχειρήσεις άποτελούν επινόηση των αρχαίων "Ελλήνων χειρουργών, που έδιναν στους άρρώστους των να μασούνταν μία ρίζα μανδραγόρα, ή όποια τους προκαλούσε άνασθησία στον πόνο επί άρκετές ώρες.

— Τα άνασθητικά για έχειρήσεις άποτελούν επινόηση των αρχαίων "Ελλήνων χειρουργών, που έδιναν στους άρρώστους των να μασούνταν μία ρίζα μανδραγόρα, ή όποια τους προκαλούσε άνασθησία στον πόνο επί άρκετές ώρες.

— Τα άνασθητικά για έχειρήσεις άποτελούν επινόηση των αρχαίων "Ελλήνων χειρουργών, που έδιναν στους άρρώστους των να μασούνταν μία ρίζα μανδραγόρα, ή όποια τους προκαλούσε άνασθησία στον πόνο επί άρκετές ώρες.

— Τα άνασθητικά για έχειρήσεις άποτελούν επινόηση των αρχαίων "Ελλήνων χειρουργών, που έδιναν στους άρρώστους των να μασούνταν μία ρίζα μανδραγόρα, ή όποια τους προκαλούσε άνασθησία στον πόνο επί άρκετές ώρες.

— Τα άνασθητικά για έχειρήσεις άποτελούν επινόηση των αρχαίων "Ελλήνων χειρουργών, που έδιναν στους άρρώστους των να μασούνταν μία ρίζα μανδραγόρα, ή όποια τους προκαλούσε άνασθησία στον πόνο επί άρκετές ώρες.

— Τα άνασθητικά για έχειρήσεις άποτελούν επινόηση των αρχαίων "Ελλήνων χειρουργών, που έδιναν στους άρρώστους των να μασούνταν μία ρίζα μανδραγόρα, ή όποια τους προκαλούσε άνασθησία στον πόνο επί άρκετές ώρες.

— Δεν ξέρω... μα συνήθισα να έλπίζω ως την τελευταία στιγμή. Κι' εγώ είχα άπελπισή πρό όλίγου. Μα τώρα...

— Τώρα;

— Σοβ το είπα και προηγουμένως: μοβ φαίνεται πως βουλιάζω πιο άργά.

— Κουταράει! Τιποτα δεν μπορεί να μ' άσ γλυτώση, ούτε... ο Θεός.

— Ναι, ούτε ο Θεός. Μα εγώ έλπίζω. "Εχω έμπιστοσύνη σ' εκείνον που μοβ παραστήθηκε σ' όλη μου τη ζωή: στο Διάβολο που του έχω πουλήσει την ψυχή μου.

Ο Κουρπιέρ δεν άπάντησε.

"Ενας θόρυβος άκούστηκε πάλι στα ξερόκλαδα.

Ο Μαρκήσιος τέντωσε τ' αυτιά του.

— Τι είνε; ρώτησε άνυπόμονα ο Κουρπιέρ.

— Κανένα άγρίοι ίσως... κανένα έρπετο.

— Μπορεί να είνε και άνθρωποι. "Αν ξεφωνίζαμε; "Αν ζητούσαμε βοήθεια;...

Ο Μαρκήσιος γέλασε σαρκαστικά.

— Τι άνόητος που είσαι, φιλαράκο μου! είπε ειρωνικά. Μην περιμένεις βοήθεια άπ' τους άνθρώπους.

— Κι' αν βρισκεται εδώ κοντά μας κανείς;

— Τόσο το χειρότερο. "Εκείνοι που βρίσκονται εδώ γύρω δεν θα έρθουν να σε βγάλουν άπ' το τέλμα όσο κι' αν φωνάξης. Και έξερεις γιατί;... Δεν άπαντάς;... Ξέρεις γιατί σε ρωτώ;

— ...

— Νά σοβ το π'ρό έγώ λοιπόν; γιατί ποθούν το θανάτο μας. "Ηρθαν ως έδω άχι για να μ' άσ γλυτώσουν, αλλά για να χαρούν την άγωνία μας. Αυτό είνε, φτωχέ μου Κουρπιέρ. "Εχουν όρκιστή να μ' άσ ξεστώσουν. Και τα πράγματα τους ήρθαν, μα την άλήθεια, βολικά. Πάψε λοιπόν να έλπίζεις μάταια κι' έχε έμπιστοσύνη στις δυνάμεις σου. Θυμιάσαι το γιά; Το θυμάσαι πως τριγυρίζε κοντά μας στον όκεανό όπως το γεράκι τριγυρίζει πάνω άπ' τον όρνιθώνα; "Ησαν αυτοί, πάντα αυτοί, άγριοι, άμείλικτοι, άποφασισμένοι να μ' άσ κυνηγήσουν ως την άκρη του κόσμου, ως το χείλος του τάφου, όσο να μ' άσ δούν δηλαδή νεκρούς. Τότε μόνον θα ηυχάσουν, κατάλαθε το αυτό, γέρο μου...

Ο Μαρκήσιος μιλούσε σιγανά, με κακία, άσθμαίνοντας.

Ο Κουρπιέρ τον άκουγε κι' ένοιωθε άνατρίχλεις να συνταράσσον το κορμί του.

— Κι' εγώ... εγώ τι τους φταίω; ρώτησε σε μία στιγμή.

— Φυσικά σ' δεν λογαριάζεσαι και τόσο. "Εκείνος που θέλουν να θανατώσουν είν' εγώ. Μα βρίσκεσαι μαζί μου, συνεργασθήκες μαζί μου κι' έτσι θα πεθάνω μαζί κι' εγώ.

— Δεν θέλω να πεθάνω...

— Διάβολε! Το ξέρω. Μοβ το είπες χίλιες φορές. Μα τι μπορώ να σου κάνω;

— Μπορώ όμως να κάμω εγώ κάτι.

— Άηλασθ;

— Θ' άρχίσω να φωνάζω. Θά ζητήσω βοήθεια.

— Είσ' ελεύθερος να το κάμης. Μα δεν έχεις να κερδίσης τίποτα. "Αδικα θα πάθ ο κόπος σου. Δοκίμασε και θα δής. Κανένας δεν θα σ' άκούση.

— Θά μ' άκούσουν.

— "Εστω... "Αλλά δεν θα σοβ δώσουν προσοχή. Κανένας δεν θα συγκινήθ. Θά ξεφωνίλης άδικα, ήλιθιε. "Η ζωή σου αξίζει γι' αυτούς όσο κι' ένα ξερο φύλλο που πέφτει από το δέντρο.

Ο Κουρπιέρ ωστόσο δεν τον πιστεύε. Ο πνιγμένος πιάνεται από τα μαλλιά του. "Αρχισε να ξεφωνίζει, να παρακαλή, να ζητά βοήθεια.

Οι κραυγές του ήσαν σπαρακτικές, άπελπισμένες.

Μάταιος κόπος όμως.

Κανένας δεν άπαντούσε στα ξεφωνητά του.

Το δάσος ήταν βυθισμένο στη σιωπή.

Ο Κουρπιέρ άπόκαμε.

Μιά βλαστήμια του έξφυγε.

— Τους άτιμους! ούρλιαξε. "Α και να τους είχα στο χέρι μου με πόση ευχαρίστησι θα τους έστριβα το λαρύγγι!...

"Ενοίαν άνατρίχλεις.

Κάποιο άγρίοι πλυσίασε στην όχθη, βρυχήθηκε κι' άπομακρύνθηκε άμέσως.

"Ενα νυχτοπούλι άκούστηκε σε λίγο να κρώζει.

«Κακός οίωός!» συλλογίστηκε ο Μαρκήσιος. Και την ίδια στιγμή ένοιωσε τη λάσπη να φτάνη πάνω από το στήθος του.

"Ηλθε το τέλος! Ψιθύρισε παγωμένος από φρίκη.

"Εξαφνα όμως ένοιωσε κάτι στερεό κάτω από τα πόδια του κι' άνατρίχλασε, άνατρίχλασε από χαρά, από έλπίδα.

Τι ήταν αυτό στο όποιο είχε πατήσει; Δεν μπορούσε να το μαντέψ. Πάντως η άλήθεια ήταν ότι είχε πάψει να βουλιάζη.

Για λίγες στιγμές στάθηκε άκίνητος.

"Η καρδιά του γτυπούσε δυνατά.

Φοδών μ'ήπως το άντικείμενο στο όποιο είχε πατήσει ύποχωρήση. Εδύνασε γι' αυτόν δεν συνέθε τίποτε τέτοιο. "Η χαρά τον έπνιγε. Θά γλύτωνε!... Φτάνει να μην καταλάβαιναν τί-

ποτε οι έχθροί του που βρισκότουσαν κάπου εκεί κοντά.

Σιγά για να μην τον άκούση κανείς εκάλεσε τον Κουρπιέρ.

"Ενας στεναγμός άνήχησε.

— Κουρπιέρ!... Τι γίνεται;

— Βυθίζομαι! του άπάντησε ο σύντροφός του.

— Μη φοβάσαι... Κουράγιο... Θά σωθώ. με!

— Τι θές να πής;

— Δεν μπορώ να σοβ πω τίποτε τώρα. Φρόντισε να κρατηθής έξω από τη λάσπη και θά σε βοηθήσω να γλυτώσης.

— Φοβόμαι ότι δεν θά το πετύχω.

— Κουράγιο!... Θά σε σώσω, διάβολε!

— Όταν θά μ' άναζητήσης δεν θά μ' εύρης. Βυθίζομαι!...

Ο Μαρκήσιος προσπάθησε να μετακινήση το ένα του πόδι μέσα στη λάσπη και να πασπατέψη ένα γύρω.

Πάλι συνάντησε κάποιο άλλο στερεό σώμα. Κατάλαβε τότε περί τίνος έπρόκειτο. Κάποιο δέντρο ήταν βυθισμένο όλοίκληρο στο τέλμα και σάπιζε εκεί μέσα.

"Αν κατάρθωνε να βοή πασπατεύοντας τα κλαδιά του που θα προχωρούσαν ίσως προς τα έπάνω θά σωζόταν. "Αρκει να μην ήταν πολύ σάπια, και θά μ' άναζητούσαν.

"Αγωνίσθηκε άρκετά λεπτά, με τον κίνδυνο να βυθισθί εξαφνα στη λάσπη. "Επί τέλους βρήκε εκείνο που ζητούσε. "Ενα κλαδί του βυθισμένου δέντρου προχώρουσε προς τα έπάνω. Με μεγάλη προσοχή γαντζώθηκε σ' αυτό.

Τώρα βρισκόταν έξω από το τέλμα ως τη μέση.

Χρειάζοταν άκόμα μία προσπάθεια για να φτάση στην όχθη. Τέντωσε το κορμί του, άρπάχηκε από μερικές περιπλοκάδες και σύρθηκε σάν πεδίλι έξω από το τέλμα.

Είχε σωθή;

Δεν ήταν καθόλου βέβαιος γι' αυτό.

Στάθηκε για μία στιγμή κι' άφουγκράστηκε. Κανένας ύποπτος θόρυβος δεν άκούόταν γύρω. Είχαν άπομακρυνθί άραγε οι διακτες τους, βέβαιοι για το θανάτο τους; Δεν θά μπορούσε να είνε σίγουρος γι' αυτό. Χρειάζοταν μεγάλη προσοχή γιατι άν τον άκουγαν, άν καταλάβαιναν τί συνέθε ήταν χαμένος.

Σκέφθηκε άμέσως τον Κουρπιέρ. Πλησίασε στο μέρος που ήταν βυθισμένος και τον κάλεσε με σιγαλή φωνή.

Μα καμιά άπάντησις δεν του δόθηκε.

— Κουρπιέρ!...

"Απόλυτη σιωπή.

"Εσκυψε τότε και κατάρθωσε να διακρίνη το σύντροφό του βυθισμένο ως τη μέση του κεφαλιού. Δεν μπορούσε να φωνάξη, δεν μπορούσε ν' άναπνεύση. Τα μάτια του γυάλιζαν άπαισία μέσα στο σκοτάδι και κουνούσε τα χέρια του έξω από τη λάσπη.

Δεν έπρεπε να γάνη καιρό αν ήθελε να τον σώση. Κιόταξε γύρω του, βρήκε ένα άρκετά μακρύ κλαδί και το άπλωσε στον Κουρπιέρ. "Εκείνος το άρπάξε με άγωνία, με λαχτάρα και με τα δυο του χέρια.

Με μεγάλη προσοχή ο Μαρκήσιος άρχισε να τον τραβή προς τα έξω. Το πράγμα δεν ήταν καθόλου εύκολο. "Αγωνίσθηκε πολύ όσο να ρυμουλκήση τον Κουρπιέρ ως την όχθη. Τον άρπάξε τότε και τον τραβή έξω.

"Ησαν κι' οι δυο σε κακό χάλι. Βουτηγμένοι στη λάσπη, έξαντλημένοι, έτοιμοθάνατοι σχεδόν. Κάθισαν για λίγες στιγμές κάτω ως που να συνέλθουν.

Πρώτος μίλησε ο Κουρπιέρ, άφου καθάρισε το στόμα του και τα ρουθούνια του άπ' τη λάσπη:

— Σωθήκαμε!...

— "Όχι άκόμα.

— Τι έννοια;

— Οί έχθροί μας βρίσκονται στο δάσος.

— Είσαι βέβαιος;

— Δεν ξέρω. "Ωστόσο πρέπει να έχουμε τα μάτια μας τέσσερα.

— Τότε... τότε πρέπει να φύγουμε...

— Αυτό λέω κι' εγώ. Κρατούν τα πόδια σου; Είμαι άληθινό πτώμα! "Ωστόσο θά κάνω κουράγιο, θα περατώσω όσο να πέσω κάτω. Φτάνει να άπομακρυνθώ από τον κίνδυνο.

— Σύμφωνοι.

— Και πού θά πάμε;

— Αυτό δεν το ξέρω, φίλε μου. Θά βαδίσουμε στην τύχη πριν ημερώση, όσο να βρούμε ένα άσφαλές μέρος να κρυφτούμε.

— Δεν θά μ' άσ κυνηγήσουν;

— Δεν το πιστεύω. Θά νομίσουν πως βουλιάξαμε στο τέλμα. Αυτό ήθελαν άλλωστε κι' αυτό.

— Έμπρός λοιπόν.

Σηκώθηκαν κι' άρχισαν να προχωρούν χωρίς να κάνουν τον παραμικρό θόρυβο. Κάθε τόσο στεκότουσαν κι' άφουγκράζονταν. Κανένας θόρυβος δεν άκούόταν.

Προχώρουσαν έτσι άρκετά ώρες.

"Εξαφνα ο Μαρκήσιος στάθηκε.

— "Αποκαμ!... μούριμυρίσε.

Μα κι' ο Κουρπιέρ δεν ήταν σε καλλίτερη κατάσταση.

Τους θέραιε η πείνα, βιψόσαν, τους φλόγιζε ο πυρετός.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

ποτε οι έχθροί του που βρισκότουσαν κάπου εκεί κοντά.

Σιγά για να μην τον άκούση κανείς εκάλεσε τον Κουρπιέρ.

"Ενας στεναγμός άνήχησε.

— Κουρπιέρ!... Τι γίνεται;

— Βυθίζομαι! του άπάντησε ο σύντροφός του.

— Μη φοβάσαι... Κουράγιο... Θά σωθώ. με!

— Τι θές να πής;

— Δεν μπορώ να σοβ πω τίποτε τώρα. Φρόντισε να κρατηθής έξω από τη λάσπη και θά σε βοηθήσω να γλυτώσης.

— Φοβόμαι ότι δεν θά το πετύχω.

— Κουράγιο!... Θά σε σώσω, διάβολε!

— Όταν θά μ' άναζητήσης δεν θά μ' εύρης. Βυθίζομαι!...

Ο Μαρκήσιος προσπάθησε να μετακινήση το ένα του πόδι μέσα στη λάσπη και να πασπατέψη ένα γύρω.

Πάλι συνάντησε κάποιο άλλο στερεό σώμα. Κατάλαβε τότε περί τίνος έπρόκειτο. Κάποιο δέντρο ήταν βυθισμένο όλοίκληρο στο τέλμα και σάπιζε εκεί μέσα.

"Αν κατάρθωνε να βοή πασπατεύοντας τα κλαδιά του που θα προχωρούσαν ίσως προς τα έπάνω θά σωζόταν. "Αρκει να μην ήταν πολύ σάπια, και θά μ' άναζητούσαν.

"Αγωνίσθηκε άρκετά λεπτά, με τον κίνδυνο να βυθισθί εξαφνα στη λάσπη. "Επί τέλους βρήκε εκείνο που ζητούσε. "Ενα κλαδί του βυθισμένου δέντρου προχώρουσε προς τα έπάνω. Με μεγάλη προσοχή γαντζώθηκε σ' αυτό.

Τώρα βρισκόταν έξω από το τέλμα ως τη μέση.

Χρειάζοταν άκόμα μία προσπάθεια για να φτάση στην όχθη. Τέντωσε το κορμί του, άρπάχηκε από μερικές περιπλοκάδες και σύρθηκε σάν πεδίλι έξω από το τέλμα.

Είχε σωθή;

Δεν ήταν καθόλου βέβαιος γι' αυτό.

Στάθηκε για μία στιγμή κι' άφουγκράστηκε. Κανένας ύποπτος θόρυβος δεν άκούόταν γύρω. Είχαν άπομακρυνθί άραγε οι διακτες τους, βέβαιοι για το θανάτο τους; Δεν θά μπορούσε να είνε σίγουρος γι' αυτό. Χρειάζοταν μεγάλη προσοχή γιατι άν τον άκουγαν, άν καταλάβαιναν τί συνέθε ήταν χαμένος.

Σκέφθηκε άμέσως τον Κουρπιέρ. Πλησίασε στο μέρος που ήταν βυθισμένος και τον κάλεσε με σιγαλή φωνή.

Μα καμιά άπάντησις δεν του δόθηκε.

— Κουρπιέρ!...

"Απόλυτη σιωπή.

"Εσκυψε τότε και κατάρθωσε να διακρίνη το σύντροφό του βυθισμένο ως τη μέση του κεφαλιού. Δεν μπορούσε να φωνάξη, δεν μπορούσε ν' άναπνεύση. Τα μάτια του γυάλιζαν άπαισία μέσα στο σκοτάδι και κουνούσε τα χέρια του έξω από τη λάσπη.

Δεν έπρεπε να γάνη καιρό αν ήθελε να τον σώση. Κιόταξε γύρω του, βρήκε ένα άρκετά μακρύ κλαδί και το άπλωσε στον Κουρπιέρ. "Εκείνος το άρπάξε με άγωνία, με λαχτάρα και με τα δυο του χέρια.

Με μεγάλη προσοχή ο Μαρκήσιος άρχισε να τον τραβή προς τα έξω. Το πράγμα δεν ήταν καθόλου εύκολο. "Αγωνίσθηκε πολύ όσο να ρυμουλκήση τον Κουρπιέρ ως την όχθη. Τον άρπάξε τότε και τον τραβή έξω.

"Ησαν κι' οι δυο σε κακό χάλι. Βουτηγμένοι στη λάσπη, έξαντλημένοι, έτοιμοθάνατοι σχεδόν. Κάθισαν για λίγες στιγμές κάτω ως που να συνέλθουν.

Πρώτος μίλησε ο Κουρπιέρ, άφου καθάρισε το στόμα του και τα ρουθούνια του άπ' τη λάσπη:

— Σωθήκαμε!...

— "Όχι άκόμα.

— Τι έννοια;

— Οί έχθροί μας βρίσκονται στο δάσος.

— Είσαι βέβαιος;

— Δεν ξέρω. "Ωστόσο πρέπει να έχουμε τα μάτια μας τέσσερα.

— Τότε... τότε πρέπει να φύγουμε...

— Αυτό λέω κι' εγώ. Κρατούν τα πόδια σου; Είμαι άληθινό πτώμα! "Ωστόσο θά κάνω κουράγιο, θα περατώσω όσο να πέσω κάτω. Φτάνει να άπομακρυνθώ από τον κίνδυνο.

— Σύμφωνοι.

— Και πού θά πάμε;

— Αυτό δεν το ξέρω, φίλε μου. Θά βαδίσουμε στην τύχη πριν ημερώση, όσο να βρούμε ένα άσφαλές μέρος να κρυφτούμε.

— Δεν θά μ' άσ κυνηγήσουν;

— Δεν το πιστεύω. Θά νομίσουν πως βουλιάξαμε στο τέλμα. Αυτό ήθελαν άλλωστε κι' αυτό.

— Έμπρός λοιπόν.

Σηκώθηκαν κι' άρχισαν να προχωρούν χωρίς να κάνουν τον παραμικρό θόρυβο. Κάθε τόσο στεκότουσαν κι' άφουγκράζονταν. Κανένας θόρυβος δεν άκούόταν.

Προχώρουσαν έτσι άρκετά ώρες.

"Εξαφνα ο Μαρκήσιος στάθηκε.

— "Αποκαμ!... μούριμυρίσε.

Μα κι' ο Κουρπιέρ δεν ήταν σε καλλίτερη κατάσταση.

Τους θέραιε η πείνα, βιψόσαν, τους φλόγιζε ο πυρετός.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

ποτε οι έχθροί του που βρισκότουσαν κάπου εκεί κοντά.

Σιγά για να μην τον άκούση κανείς εκάλεσε τον Κουρπιέρ.

"Ενας στεναγμός άνήχησε.

— Κουρπιέρ!... Τι γίνεται;

— Βυθίζομαι! του άπάντησε ο σύντροφός του.

— Μη φο

Ὅπως κάθε απόγευμα, ὁ Τζορτζίνι καὶ ἡ Ρέττα ξαναγό-
ριζαν σὸ καλὸν τοῦ καὶ διέ-
σχίζον τὸ δάσος χωρίς νὰ μι-
λάνε. "Αὐθιγὰ τὰ χεῖλη τους
ἔμεναν ἀφῶνα, μιλοῦσαν τὰ
μάτια τους. Περιηχόταν τὸ πῦρ

—“Όταν χτυπάς ένα χαλί ζεσταίνεται. “Όταν χτυπάς τ

Ἡ πονηρία τοῦ ἀλόγου
τοῦ στρατηγοῦ. Πάτερ

Μὲ θυμᾶται ἀκόμα τὸ ἄθλιο!...



ΛΟΥΚΙΑ ΒΕΡΛΑΝΓΚΕΡ,
ἡ τυχодиόκτρια τῆς Ἀλβέρσας

Φεύγοντας, ο πλοίαρχος της «Μαρίας - Τερέζας» της υποσχέθηκε, ότι θα εξαγαγούριζε.

Ἡ ποσότης αὕτη χρησιμεύει γὰρ
διατροφή τῶν πουλιῶν καὶ τῶν ψαριῶν
τὰ ὁποῖα διατηροῦν οἱ Ἀγγλοὶ στὰ σ

Πῶς ζοῦν οἱ τελευταῖοι ἀνθρωποφάγοι
τῆς Ὀκεανίας

• παραδείσια τοπεία, και δεν φαντάζεται κανείς π
• κατοικούν σ' αυτά οι τελευταίοι άνθρωποφάγοι τ
• Ώκεανίας. ΠΙΕΡ ΝΤΑΡ

[illegible]



6ον

Η αλήθεια είναι ότι η Έλεν δεν έδινε μεγάλα σημασία στις αποκαλύψεις του πατέρα της. Ξάν μοντέρνο κορίτσι, δεν έπιστευε σε τέτοια μυστήρια, πριν ιδεί με τα μάτια της...

— Τότε λοιπόν, παρατήρησε, πώς έμαθες το μυστικό, έσυ, ένας λευκός;

— Αυτό δεν μπορεί να σου το πω ακόμη. Μάθε όμως ότι, αν ήταν γνωστό που πήγαινε, θα μάς είχαν σπείρει όλους προ πολλού! Νά γιατί διέδωσα ότι θα έπικερασ την ανάσθη, τότε Έβερεστ. Πραγματικά, βαδίζουμε τώρα προς το βουνό αυτό. Αλλά θα αλλάξουμε δρόμο, στην κατάλληλη στιγμή... Καταλαβαίνεις, τώρα τη νύχτα μου εναντίον αυτού του Γάλλου, που έπεμπε να με παρακολουθήσει; Θέλω να είμαι ο πρώτος λευκός, που θα μπει στη χώρα αυτή των θαυμάτων!

— Και θα μείνεις εκεί;

— Δεν ξέρω! Ίσως να στήσω την αμερικανική σημαία, για να κόμω το φαιότερο όμορο στη χώρα μου και να εύλογον το όνομά μου οι έρχομενες γενεές... Δεν ξέρω ακόμη, θα σκεφθώ... Θα ιδώ...

— Έν τω μεταξύ, μας οδηγεί ο Μογκέντ! Κι' εμένα έλαι στη διάθεσή σου, αυτού του μυστηριώδους ανθρώπου.

— Ο Μπέρντ έσκασε στα γέλια.

— Τό περιμένα ότι θα κατέλινες εκεί! Είπε. Κι' είκας όκνο... Άν ήμουσ στη διάθεσή του Μογκέντ, δεν θα έκανα πια ούτε βήμα... Αλλά ο Μογκέντ, πιστεύει ότι πρόκειται ν' ανέβουμε στο Έβερεστ! Μπορεί να το όρκωμαι με το κεφάλι του...

— Τότε λοιπόν;

— Ο Μογκέντ ξέρει την αλήθεια σε όριμένες μόνο στιγμές, όταν το θέλω μες! Άμεσως κατόπιν, χεχνα ό,τι είπες κι' ό,τι του είπαμε... Μ' άλλα λόγια, ο Πέτερκεντ τόν υπνάζει. Και τότε τόν παραστήσαν ως θάνατον. Δεν είναι ύποκολο αυτό, έφ' όσον δεν παρουσιάζεται στο λαό, παρά μόνο μία φορά το χρόνο, ό' ένα σκεπτικό παρακλήσι, όπου κάθεται ακίνητος, σταυροπόδι...

— Κι' αυτός ο Μογκέντ θα...

— Ναι, θα γίνει ο μέλλων Δαλάι-Λάμα! Έξ άλλου όμως, όπως οι Κινέζοι κι' οι Γιαπωνέζοι, έτσι κι' οι Θιβετιανοί έχουν καρπιακό πολιτισμό, να μάθουν ό,τι συμβαίνει στις πρωτεύουσες τις Δυσσεως, να παρακολουθήσουν όλες τις έπιστημονικές και φιλοσοφικές προόδους. Γι' αυτό μερικοί τίληφι, πηγαίνουν στην περισσότερη ανων, στο Βεραλίνο, στην διαδεδομένη, όπου νίνονται για μερικά χρόνια άπλοι οπου-δασοί. Ακόμη περισσότερο λοιπόν πρέπει να έχη μία τέτοια εύρεία μέρωσι ο μέλλων Δαλάι-Λάμα, για να μπορεί, μέσα άπ' το μοναστήρι του, να παρακολουθή την εξέλιξη του κόσμου...

Η Έλεν ήταν συλλογισμένη. Τώρα έ-ξηγούσε την έξασή του πατέρα της, την αλλαγή της συμπεριφοράς του, την άπρόοπη μυστικοπάθειά του...

— Ώστόσο, με τη γυναίκα της διαίσθησι, ένοιωσε άόριστα την έντύπωσι ότι υπήρχε ο' όλα αυτά κάτι κάτι άλλο, ένας κίνδυνος, μία άπάτη...

Προτίμωσε όμως να μη μιλήσει, γιατί καταλάβαινε ότι ο πατέρας της δεν θα την πίστευε. Αυτήθηκε μόνον γιατί την είχε εγκαταλείψει έτσι απότομα ο Ζάν Μιστέρ, ο' μόνος άνθρωπος που θα την καταλάβαινε, άν του άνοιγε την καρδιά της...

ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΒΕΡΕΣΤ

Η καινούργια διαμόρφωσις του εδάφους επέτρεψε να γίνει γρηγορότερη η πορεία του καραβανιού. Ακολουθούσαν τώρα ένα έμαλο μάλλον όροπέδιο ύψους 2 χιλιάδων μέτρων, που έφθανε ως τους πρόποδες του Έβερεστ. Στο ύψος αυτό, έκανε δροσιά, αλλά όχι κρύο. Στα λίγα χωριά που συναντούσαν, μπορούσαν να προμηθευνώνται τρόφιμα. Γιατί η συμπεριφορά των Ιθαγενών ήταν έντελεια άλλοιωτική άπ' έκεινη που είχαν δείξει στο Μιστέρ, την Έλεν και τόν Άλφ.

Μόλις έδλεπαν από μακριά το κόκκινο ρούχο του Μογκέντ, έρχόντουσαν να τόν προσκυνήσουν και να του φέρουν διάφορα όδωρα, ανάλογα βέβαια προς τη φτώχεια τους, πάντως όμως πολυτιμή. Γι' ανταμωδή τους, δεν ήθελαν παρά μερικές προσέχωες του. Και χρειαζόταν να έπιμειν ό (Λάμα), για να τους πείση να δεχθούν τα χρήματα των λευκών.

Η πορεία διήρκεσε 15 ήμέρες. Στο διάστημα αυτό, η Έλεν παρατηρούσε πρόοψη και πρόγνωση. Ίδιως της έκανε έντύπωσι η άφάνταστη άκαθαρσία των Ιθαγενών, που φορούσαν ήμερα και νύχτα κάτι μακριά μάλλινα ρούχα, ποτισμένα με λίπος και με κάθε είδους βρώμικες ούσιες. Οι γυναίκες καθάριζαν τα μωρά τους με σάβλο. Όλοι έδειχναν τέλεια άδεια στομάχους λευκούς, σαν να άγνούσαν την παρουσία τους. Μόνον ο Μογκέντ υπήρχε γι' αυτούς...

Σε κάθε χωριό, ο (Λάμα) ζητούσε πληροφορίες για τόν Μιστέρ και τόν Άλφ. Κα-νείς όμως δεν τους είχε ιδεί, κανείς δεν ήξερε τί είχαν άπογίνει.

Μήπως είχαν γυρίσει στην πεδιάδα; Η Έλεν έκανε κάποτε αυτή τη σκέψη: "Ο Γάλλος είχε πάει να διοργανώση μια άλλη άποστολή, για να ξαναέρη και να την βοηθήση. Έτσι όμως θα έκανε καιρό, και δεν θα πρόφτανε ποτέ πια το πρώτο καραβάνι.

Μπορούσε ακόμη να είχε πέσει σε κάποια ένδρα... Αλλά η Έλεν δεν παραδεχόταν αυτή την ύπόθεσι, έχοντας μία έννοική και άνεξήγητη έμπιστοσύνη στην έπιδεξιότητά του.

Όπωσδήποτε ήταν άνησυχ, έκνευρισμέ-νι. Ένοιωσε την έλλειψή του νέου. Αι-σθάνετο τόν έαυτό της μόνον άνήμερα στους Ιθαγενείς, παρ' όλη την παρουσία του πατέρα της, ο' όποιος ήταν άπρόο-φηνόμος άποκλειστικά άπ' το μεγαλειό-βολο σκεδίο του.

Ο Μογκέντ της προκαλούσε μία άκατα-

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Επιπληξι

Όσοι μου, κάνε τουμπέκι και δσε την πολιτική καθότι μ' έίνευρίζεις, γύρισε πάλι μέσ' το σπικ-καί άρχισε να τό σκουπι-και να τό σφουγγαρίζεις!

Μή βνάζεις πια φιλιππικούς για όλους τους πολιτικούς με πάθον και λαχτήρα, να μη σε πάρουν στο (μεζε και ο Τσαλδ-κι' ο Βε- (νιζέ- και φας καμμία σφα (Λιάρα!

Παράτα πια τὰ σου και γιατί μ' αυτή σου τη (μουρμού- με κανείς και θυμών, και σου τό λέω παστρι- (κα πώς είναι τα πολιτικά για μας τους άντρες (μόνο!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

νικήτη άποστολή. Όταν τα μάτια του καρφονόντουσαν επάνω της, την έκαναν να έξεγερται όλόκληρη... Της φαινόταν ότι είχε κάποια σκεπτική σκέδια γι' αυτήν.

Ίσως όμως δεν ήταν παρά το άποτέλε-σμα που της προκαλούσε η παράξενη φυ-σική του εμφάνισις και το ιδιόρρυθμο ντύ-σινό του...

Ο άνδρής αυτός άποτελούσε ένα τύ-πο εξαιρετικό. Είχε χαρακτηριστικά λεπτά και κανονικά. Τα χείλη του δεν χαμονε-λούσαν ποτέ. Τα μάτια του είχαν μία ά-πίστευτη άπάθεια. Το χρώμα του ήταν κι-τρινωπό.

Πρό πάντων έκανε έντύπωσι το έπιβλη-τικό βάδισμά του. Δεν έκανε ποτέ ένα βήμα γρηγορότερο άπ' το άλλο. Ήταν πάντα κύριος του έαυτού του.

Άν είχε κάποιο φανερό ελάττωμα, θα φαινόταν συμπαιθητικός, ένας άνθρω-πος σαν όλους τους άλλους. Η τσού όμως τελειότης του έδινε κάτι το υπέρανθρωπο.

Η έβρεπε να υποστή κανείς την έπι-βολή του, ή να την άποφύγη και να τόν άντιπαθήση.

Κι' η Έλεν τόν άντιπαθούσε.

— Όσο πλησίαζαν στο Έβερεστ, τα χωριά γινόντουσαν άραιότερα.

Τό καραβάνι βάδισε τρεις ήμέρες μέσα σ' ένα στενό φαράγγι, σπαρμένο με βρά-χους. Εύτυχως τα μουλάρια ήξεραν καλά που έβρεπε να πατήσουν, για να μη προ-καλέσουν μία κατάρρευσι με μοίραίες συ-νέπειες.

Ο Μογκέντ έδειχνε μία καταπληκτική ύπεροχή. Ήταν άληθινά στο σπικείο του! Σκαρφάλωνε σε πλαγιές κατακόρυφες σχε-δόν, χωρίς να χρησιμοποιήση καθόλου τα χέρια του. Περνούσε άνόμερα στις πέτρες, με τό άξιοπρεπές και όμοιομορφο βάδισμα του, χωρίς να δυσκολεύεται διόλου.

Πολλές φορές, πήγαινε πρώτος, για να βρη το δρόμο. Έκανε έπειτα από μακριά στους άλλους ένα νόημα, που σήμαινε ότι μπορούσαν να προχωρήσουν. Και τους πε-ρίμενε εκεί, ακίνητος, με τα μάτια καρ-φωμένα στο καραβάνι...

Τι συλλογιζόταν; Ποιά ήταν τα σκεδία του; Ο Πέτερκεντ τόν είχε άληθινά υπό-τας διαταγές του;

Η Έλεν άμφέβαλλε γι' αυτό... Μά-ταια όμως παρακολουθούσε τόν Μογκέντ, με την έλπίδα ν' άνακαλύψη κάτι το ύπο-πτο στη συμπεριφορά του. Ακόμη και τη νύχτα, έμενε άγρυπνη κάποτε, με τα μά-τια κορφωμένα στο μέρος όπου είχε ζα-πλωθή ο (Λάμα) πάνω σε μία τουφφα χόρ-τα. Βλέποντας τόν όμως να κοιμάται, άκι-νυτος, κατέληγε να γελάει κι' η ίδια με τις ύποψίες της...

Οι πρόποδες του Έβερεστ φαινότανι κα-μυμένοι έπιπόμες για ν' άποβαρρύνουν τους περιεργούς ταξιδιώτες. Γύρω-γύρω, σε έκτοσι πολλών χιλιομέτρων, άπλώνεται μία θάλασσα από πέτρες και χαλίκια κάθε μορφής, τα περισσότερα μυτερά και κοφτε-ρά, που κοιματιάζουν τις μύτες.

Τό πρώτο μέρος του ταξιδιού είχε τε-λειώσει. Θα άφηναν τώρα τα μουλάρια και τους άγνυγίτες. Τέσσερες μόνον Ιθαγε-νείς, διαλεγμένοι άπ' τόν Μογκέντ, θα ά-κολουθούσαν την άποστολή ως τό τέμα. Οι ύπόλοιποι θα κατασκινώναν εκεί, πε-ριμένοντας τό γυρισμό των πρώτων. Τα άγριοκάτσικα, τα μεγάλα πουλιά κι' οι ά-κούδες θα έςαφάριζαν τη διατροφή τους.

Η Έλεν κτύπαζε προεκτικώς τους τέσ-σερες άνθρώπους που θα συνδέσαν τους λευκούς. Δεν ήταν Ίνδοι, αλλά Θιβετι-ανοί, με μακριά λιπαρά μαλλιά, με φυσιο-γνωμίες άπαθείς σαν τού Μογκέντ.

Ο (Λάμα) τους είχε διαλέξει μ' έπιτυ-χία, δυνατόν κι' ευκίνητους.

Όλοι οι άλλοι άσολήθηκαν με τό στή-σιμο της κατασκινώσεως. Οι τέντες άπο-τελούντο από τουάρια ζώων, σπινμένα πά-νω από ένα σωρό πέτρες.

Άφού ξεκουράσθηκαν λίγο τα όκτώ ά-τομα ξεκίνησαν για τη μεγάλη περιπέ-τεια.

Η Έλεν ήταν άνησυχ και πάλι, γιατί είχε άκούσει μερικές φράσεις από μία συ-νομιλία του πατέρα της και του Πέτερ-κεντ.

— Τώρα μπορεί νάρρη ο Γάλλος! Έλεγε ο Μπέρντ. Ο άνδρής μας βρίσκεται έδω για να τόν σταματήσουν και να τόν κρατήσουν φυλακισμένο ως την έπιστρο-φή μας... άν, βέβαια, άποφασίωμε να γυ-ρίσωμε άπ' εκεί κάτω!

Η καρδιά της νέας σφίχθηκε. Τι μπο-ρούσε όμως να κάνει;... Ήξερε ότι ο πα-τέρας της θα έμενε άμεταπίστεος, και καταλάβαινε καλά τους λόγους...

Με τη μύτη του μοχαιριού της, χάραξε σε μία μεγάλη πέτρα τις λέξεις: «Θάρρος, Ζάν! Σας άγαπώ! Έλεν!»

Η όμολογία της ήταν πιο εύκολη, έτσι,

στη μοναξιά του βουνού, παρά άντίκρου-σόν άγαπημένο της...

Κι' όταν τη διόδαζε, ο Μιστέρ θα άν-τλούσε άπ' αυτήν καινούργιες δυνάμεις! ΜΙΑ ΑΕΤΟΦΩΛΗ

— Βλέπεις τη γυναίκα αυτή, Άλφ; — Ναι... Αλλά μοιάζει μάλλον με μυρ-μήγκι τόσο μακριά που βρίσκεται.

— Θα σου έμπιστευθώ λοιπόν κάτι... Κι' αν ήγής τίποτε σε κανένα, θα σου κόψω τ' αυτιά! Την άναψ, αυτή τη γυναίκα!

Τό παιδί έσκασε στα γέλια.

— Μα τό ξέρω από τόσον καιρό! άπάν-τπες.

— Αδύνατον! Είπε ο Μιστέρ, κυττάζον-τάς τόν σαστισμένους. Δεν μπορεί... άφού κι' έχω ακόμη δεν τό ξέρω άσφαλώς, παρά πρό όλων ήμερων μόνο. Ναι, άπ' όπου την άφισα... Όσο βρίσκεται κοντά της, μου ήταν πολύ συμπαιθητική, αλλά τίποτε παραπάνω...

— Κι' όμως της έδινες ραντεβού, τη νύ-χτα!

— Είσασι ήλιους, Άλφ.

— Μπορεί! Αλλά ξέρω καλά ότι, όταν ένας (σακίμπ) δίνει ραντεβού σε μία γυ-ναίκα, δεν σκοπεύει να της διαβάση προ-σευχές!...

Ο Μιστέρ κι' ο ύπνρπτης τόν ήταν καθι-σμένοι σε μία κουφάλα ενός βράχου, ψη-λά στο βουνό, κι' έδλεπαν να προχωρή χαμπλά η συντροφιά του Μπέρντ, που ά-νέβαινε στις πλαγιές του Έβερεστ.

Ο μικρός φαινόταν συλλογισμένος.

— Τι σκεπτεσαι; τόν ρώτησε ο Μιστέρ.

— Σκεπτόμαι ότι δεν είσαι άληθινός (σα-κίμπ)... Άν ήσουν, θα μου έλεγες να πάω να κοιμηθώ μακριά σου, και δεν θα μου μιλούσες καθόλου για τη δεσποινίδα... Οι (σακίμπ) λένε:

— Άλφ, θα κάνης αυτό, άλλωώς θα σου δώσω είκοσι μπαστούνια...

— Έσύ μου λές;

— Πιστεύω να τα καταφέρωμε, Άλφ, να κάνωμε αυτό οι δυο μας...

Ο Μιστέρ χαμονέλασε.

— Ρωτε λοιπόν δεν είμαι (σακίμπ), είπε.

— Μα... Δεν πιστεύω! Έγώ σ' άγαπώ... Άλλά οι άλλοι! Ίνδοι θα σε κυττάζουν με περιφρόνησι, άν τους μιλούσες όπως μιλάς σ' έμένα! Αυτό σκεπτόμαι...

Η παράξενη ζωή, που περνούσαν μαζί από ήμέρες, είχε δημιουργήσει μία μεγά-λη οικειότητα μεταξύ των δυο συντρόφων.

Όταν είχε άποφασίσει ν' άφιση το κα-ραβάνι, όπου έκρινε έπικίνδυνη την πα-ρουσία του, ο Μιστέρ είχε διατάξει να πά-ρη μαζί τόν Άλφ. Τό παιδί δεν είχε πολλή άντοχή. Δεν θα του έφερνε βάρος, σε μία άποστολή δύσκολη και γεμάτη κιν-δύνους...

Άλλά τό είχε συμπαιθήσει. Θα ένοιωθε την έλλειψή του, όστις μακρές ώρες της μοναξιάς του.

(Τό πολύ-πολύ, θα τόν παίρνω στην πλάτη, όταν κουράζεται!) είχε σκεφθή.

Κι' αυτό έγινε πραγματικά.

Γιατί τό καινούργιο σκεδίο του δεν ή-ταν εύκολο στην πραγματοποίησή του; Εί-χε άποφασίσει να μην άκολουθή πια τό καραβάνι, συναντώντας έτσι την αντίστα-σί των κατοίκων, προειδοποιημένων άπ' τόν Μογκέντ, αλλά να προηγήται άπ' αυ-τό.

Καθώς όμως δεν είχαν πλέον μουλάρια ήταν άναγκασμένοι να περπατή όλη την ήμερα, χωρίς κανένα σταθμό.

Όταν έδλεπαν μακριά ένα χωριό, έ-καναν τό γύρο του, για να μη φανερω-θούν. Τη νύχτα, πλησίαζαν κρυφά κι' έ-κλεβαν μία κατοικία, μία κόπτα, ένα κοι-μάτι ψυμί... Ο Άλφς ήταν άσυνάγνωστος σ' αυτό τό... σπώ! Έκλεβε, σαν να μην είχε κάνει άλλη δουλειά σ' όλη του τη ζωή.

Σερνόταν με την κοιλιά, άθόρυβα, σαν φείδι. Άν ή κατοικία, που είχε βάλει στο μάτι, βρισκόταν σε μέρος φωτισμένο άπ' το φεγγάρι, την τραβούσε προς τό μέρος του, κάνοντας με τα χείλη του ένα παρά-ξενο έλασρό θόρυβο. Κι' έςαφνα, με μία χειρονομία, την έπνιγε, πριν προλάβη καν να βελάση.

Νά γιατί ο Μογκέντ δεν είχε μάθει άπ' τους χωρικούς τίποτε σκεπτικό με τους δυο συντρόφους. Οι Ιθαγενείς δεν σκεπτόντου-σαν καν να συνδυάσουν γι' αυτό τό ζήτη-μα την έξαφάνισι μιας κατοικίας τους, που μπορούσε να είχε πέσει θύμα κάποιας άρ-κούδας, όπως συνέβαινε συχνά.

Άφού έτρωγαν καλά, ο νέος και τό παι-δί έξαπλώνονταν, καταγής, για να κοι-μηθούν ήσυχα ως τό πρωί.

Όταν έβλεπε τό μικρό κουρασμένο, ο Μιστέρ τόν άρπαζε και τόν κάθιζε στους ώμους του, παρ' όλη τη δική του κουράσι.

Ο Άλφς έβρισκε πολύ τόν γούστο του αυτό τόν τρόπο του ταξιδιού. Έτσι όμως δυνάμωμε η πεποίθησι του ότι ο Λευκός, που γινόταν υπάκουός του, δεν μπορούσε να ήταν άληθινός (σακίμπ)...

ΣΤΟ ΠΡΟΕΧΕΣ: Η συνέχεια



Η μυθιστορηματική ζωή και το εικτρό-τέλος ενός τζέντλεμαν

Τό άπόγευμα της 23ης Δεκεμβρίου του 1830, σ' ένα άριστοκρατικό σπίτι του Λονδίνου, μία νέα κοπέλα πέδαζε με φρικτούς πόρους, δη-λητηριασμένη με στρυχνίνη, ενώ την ίδια ώρα ο δολοφόνος της έκανε ήσυχα-ήσυχα τόν πε-ριπατό του με τη γυναίκα του.

Τό θύμα ήταν η Έλεν Άμπερκρόμπυ κι' ο δράστης ο Τόμας Γκρίφφιθ Γουεϊνράιτ, γνω-στότατος καλλιτέχνης, συγγραφέας και κοσμι-κός τύπος του Λονδίνου. Πριν άπ' αυτό τό έγ-κλημα, ο Γουεϊνράιτ είχε κάνει κι' άλλα δυο, με άπίστευτη ψυχραιμία και με αστακική έπι-τηδειότητα. Άς ιδούμε όμως όλο τό ιστορικό των διαβολικών αυτών δλητηριάσεων, που ά-νεσταύσαν τότε την κοινή γνώμη.

Ο Γουεϊνράιτ ήταν έγγονος ενός πλούσιου ειαφημιστού, άπ' τόν όποιο όμως είχε κληρο-νομήσει μόνο ένα τακτικό αλλά μικρό έτήσιο εισόδημα. Οι έπιτυχίες που σημείωσε από πολύ νέος στη ζωγραφική, στη λογοτεχνία και στη δημοσιογραφία, που σήκασαν τα μάλια και τόν έκαναν να πιστέψη ότι ή ισούρα τόν τόν προώ-ριζε για μία έξέχουσα θέση στην ανώτερη κοι-νότητα του Λονδίνου. Κι' η αλήθεια ήταν ότι είχε όλα τα άπαιτούμενα προάσπον για ένα τέτοιο στάδιο. Με την ευφράδειά του και τους εύγενικούς του τρόπους, καταφέρνε ν' άνοήση τις πόρτες των άριστοκρατικών σαλονιών. Τού έλειπε όμως κάτι άσπαστήριο για τη μεγάλη ζωή που όνειρευόταν: τό χρήμα.

Τό γόνιμο μυαλό του κατέστρωνε διάφορα σκεδία για ν' άποκτήση περιουσία. Έν τώ με-ταξύ, όμως, είχε βουτηχθί στα χρέη, για ν' άν-ταποκριθή στα έξοδα της άφηνής έμφανίσσεως του, κι' ο δανειστής του γινόντουσαν όλοένα και πιο πιστωτοί.

Η σύζυγός του φράνσις, μία γυναίκα με θυ-νατή θέλησι και με άρριόσθη, τόν έξωθούσε κι' αυτή στο κυνήγι του πλούτου με κάθε μέσον.

Τό πρώτο βήμα του Γουεϊνράιτ στο δρόμο του έγκλημάτος υπήρξε μία πλαστογραφία, χωρίς στην όποια άπορέσε να έξασπηση την Τράπεζα της Άγγλιας και να βάλη στο χέρι ένα κεφα-λαίον 4.5 χιλιάδων λιρών — αυτό που έπεί-δε ως τότε τό έτήσιο εισόδημά του και που δεν έδικαιούτο κανονικά να τό θέρη. Με τό ποσόν αυτό, άπορέσε να διατηρήση έπι 2 χρόνια άκό-μη τη φαινομενική ευμάρειά του και την πολυέ-ροζη ζωή που περιούσε. Έπειτα τό κυνήγι των άναπομένων δανειστών του τόν άνάγκασε να καταφύγη στο Τούρινγκω Γκρήν, όπου ζούσε σ' ένα πύργο ο θεός του και μοναδικός συγγε-νής του δόκτωρ Γρίφφιθ ένα πλούσιο γεροντο-πάλληκαρο.

Τό έξοδον Γουεϊνράιτ άγκατεστάθη στον πύργο, χωρίς να δέχνη πια καμμία διαθεσι ή έξασπηση. Έξή μήνες μετά την άειρή τους, ο γέρος πυργοδεσπότης έπασε έσφαικά μία μέρα σπασμοί και φοβερούς πόρους στο στομάχι, και σ' όλην ώρα ξεψύχησε. Την έποχή εκείνη, που ήταν ακόμη πολύ γνωστό τό συμπαιθημα-ές δλητηριώδες με στρυχνίνη. Έξ άλλου ο Γουεϊνράιτ έθεωρείτο πλούσιος. Έτσι, δεν τόν ύποπτεύθηκε κανείς, και άπορέσε να πάρη άνε-νόχλητος την κληρονομία του θεού του.

Φαντασθήτε όμως την άπογοητεύσι του, όταν διαπίστωσε ότι η κληρονομία, που ήλπιζε να τό έξασφαλίσον στο έξής μία άνετη ζωή, άρ-κούσε μόνο για να πληρώση τα πιο έπιεινόντα χρέη του! Ο δόκτωρ Γκρίφφιθ δεν ήταν πραγ-ματικά πλούσιος, ή μάλλον είχε μία περιουσία άχι άποδοτική, κι' έπι τόσα χρόνια ζούσε τρώ-γοντας τό κεφάλαιό του.

Τό έγκλημα του Γουεϊνράιτ δεν τόν είχε ά-φελήσει. Έπρεπε να κάνει δεύτερη δοκιμή... Προσκάλεσε λοιπόν στον πύργο του Τούρινγκω Γκρήν την πετέρα του, ή όποια είχε παντρεθί δυο φορές κι' ήταν και πάλι χήρα. Έκείνη δέχθηκε την πρόσκλησι με πολλή ευχαρίστησι.

Πήρε μάλιστα μαζί της και τις δυο μικρότερες κόρες της, άπ' τό δεύτερο γάμο της, την Έλεν και τη Μαίτλιν Άμπερκρόμπυ.

Η κόρη της κι' ο γαμπρός της την κατάφε-ραν να κάνουν μία διαθήκη έννοική για τη φράν-σις. Έπειτα της έδωσαν στρυχνίνη και την έ-ξασπείσαν κι' αυτή στον άλλο κόσμο. Δυο μήνες περίπου μετά την άφίξη της στον πύργο, η άνατριχιαστικότερη λεπτομέρεια αυτού του έγκλημάτος είναι ότι έλαβε, όπως φαίνεται, μέ-ρος στη δλητηρίασι κι' η ίδια ή κόρη του θύματος!

Οι Γουεϊνράιτ έβαλαν έτσι στο χέρι 200 λι-ρες. Ήταν βέβαια ένα ποσόν μικρό σκεπτικό, αλλά άρκετο πάτωμα για να ασπρώσουν λίγο ακόμη την κατάστασι...

Ο Γουεϊνράιτ πήρε τότε τη γυναίκα του και τις δυο κοινάδες του και έξαγύρισε μαζί τους στο Λονδίνον. Έκει, έπείσε με κάποια πρόσφατη την Έλεν ν' άσφαλίση για μεγάλα ποσά τη ζωή της στο όνομά της, σε διάφορες άσφαλιστικές έταιρείες. Η δυστυχισμένη κοπέ-λα υπέγραψε μ' αυτό τόν τρόπο τη θανατική της καταδίκη...

Ο διαβολέμενος Γουεϊνράιτ θεώρησε φρόνι-μώτερο να μη την δλητηριάση έτσι έσφαικά, αλλά να καταστρέψη πρώτα την όνεία της, ό-στε ο θάνατός της να φανή φυσικός! Διάλεξε λοιπόν μία περίοδο βροχιακού χειμώδους κι' άρχισε να πηγαίνει την Έλεν συστηματικά στο θέατρο, στους χορούς, στα νυκτερινά κέντρα. Την έπέλεξε να τρώη κάθε νύχτα φαγητά φοβε-ρά δυσκολογώνευστα για ένα στομάχι άσυνήθι-στο σαν τό δικό της — στρείδια, άστακούς, κλπ. — και να πίνει από πάνω δυνατό οίανενυ-ματόδη. Έπειτα φρόντισε να γυρίσουν στο σπι-τι με δυνατή βροχή, για να βρέχεται η νέα ως τό κόκαλο.

Ήταν φυσικό να πάθη έπι τέλους η δυστυχι-σμένη κοπέλα μία κακοήγη γαστρίτιδα. Ο Γου-εϊνράιτ έκαμε ότι έπρεπε για να χειροτερήση την κατάσταση της. Όταν άσπώσως παρατήρησε κά-ποια βελτίωσι, άποφάσισε να δράση άποτελε-σματικά. Ένα άπόγευμα, πριν βγοδν για περί-πατο, αυτός κι' η γυναίκα του έβωσαν στην άφροσύτη να φάη ένα γλυκόμα φτιαγμένο άπ' τη φράνσις. Κι' όταν γύρισαν, τό βράδυ, βρή-καν τη νέα νεκρή!

Ο γιατρός δίχως να ύποψιασθή τίποτε, πι-στοποίησε ότι ο θάνατος όφείλετο στην άρρώ-στεια της Έλεν: δλητηρίασι από θαλασσινά και ψάρια.

Τό σκεδίο του Γουεϊνράιτ είχε έπιτύχει περι-φήμα ως έδω. Τώρα όμως άρχισε να τόν κα-τατρέψη η τύχη! Οι άσφαλιστικές έταιρείες ύποπτεύθηκαν και, μολοντί δεν είχαν καμμία όετική άπόδειξι άρνήθηκαν να πληρώσουν τό ποσόν της άσφαλείας. Συγχρόνως ή Τράπεζα της Άγγλιας άνεκάλυψε την παλιά πλαστογρα-φία. Για να γλυτώση από τη δεύτερη αυτή ά-ναμωστέστη κατηγορία, ο Γουεϊνράιτ έγκατέ-λειψε τη γυναίκα του και την Άγγλια και κα-τέφυγε στο γαλλικό έδαφος.

Έμεινε έπι 7 χρόνια στη Γαλλία. Πώς έξη-σε σ' όλο αυτό τό διάστημα; Είπε άγνωστο. Πάντως φαίνεται ότι έκαμε κι' άλλα έγκλήματα και δολοφονίες που δεν άνακαλύφθηκαν ποτέ.

Μία άσχημη γυναικοδουλειά τόν άνάγκασε να φύγη έπι τέλους άπ' τη Γαλλία και να έα-ναγυρίση κρυφά στην πατρίδα του... όπου ή Σκωτλανδία έσάρ, που δεν είχε διόλου χάσει τα ήγη του όλου έθνείου τόν καιρό, τόν έπιασε. Ώστόσο, στη δική του, δεν άποδείχθηκαν δυστυ-χώς με θετικά στοιχεία τα έγκλημάτα του. Άλ-λά και ή Τράπεζα δεν έπέμεινε να έφαρμοθή μ' όλη του την άυστηρότητα ο νόμος για τό άδίκημα της πλαστογραφίας. Κι' έτσι ο Γουεϊν-ράιτ γλύτωσε την κρεμάλα. Καταδικάσθηκε σε ισόβια έςομα κι' άπεστώνη στα κάτεργα του Ρόκυ Χίλλς, στην Αυστραλία.

Για κακή του τύχη, τα κάτεργα αυτά ήσαν τό χειρότερα που ύπήρχαν. Οι 400 κατάδικοί των ήσαν άγριοι και άπειθήραχοι, μισόγυμνοι, δίχως άρκετή τροφή.

Μία τέτοια τιμωρία ήταν ζωντανός θάνατος για τό ραφιναρισμένο πλαστογράφο και δολο-φόνο... Ο χαρακτήρας του έγινε ακόμη χει-ρότερος, σ' ένα τέτοιο περιβάλλον. Κάποτε ήσυχος, άσφαιρόνιο ράκος. Και πέρασε τό 1848, άμεταάνοτος, βλαστημένος στην κοινο-νία, τό Θεό, την τύχη του που δεν του είχε έ-πιτρέψει να πραγματοποιήση την τελευταία και μεγαλύτερη έπιθυμία του: να έξαγυρίση στην Άγγλια για να εκδικηθή σκληρά τους ατίτους της καταδίκης του.

ΤΟΜΑΣ ΓΚΡΕΥ

ΔΟΝΤΙΑ ΠΟΥ ΕΞΕΣΟΡΙΖΟΥΝ

Κατεσκευάσθηκαν ψεύτικα δόντια φω-σφορίζοντα, τα όποια σκεπρίζουν μία ά-δύνατη λαίψη μέσα στο σκοτάδι, άρκετη για να τα βρη κανείς άμέσως όταν χρεια-σθή να τα φορέση τη νύχτα. Διατηρούν τό φωσφορισμό τους αυτόν, άκόμη κι' αν είναι άδύνητα στο νερό.

ΚΟΙΜΗΣΟΥ, ΜΩΡΟ ΜΟΥ, ΚΟΙΜΗΣΟΥ!

Δραματικό διήγημα

Σε ηλικία εικοσι πέντε χρόνων ο Προσπερ Ντεστέρο κληρονόμος εφάρμοξε μια αρκετά μεγάλη περιουσία την οποία ο πατέρας του είχε αποκτήσει στην Αμερική κατά τα τριάντα χρόνια εξορίας που πέρασε εκεί κάτω, εργαζόμενος σαν σκυλί. Ο Προσπερ ήταν ως τότε φρόνιμος και συμπαθέσιμος. Απ' τη στιγμή όμως που βρέθηκε κάτοχος μιας μεγάλης περιουσίας τον έπιασε μια μανία σκοτάλης κι' αλόλασας. Τα έρωτικά να προκαλούν τα σχέδια των ηρώων και τιμών κατοίκων του χωριού.

Ένα από τα πολλά θύματα του Προσπερ ήταν κι' η ψυχρότητα τους, ένα πεντάχρονο κορίτσι αρκετά όμορφο, που το είχε ληστέψει και το είχε πάρει κοντά της η μητέρα του. Ο Προσπερ δεν έδωσε στην όλη την παραμικρή σημασία στην έρωτική αυτή περιπέτεια. Μά όταν, ύστερ' από λίγον καιρό, ήρθε στον κόσμο ένα παιδί από τις σχέσεις του με την Τζίνα — έτσι έλεγαν την ψυχρότητα τους — ο Προσπερ κατάλαβε ότι είχε πιά μεγάλη εθούνη κι' ότι έπρεπε να φροντίσει να ξεμυτλέει απ' αυτή την υπόθεση...

Χωρίς να διστάσει διόλου, δόθηκε, στραγγίλασε το νεογέννητο παιδί του! Αμέσως κατόπιν όμως φοβήθηκε για την πράξη του αυτή. Και το φόβο του αυτό τον μετέδωσε και στη Τζίνα. Έτσι δύο η-μέρες έτρεμαν από το φόβο τους κοντά στο πτώμα του βρέφους που το είχαν κρύψει μέσα σ' ένα σεντόνι. Η απελπισία τους τέλος τους έκανε να πάρουν μανία απόδοσης: να εξαφανίσουν δηλαδή αμέσως το πτώμα, που θα μπορούσε να τους προδώσει. Την απόφαση αυτή την έλαβε πρώτος ο Προσπερ και δεν δισταλλόταν καθόλου να πεύσει και την αδούλη Τζίνα.

Έτσι την Τρίτη τη νύχτα, ύστερα από το έγκλημα, ο Προσπερ έζησε τη Τζίνα για να μεταφέρουν και να θάψουν το πτώμα σε μια μακρινή σπηλιά. Η όλη αυτή υπόθεση άρχισε να κλαίει. Ξεκίνησαν ωστόσο από το σπίτι κατά τα ησυχάζοντα.

Ο αδελφός της ήταν κάταυρος. Αποτραπές των διεισδυτικών προηγουμένων θύελλας. Η φύσις γύρω ήταν άγρια και απελπιστική.

Υστερ' από κουραστική πορεία δύο ωρών, έφτασαν στη σπηλιά. Την ίδια στιγμή, έπεσε ένας κεραυνός. Η Τζίνα φοβήθηκε κι' έκανε το σταυρό της.

Ο Προσπερ κατέβηκε πρώτος τα δέκα σκαλοπάτια της σπηλιάς. Άναψε τότε μια λαμπάδα και είπε της Τζίνας να τον ακολουθήσει.

Προχωρούσαν στο βάθος της σπηλιάς με σφιγμένη την καρδιά. Τα πόδια τους γλιστρούσαν στο όγρο έδαφος. Σε λίγο, αναγκάστηκαν να σκύψουν για να περάσουν κάτω από ένα βόλο. Έκει σ' ένα βαθύ λάκκο, θα έβρισκε το σώμα του παιδιού.

Η Τζίνα στέθηκε λαχανιάζοντας, κοντά στον Προσπερ, που ένοιωσε κι' αυτός τώρα μεγάλη παρηγοία. Έσφιξε τα δόντια του και της είπε: — Έλα! Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο.

Άφησε το δέμα με το μωρό κατόπις και τοποθέτησε την άκαμνη λαμπάδα ανάμεσα σε δύο πέτρες.

Ύστερα, γονάτισαν κι' οι δύο κι' άρχισαν να σκάσουν το μαλακό χώμα ενώ η θύελλα ξεσπούσε απ' έξω με τρομακτικό θόρυβο.

Η Τζίνα κτύπησε το μικρό δέμα στο οποίο βρισκόταν το παιδί της, με μάλιστα βουρκωμένα. Τα χείλη της έτρεμαν. Ο Προσπερ χωρίς να την προσέχει πήρε το δέμα και το έριξε μέσα στο λάκκο πουχε σκάψει και ύστερα άρχισε να ρίχνει βιαστικά χώμα. Σε δέκα λεπτά της ώρας ήταν έτοιμοι...

Ο Προσπερ πήρε την Τζίνα από το χέρι. Εκείνη δεν καταλάβαινε πιά τί γινόταν γύρω της. Τον άφινε να την τραβήξει σαν μικρό παιδάκι. Πέρασαν και πάλιν απ' όλους τους διαδρόμους της σπηλιάς κι' όταν έδωκαν έξω, η θύελλα είχε κοπάσει. Ο Προσπερ είχε λησμονήσει πιά τους φόβους του και προχωρούσε μ' ελαφρό βήμα, σαν άνθρωπος που γλύτωσε από έναν τρομερό εφιάλτη. Αντιθέτως η Τζίνα, προχωρούσε σαν νευροσπαστικό κλαίγοντας διαρκώς. Όταν γύρισαν στο σπίτι, δεν μπόρεσε να βάλει τίποτε στο στόμα της. Της φαινόταν παρόξενος ο Προσπερ που έτρεμε κι' έτρωγε με τσώνη δρεζί, ύστερα απ' όσα συνέβησαν. Θά ήθελε τόσο πολύ να τον έκοψε να της λη μερικά τρυφερά, παρηγορητικά λόγια, να την κάνει να λησμονήσει τον πόνο και τις τύψεις της!

Μά ο Προσπερ φαινόταν αδιάφορος. Η Τζίνα πέρασε φρικτές μέρες από τότε που σκάσανε το μαλακό χώμα. Έτσι, έβλεπε τις γυναίκες με κουραστική εργασία. Κι' αυτό, γιατί η νοικοκυρά αναγκάστηκε να στέκεται όρθια όρες όλοκληρες, να σκύβει και να καταναλίσκε αρκετά δύναμεις, χρησιμοποιώντας τις περισσότερες φορές ένα αρκετά βαρύ σίδερο. Έτσι πλέον το σιδέρωμα είχε μια άγρη κι' ένδειξη τιμωρίας: για να σιδερωθούν σιγά, σιγά μικρές επιπτώσεις: για να σιδερωθεί ένα μεγάλο σεντόνι κρεβάτιού περίπου 10 τετραγωνικών μέτρων, που θα διπλωθεί τέσσερις φορές, κατά μήκος και τρεις κατά πλάτος, χρειάζεται 700-800 «χτυπήματα» μ' ένα σίδερο μήκους 25 πόντων!

Η πρώτη φροντίδα λοιπόν των Αμερικανών είναι σήμερα η εξασφάλιση μιας μεγάλης άνεσης για κάθε γυναίκα που ασχολείται με τις δουλειές του σπιτιού. Έτσι, από εδώ και πέρα η Αμερικανίδα, όταν θα σιδερώσει, δεν θα στέκεται πιά όρθια, αλλά θα κάθεται αναπαυτικά σε μια καρέκλα. Έπειτα, δεν θα χρησιμοποιεί πιά το κουραστικό σίδερο του σιδερώματος. Ένας μικρός κινητήρας θα ξεκουράζει το χέρι της. Τέλος, θα έχει στη διάθεσή της ένα πολύ μεγάλο σίδερο, που θα μπορεί μ' αυτό να σιδερώσει με μιάς δέκα φορές πιο μεγάλης επιφάνειας. Με άλλα λόγια, θα σιδερώσει πολύ περισσότερα ρούχα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα.

Πώς θα γίνει τώρα αυτό το θαύμα; Απλούστατα μ' ένα καινούριο, πρωτότυπο και πολύ πρακτικό σίδερο που έχει ενθουσιάσει όλες τις Αμερικανίδες. Η νοικοκυρά κάθεται τώρα μπροστά στο τραπέζι του σιδερώματος και δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να βάζει ένα-ένα τα ρούχα απάνω σ' ένα κυλινδρικό που γυρίζει άργα μπροστά της. Ο κυλινδρικός αυτός θα παρασώσει κάτω από μια πλατεία και κυρτή σιδερένια ράβδο, που έχει ακριβώς το μήκος του, ζώνη της ζεστή, στο σίδερο του σιδερώματος. Τα ρούχα έτσι πιέζονται δυνατά μεταξύ του κυλινδρικού και της ζεστής ράβδου, σιδερώνονται με τον καλλίτερο τρόπο και περνούν από το άλλο μέρος έτοιμα για διπλώμα!

Εδώ τα πράγματα γίνονται ανάποδα... Το έργο του σιδερώματος, που έχει κυλινδρικό σχήμα, κινείται διαρκώς μπροστά στο σίδερο, που μένει ακίνητο! Με τη μοντέρνα αυτή μηχανή, η δουλειά γίνεται με εκπληκτική ταχύτητα! Χρειάζεται μόνο ένα λεπτό της ώρας για να σιδερωθεί ένα ύφασμα μήκους 2,70 μ. και πλάτους 66 πόντων.

Βέβαια, τ' αμερικανικά σιδεράκια είναι πιο κατάλληλα για τα ίδια ύφασμα. Μια σιδερώτρια επίσης η νοικοκυρά και να έχει κάποια επιτηδεύτρια, που την άποκτη πολύ γρήγορα.

Όσο τώρα για τα πολλά ηλεκτρικά σιδεράκια, που

έρρε η νύχτα στή, μόνη στο μικρό δωμάτιό της. Η ανάμνησις του φρικτού εγκλήματος της έβρινε εφιάλτες. Κάθε τόσο ξυπνούσε και τέντωνε τ' αυτιά της. Περιμένε ν' ακούσει τον Προσπερ να περπατά άηχοις στο δωμάτιό του... Και όμως... Έκείνος κοιμόταν άμεριμνος.

Έξωφρα, της φάνηκε ότι βρισκόταν εμπρός σ' ένα δικαστήριο. Οι δικαστές την είχαν καταδικάσει σε μια τιμωρία τόσο αυστηρή που δεν μπορούσε να την βάλει ο νους του ανθρώπου. Άλλοκοτα, φρικτά τέρατα ούραζαν μέσα στο σκοτάδι. Δεν τα έβλεπε, μά καταλάβαινε ότι πλησιάζαν... Σε λίγο τα τέρατα αυτά παρουσιάστηκαν εμπρός της. Η Τζίνα τάλαζε να βγαίνουν μέσα από τη σπηλιά, στην οποία είχε θάψει το παιδί της. Χύμηξαν επάνω της, έκοψαν το καθένα ένα κομμάτι από το σώμα της και ενασχάθηκαν μέσα στο σκοτεινό καταφύγιό τους.

Μονάχα το κεφάλι της έμεινε κατά γης, ένα κεφάλι που σκεπτόταν ακόμα και που ήταν καταδικασμένο να τρώει αίματος τις αποσυμπεθεμένες σάρκες του πτώματος ενός μωρού!

Ύστερα από ένα μήνα τρώμου, τρέμας, αγωνίας, η Τζίνα τρελλάθηκε. Πολλές φορές την ημέρα έπεφτε κάτω και σφάδαζε σαν δαιμονισμένη. Την έκλεισαν σ' ένα φρενοκομείο, κι' από τότε τραγουδάει και θα τραγουδάει όσπου να πεθάνει, ένα τραγουδάκι για ν' αποκοινηθεί το παιδί της, που φαντάζεται ότι κρατά στην αγκαλιά της! Κοιμήσου, μωρό μου, κοιμήσου, μωρό μου, κοιμήσου, μωρό μου, κοιμήσου...

M. TENEO

Σύγχρονες ανέσεις για τις νοικοκυρές

Αμερικανικά σιδεράκια για το σιδέρωμα

παραμένουν πάντα χρήσιμα, οι σύγχρονες τελειοποιήσεις τους είναι επίσης αξιοθαύμαστες. Τα περισσότερα έχουν σήμερα έναν θερμοστάτη, που αυτόματως κόβει το ηλεκτρικό ρεύμα, όταν το σίδερο φτάσει στο μέγιστον όριον της θερμότητος. Επίσης, τα σιδεράκια αυτά έχουν ένα περιστρεφόμενο κουμπί στη μέση τους, κάτω από τη λαβή, που επιτρέπει στη νοικοκυρά να κανονίζει την θερμότητα του, σύμφωνα με το είδος του άρρωστου για τα ύφασματά.

Τα βαμβάκερα, τα λινά, τα μεταξωτά και τα μάλλινα ύφασματα χρειάζονται όχι μόνο για το πλύσιμο τους, αλλά και για το σιδέρωμά τους ειδικές το καθεύα φροντίδες. Οι Αμερικανικοί τεχνικοί που ασχολούνται με τα ζητήματα του σπιτιού και προσπαθούν να βρουν πάντα τις καλλίτερες λύσεις, μιάς εξήγηση ότι το σιδέρωμα, όταν δεν γίνεται προσεκτικά και με κάποιο αερισμολογικό τρόπο, είναι αληθινή καταστροφή για τα ρούχα. Το συχνό σιδέρωμά τους με θερμοκρασίες 200 περίπου βαθμών, ελαττώνει την άντοχό τους στη φθορά, τα «ερατρίνει» και πολλές φορές, όταν δεν γίνεται με προσοχή, τα «κιτρινίζουν», δηλαδή τα μισοκαίει... Τα «κιτρινίσματα» αυτά είναι εγγιγνόμενα άρρωστειες για τα ύφασματά.

Ο κίνδυνος αυτός αποφεύγεται με το πρωτότυπο σίδερο που περιγράφουμε παραπάνω. Έπειδή όμως χρησιμοποιούνται ακόμη και ηλεκτρικά σιδεράκια, το κακό διορθώνεται με τα νεότερα συστήματά τους.

Το τελευταίο και το καλλίτερο απ' όλα είναι το σύστημα «Αλς-Τόμ». Το ηλεκτρικό αυτό σίδερο αποτελείται, στο εσωτερικό του, από δύο ελάσματα σε σχήμα πετάλου, τοποθετημένα καθέτως, και τα ένα μέσα στο άλλο. Στην άκρη τους, κάτω, έχουν από ένα κουμπί. Το δε ηλεκτρικό ρεύμα τότε μόνο θερμαίνει τα ελάσματα και ολόκληρο το σίδερο, όταν το ένα κουμπί άγγιζει το άλλο, έπειδή όμως τα ελάσματα είναι φτιαγμένα από μέταλλα που διαστέλλονται διαφορετικά, όταν η θερμοκρασία περσιπ το όριο που έχει κανονίσει η νοικοκυρά, το εσωτερικό έλασμα διαστέλλεται περισσότερο, το κουμπί του κατά συνέπεια παύει ν' άγγιζει το κουμπί του εσωτερικού ελάσματος και αυτόματως διακόπτεται η παροχή ηλεκτρικού ρεύματος.

Έπειτα, όταν η θερμοκρασία κατεβή στο όρισμένο όριο, το εσωτερικό έλασμα συστέλλεται, το κουμπί του άγγιζει πάλι το άλλο κουμπί και το ηλεκτρικό ρεύμα θερμαίνει το σίδερο. Το σύστημα αυτό είναι απλό και πρακτικό και το σίδερο «Αλς-Τόμ» κατέκτησε όλες τις Αμερικανίδες.

ΕΛΛΕΡΥ ΚΙΓΚ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Λέξεις προς όλες τις διευθύνσεις
1-2) ΑΙΔΩΣ, 2-3) ΣΕΙΡΑ, 3-4) Α ΣΚΟΣ, 4-5) ΣΠΑΘΗ, 5-6) ΗΛΙΟΣ, 6-7) ΣΤΟΜΑ, 7-8) ΑΣΣΟΣ, 8-9) ΣΑΥΡΑ, 9-10) ΑΜΝΟΣ, 10-11) ΣΧΗΜΑ, 11-12) ΑΡΔΗΝ, 12-13) ΝΤΙΒΑ, 13-14) ΑΡΚΑΣ, 14-15) ΣΚΑΛΑ, 15-16) ΑΔΙΚΑ, 16-17) ΑΛΟΓΟ, 17-18) ΟΑΣΙΣ, 18-19) ΣΠΥΡΙ, 19-20) ΙΩΝΙΑ, 20-21) ΑΘΗΝΑ.

Η δε λέξις που σχηματίζεται με τα κεντρικά γράμματα είναι: ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ.

Ο εφημεριδοπώλης

Ο εφημεριδοπώλης ακολουθούσε τον έ-
ξος δρόμο:
2. 1. 19. 18. 17. 16. 9. 10. 11. 15. 14.
13. 12. 3. 4. 5. 8. 7. 6.

Παιγνιδάκι

Ήταν 70 χρόνων.

Είχε αδελφόν.

Ανταρραγματισμός

Αστρος - Αστρον.

Η πόλις ΑΙΞ (ΕΞ).

Οι δείκτες του ρολογιού

α) 22 φορές, β) 12 φορές, γ) 11 φορές.

Μαθηματικό πρόβλημα

Τρεις λίρες.

Ο φαντάρος

Ο φαντάρος έξεχασε ότι φορούσε πολι-
τικά και χαίρει τους τόν αξιωματικό του
κάνοντας το σχήμα.

Μιά αινιγματική απάντηση

Μπορούσε να ήταν ή 12, 56' ή 18,56'.

Επ' όσον όμως μιλούσαμε στην αρχή πε ρι
άπογευματός, δεν μπορεί να ήταν παρά
18,56', δηλαδή 7 παρά 4.

Τα 16 πούλια

Τα πούλια τοποθετούνται
όπως δείχνει το σχήμα που
παραθέτουμε.

Τα 16 πούλια

Τα πούλια τοποθετούνται
όπως δείχνει το σχήμα που
παραθέτουμε.

Τα πούλια τοποθετούνται
όπως δείχνει το σχήμα που
παραθέτουμε.

Τα πούλια τοποθετούνται
όπως δείχνει το σχήμα που
παραθέτουμε.

Τα πούλια τοποθετούνται
όπως δείχνει το σχήμα που
παραθέτουμε.

Τα πούλια τοποθετούνται
όπως δείχνει το σχήμα που
παραθέτουμε.

Τα πούλια τοποθετούνται
όπως δείχνει το σχήμα που
παραθέτουμε.

Τα πούλια τοποθετούνται
όπως δείχνει το σχήμα που
παραθέτουμε.

Τα πούλια τοποθετούνται
όπως δείχνει το σχήμα που
παραθέτουμε.

Τα πούλια τοποθετούνται
όπως δείχνει το σχήμα που
παραθέτουμε.

Τα πούλια τοποθετούνται
όπως δείχνει το σχήμα που
παραθέτουμε.

Τα πούλια τοποθετούνται
όπως δείχνει το σχήμα που
παραθέτουμε.

Τα πούλια τοποθετούνται
όπως δείχνει το σχήμα που
παραθέτουμε.

Τα πούλια τοποθετούνται
όπως δείχνει το σχήμα που
παραθέτουμε.

Τα πούλια τοποθετούνται
όπως δείχνει το σχήμα που
παραθέτουμε.

Τα πούλια τοποθετούνται
όπως δείχνει το σχήμα που
παραθέτουμε.

Τα πούλια τοποθετούνται
όπως δείχνει το σχήμα που
παραθέτουμε.

Τα πούλια τοποθετούνται
όπως δείχνει το σχήμα που
παραθέτουμε.

Τα πούλια τοποθετούνται
όπως δείχνει το σχήμα που
παραθέτουμε.

Τα πούλια τοποθετούνται
όπως δείχνει το σχήμα που
παραθέτουμε.

Τα πούλια τοποθετούνται
όπως δείχνει το σχήμα που
παραθέτουμε.

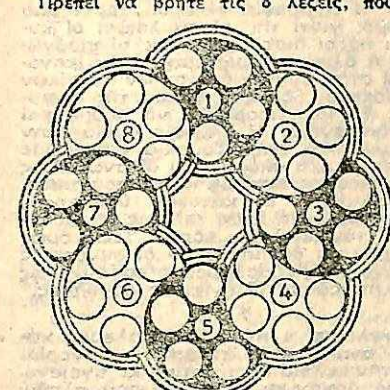
Τα πούλια τοποθετούνται
όπως δείχνει το σχήμα που
παραθέτουμε.

Τα πούλια τοποθετούνται
όπως δείχνει το σχήμα που
παραθέτουμε.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Λέξεις προς όλες
τις κατευθύνσεις

Ίδου μιά σύντομη εξήγησις του ση-
μερινού μας προβλήματος:
Πρέπει να βρείτε τις 8 λέξεις, που



Οποδεικνύουμε κατωτέρω περιφραστικώς
και να τις τοποθετήσετε μέσα στους κυ-
κλικούς των 8 μεγάλων αριθμημένων
κύκλων της εικόνας μας.

Κάθε λέξις έχει πέντε γράμματα. Το
καθένα από αυτά θα τοποθετηθί σ' έναν
κύκλο του μεγάλου κύκλου. Θ' άρ-
χίσετε, για την πρώτη λέξι από τον κυ-
κλικό που βρίσκεται ακριβώς κάτω ά-
πό τον αριθμό 1. συνεχίζοντας στους
έλλους κυκλικούς του ίδιου κύκλου. Για
τη δεύτερη λέξι και τις υπόλοιπες θ'
άρχίσετε από τον κυκλικό που βρίσκε-
ται κοντά στο κέντρο.

Τα γράμματα των κυκλικών, που
βρίσκονται στην ίδια σειρά με τους α-
ριθμούς, άνηκουν και στους δύο μεγά-
λους γειτονικούς κύκλους. Δηλαδή, το
δεύτερο γράμμα της υπ' αριθ. 1 λέξεως
είναι και το τελικό γράμμα της λέξεως
υπ' αριθ. 2, το δεύτερο γράμμα της λέ-
ξεως υπ' αριθ. 2 είναι το τελικό της λέ-
ξεως υπ' αριθ. 3 κ. ο. κ.

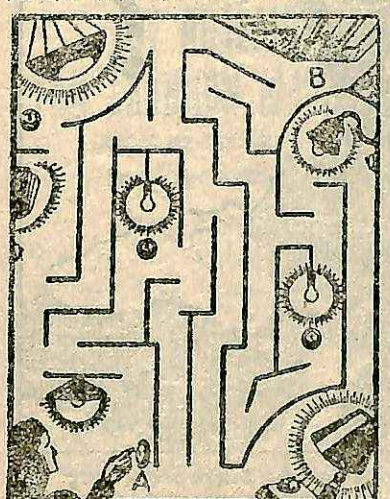
Όσο για τ' αρχικά γράμματα των
διαφόρων λέξεων, δηλαδή τα γράμμα-
τα που βρίσκονται γύρω από το κέντρο
της εικόνας, αυτά σχηματίζουν κάτι που
πολλοί σήμερα περιμένουν με ανυπομ-
νησία από τους συγγενείς τους, που εί-
νε εγγκατεστημένοι στην Αμερική.

Και τώρα σας δίνουμε τις εξηγήσεις
των 8 ζητούμενων λέξεων.

- 1) Μικρό κράτος της Β. Ευρώπης.
- 2) Στο άκουσμα του δικού μας γυ-
ρίζουμε πάντα το κεφάλι.
- 3) Κάτοικος μιάς περιοχής της Β.
Ευρώπης, που την μοιράζονται ή Οιν-
λανδία και η Ρωσία.
- 4) Πόλις της Φινλανδίας.
- 5) Αρρώστια που χαρακτηρίζεται ά-
πό παροξυσμούς δυσπνοίας.
- 6) Διατρέχει το σώμα μας, όταν έ-
χουμε πυρετό.
- 7) Κατοικούν μιά μεγάλη χώρα της
Ν. Ασίας.
- 8) Έτσι λεγόνταν ο αδελφός του Μω-
υσέως.

Λαβύρινθος

Ξεκινώντας από την κάτω γωνία α-
ριστερά (Α), προσπαθήστε να φθάσετε



στην έξοδο που βρίσκεται στην επάνω
γωνία δεξιά (Β).

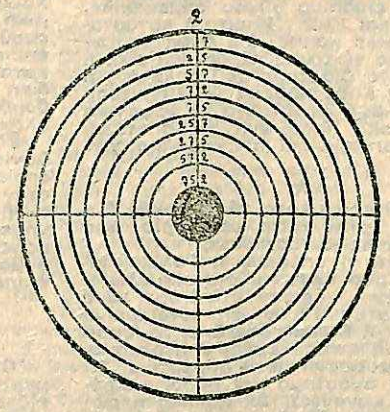
Κατά τη διαδρομή σας, ανάψτε τους
έπτά ηλεκτρικούς λαμπτήρες χωρίς να
περάσετε δύο φορές από τον ίδιο δρό-
μο.

Η ηλικία του φίλου σας

Για να διασκεδάσετε και να καταπλη-
ξετε ένα φίλο σας, κάμειτε του το εξής
παιγνιδάκι: Πέστε τον να γράφει κρυφά
σ' ένα χαρτί την ηλικία του, να την
πολλαπλασιάσει επί 2, να προσθέσει 5,
να πολλαπλασιάσει επί 50, να αφαιρέ-
ση τον αριθμό των ημερών ενός έτους
απ' αυτό (365), να προσθέσει ένα
αριθμό απ' το 1 έως το 100 και να σας
πεί το άθροισμα. Προσθέτετε τότε σ' αύ-
τό τον αριθμό 115. Εσ' βρήτε ένα αριθ-
μό τετραψήφιο, που τα δύο πρώτα ψη-
φία του θα είναι η ηλικία του φίλου σας
και τα δύο τελευταία ο αριθμός που
προσέθετε.

Σκοπεβολή

Ένας στρατιώτης έριξε πέντε βο-
λές πάνω στον παρακάτω στόχο και
έγραψε κάθε φορά το βαθμό που αν-
τιστοιχούσε στην έπιτυχία του, χωρίς



δύως να χωρίση τους αριθμούς αυτούς
μ' ένα κόμμα ή άλλο σημείο στίξεως.
Έτσι στο τέλος έσχημάτισε τον εξής
αριθμό:

57221575715

Μπορείτε να βρείτε πόσους πόντους
κέρδισε κάθε μιά από τις πέντε βο-
λές;

Το έπισκεπτήριο

Ο κύριος Γητηρόλης παρατήρησε
μια μέρα το εξής περίεργο: Τα γράμ-
ματα που αποτελούσαν το έπισκεπτή-



ριό του ήταν ακριβώς όσα χρειαζόν-
τουσαν για να σχηματίσουν το επάγ-
γελμά του.

Έχοντας υπ' όψιν σας το παραπάνω
έπισκεπτήριο του κυρίου αυτού, μπο-
ρείτε να βρείτε το επάγγελμά του; Για
να σας διευκολύνουμε σας λέμε πως
δεν είναι και πολύ συνηθισμένο. Πάντως
για να το σχηματίσετε πρέπει να χρη-
σιμοποιήσετε και τα 17 γράμματα του
έπισκεπτηρίου.

Οι πέντε αριθμοί

Απ' τους αριθμούς 1 έως 90, δια-
λέξετε πέντε, τέτοιους ώστε, όταν τους
γυφνέτε στη σειρά, να διαβάσκονται
κατά τον ίδιο τρόπο από τα άριστερά
προς τα δεξιά και από τα δεξιά προς
τα άριστερά. Είναι πολλοί οι συνδυα-
σμοί των αριθμών που εκπληρώνουν
αυτόν τον όρο. Αυτοί όμως που θα
διαλέξετε, πρέπει επί πλέον να έχουν
αδρότητα όλων των ψηφίων τους με-
γαλύτερο απ' το άθροισμα κάθε άλ-
λου τέτοιου συνδυασμού.

Οι λύσεις των παιγνιδιών του
περασμένου τεύχους στη σελ. 28

Η νεκρανάστασις ΕΙΝΕ ΔΥΝΑΤΗ;

Η μέθοδος των Ρώσων έπιστημόνων

Πολλές λόγος έχει γίνει τελευταία για τις νεκρο-
ναστάσεις, που πέτυχαν οι Ρώσοι έπιστημόνες πά-
νω σε στρατιώτες του ανατολικού μετώπου.

Πρέπει να σημειωθεί, πρώτα-πρώτα, ότι οι νεκρο-
ναστάσεις αυτές είναι δυνατόν να γίνουν μόνον σε
άτομα που πέθαναν από αβυσθίο θάνατο. Έπί πα-
ραδείγματι, σε ανθρώπους που πέθαναν από ασφυ-
ξία ή έπειτα από ένα τραύμα ή τέλος κατά την διάρ-
κεια μιάς χειρουργικής επεμβάσεως.

Για να αντιληφθούμε τη μέθοδο που χρησιμοποιή-
σαν οι Ρώσοι έπιστημόνες, κατά την διάρκεια του
τελευταίου πολέμου, πρέπει να έχουμε υπ' όψιν μας
ότι ο θάνατος είναι κυρίως από το παραινόμενο στα-
μάτημα δύο ουσιωδών λειτουργιών του ατόμου: της
κυκλοφορίας και της αναπνοής. Ο βιολογικός θάνα-
τος, δηλαδή ο θάνατος όλων των άλλων οργάνων,
επέρχεται μεταγενεστέρ, έπειτα από ένα διάστη-
μα, που δεν είναι δυνατόν να προσδιορισθί με από-
λυτη ακρίβεια και που ποικίλλει κατά τα διάφορα ά-
τομα ή κατά την έφορμή από την οποία προήλθε
το μοιραίο τέλος.

Με άλλα λόγια, υπάρχουν δύο στάδια του θανά-
του: ένα προκαταρκτικό στάδιο, κατά το οποίο έ-
χουν σταματήσει οι λειτουργίες της κυκλοφορίας
και της αναπνοής, χωρίς όμως να επφέρουν και το
σταμάτημα των άλλων οργάνων, που εξακολουθούν
να λειτουργούν, δηλαδή να ζουν. Και ένα όριστικό
στάδιο, κατά το οποίο όλα ανεξαιρέτως τα όργανα
παύουν να λειτουργούν. Τότε επέρχεται εκείνο που
ή έπιστήμη αποκαλεί βιολογικό θάνατο.

Εάν, λοιπόν, κατά το διάστημα που μεσολαβεί
μεταξύ των δύο αυτών σταδίων, μπορούμε να έ-
πιφέρουμε από τη συνεχιζόμενη λειτουργία των
διαφόρων οργάνων, για να άνακαταστήσουμε την κυ-
κλοφορία και να επαναφέρουμε την αναπνοή στο
φυσιολογικό της επίπεδο, η ζωή επανέρχεται αυ-
τόματα, βρισκόμαστε δηλαδή εμπρός σε μιά αληθι-
νή νεκρανάσταση.

Η μέθοδος που ακολουθούσαν οι Ρώσοι έπιστή-
μονες είναι πολύ απλή και επιτρέπει πάνω σε δύο
ταυτόχρονες και παράλληλες ενέργειες.

Η μιά απ' αυτές αποβλέπει στην αποκατάστασι της
κυκλοφορίας, που γίνεται με μιά μεταγγίνη, στην
άρχη μέσα στις άρτηριες και κατόπιν μέσα στις
φλέβες, όξυγονοπούου αίματος, διαπνευμένου σε
νωπή κατάσταση και σε σταθερή θερμοκρασία 38
βαθμών. Το αίμα αυτό είναι πλυσιμμένο με έπαρ-
κεις ποσότητες γλυκόζης και άδρεναλίνης, που κά-
νουν ταχύτητα και πεύδ έντονη την κυκλοφορία του
μέσα στο αίμα όρα άγγεια.

Η άλλη ενέργεια αποβλέπει στην άναζωγόνησι
του αναπνευστικού συστήματος και συνίσταται στη
δημιουργία μιάς τεχνητής άναπνοής με μηχανικά
μέσα. Ένα ειδικό μηχανήμα κάνει την τραχεία και
τους βρόγχους να κινούνται, όπως κατά την διάρ-
κεια της φυσιολογικής άναπνοής, ενώ ταυτόχρονα
μια έπαρκής ποσότητα άερος, πλουσιού σε όξυγόνο,
μεταβιβάζεται μέσα σ' αυτά.

Όπως βλέπετε, δεν πρόκειται για κανένα θαύ-
μα, ούτε για καμμία μυστηριώδη ενέργεια.

Ο όμιλος των Ρώσων έπιστημόνων που άσχολή-
θηκε μ' αυτό το πρόβλημα έδημοσίευσε τελευταία
τα αποτελέσματά επί 51 περιπτώσεων στρατιωτών
του ανατολικού μετώπου.

Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, η (νεκρανάστασις)
επεκτερίθη έπειτα από άρκετά λεπτά μετά το στα-
μάτημα της κυκλοφορίας και της αναπνοής, έπειτα,
δηλαδή, από το θάνατο του ατόμου.

Απ' αυτές τις 51 περιπτώσεις:

ΑΣΙΟΘΡΗΝΗΤΟΣ ή υγιεινή κατάσταση της Ευρώπης

Σε ποιές χώρες θερίζει ο θάνατος
τους κατοίκους

Ο Άμερικανός δόκτωρ Λιούις Ντουμπλιν, αντιπρόεδρος μιας μεγάλης ασφαλιστικής εταιρείας, έκοψε ένα ταξίδι 7 εβδομάδων στις διάφορες ευρωπαϊκές χώρες, για να μελετήσει την υγιεινή κατάσταση τους και να συμβάλει στον καταρτισμό ενός προγράμματος βοήθειας από τον Άμερικανικό Έρυθρό Σταυρό. Το γενικό του λοιπόν συμπέρασμα ήταν απογοητευτικό. Έκτος ελαχίστων εξαιρέσεων, η υγεία των ευρωπαϊκών λαών βρίσκεται σε θλιβερό κατάντημα.

Το ίδιο άλλοτε συνέβη έπειτα απ' τον προηγούμενο πόλεμο. Ήρθαν και τότε την ηπειρώ μας επιδημίες γρίππας, τύφου, κλπ., που εξακολούθησαν ως το 1921 στην ανατολική Ευρώπη, ενώ στην κεντρική η πείνα κι' οι ασθένειες υπέρκεσαν ακόμη περισσότερο χρόνια.

Ας ιδούμε όμως ποιά είνε σήμερα η υγιεινή κατάσταση της κάθε ευρωπαϊκής χώρας. Ο δόκτωρ Ντουμπλιν τη συνδυάζει με τις καλές ή κακές συνθήκες διατροφής, γιατί ο υποσιτισμός έχει βέβαια ως συνέπεια τις αρρώστιες. Ο Ντουμπλιν χωρίζει σε τέσσερες κατηγορίες τα κράτη της Ευρώπης: 1) εκείνα που βρίσκονται σε κατάσταση 1) χειρίστη, 2) κακή, 3) μετρία, 4) καλή.

Στην πρώτη κατηγορία, έρχεται επίκεφαλής η Γερμανία. Η υγιεινή κατάσταση των Γερμανών δεν ήταν καλή απ' τα προπολεμικά ακόμη χρόνια, γιατί διετρέφοντο άσχημα για να φτιαχούν κανόνια κι' αεροπλάνα. Στην άρχη του πολέμου, οι άσχημες τροφίμων από ξένες χώρες καλλιτέρεψαν κάπως τη διατροφή τους. Έπειτα όμως η πολεμική προσπάθεια, οι καταστροφές της χώρας τους κι' η τελική συντριβή της έφεραν τη σημερινή εξαθλίωση. Ο κυριότερος της χώρας σε ζώνες κατοχής δεν επιτρέπει την εφαρμογή ενός συστηματικού προγράμματος υγιεινής—το οποίο άλλωστε θα έμενε στη θεωρία μόνον, με την έλλειψη τροφίμων και φαρμάκων. Η φυματίωση, η φυματίωση κι' ο τύφος θερίζουν τους Γερμανούς. Επίσης είναι πολύ διαδομένες η γρίπη, η πνευμονία κι' η δυσεντερία. Οι θάνατοι των παιδιών ιδίως έχουν αυξηθή καταπληκτικά. Πολλοί απ' τους Γερμανούς αιχμαλώτους που επιστρέφουν, είνε φυματικοί, και μεταδίδουν την αρρώστεια στον εξαντλημένο πληθυσμό. «Η φυματίωση απειλεί σοβαρώτατα το μέλλον της γερμανικής φυλής!» τονίζει ο Ντουμπλιν.

Ιδιαίτερο είνε η κατάσταση και στην Πολωνία, έπειτα απ' τις φοβερές καταστροφές των πολέμων και της υπαίθρου. Δεν υπάρχουν σίτη, τρόφιμα, φάρμακα, ρούχα, συγκοινωνίες. Οι γιατροί, λίγοι, ακόμη και προπολεμικός, έχουν τώρα λείψει σχεδόν τελείως. Η θνησιμότητα από φυματίωση, ιδίως στις μεγάλες πόλεις, είνε καταπληκτική. Υπολογίζεται ότι το ένα πέμπτον των κατοίκων της Βαρσοβίας είνε φυματικοί! Ο τύφος κι' οι άλλες επιδημικές αρρώστιες αποδεκατίζουν τους Πολωνούς, οι οποίοι έχουν στερήσει τις τελευταίες έλπίδες των στην ΟΥΝΡΡΑ για ν' αποφύγουν τον ολοκληρωτικό αφανισμό. Η υγιεινή κατάσταση στη Ρωσία δεν είνε γνωστή, έφ' όσον δεν έχουν δημοσιεύσει σχετικές στατιστικές μετά το 1937. Δίνεται πάντως ότι η δυτική Ρωσία, που υπέφερε τα πάνδεινα απ' τη γερμανική εισβολή, έχει σήμερα τα χάλια της Πολωνίας. Σημειώτεον ότι στις περιφέρειες αυτές ο τύφος ήταν πάντοτε ενδημικός. Τώρα λοιπόν θα παρουσιάση βέβαια πολύ μεγαλύτερη εξαθλίωση. Η άδεια κατάσταση των Ρώσων εξορίστων, που γυρίζουν στον τόπο τους, χειροτερεύει ακόμη περισσότερο τα πράγματα. Σε καλύτερη πιθανώς κατάσταση βρίσκονται οι λαοί των Βαλτικών Δημοκρατιών της Σοβιετικής Ένωσης. Η Γιουγκοσλαβία κι' η Ελλάδα, έπειτα απ' όσα υπέστησαν απ' τους Ιταλούς, τους Γερμανούς και τον εμφύλιο οπαραγμό, παρουσιάζουν μια σημαντική ελάττωσι της πάντοτε ανεπαρκούς παραγωγής των και μια επικίνδυνη εξαθλίωση των άσθενειών. Ιδιαίτερος η πρώτη υποφέρει απ' τον τύφο κι' η δεύτερη απ' την ελονοσία. Υπολογίζεται ότι οι μισοί Έλληνες πάσχουν απ' αυτή την άρρωστεια. Η φυματίωση θερίζει και τις δυο χώρες.

Στη δεύτερη κατηγορία των χωρών με την κακή υγιεινή κατάσταση είνε πρώτη η Γαλλία. Τα βόρεια μέρη της, που δεν υπέ-

στησαν πολλές καταστροφές, δεν υποφέρουν τόσο από αρρώστιες. Τα νότια όμως βρίσκονται σε κακή χάλια, με καταστραμμένη την παραγωγή και τις συγκοινωνίες και με αναστασιακή εξαθλίωση του τύφου, της ελονοσίας και της φυματίωσης. Στη νότια Ιταλία εμφανίσθηκε το περσιό κολοκαίρι ακόμη και πανώλης—τα πρώτα κρούσματα στην Ευρώπη μετά το 1937—η οποία έφθασε ως τη Μάλτα και την Κορσική.

Η Αυστρία δεν υπέστη πολλές καταστροφές απ' τον πόλεμο. Καθώς όμως έχουσε πάντα με το εμπόριο και την βιομηχανία, αντιμετώπιζε σήμερα φοβερές στερήσεις, που έφεραν τον αντίκτυπό τους στην υγεία του λαού. Η θνησιμότητα είνε διπλάσια απ' την προπολεμική, και δείχνει ότι θ' αυξηθή ακόμη περισσότερο.

Η Ουγγαρία, η Ρουμανία κι' η Βουλγαρία παρουσιάζουν μεγάλη εξαθλίωση του τύφου και άλλων ασθένειών, γιατί ανέκαθεν είχαν ελλιπή υγειονομική οργάνωση, και γιατί ακόμη η απορρόφηση της παραγωγής των από τα στρατεύματα κατοχής προκάλεσε και προκαλεί ακόμη τον υποσιτισμό των κατοίκων.

Σ' αυτή την κατηγορία ανήκει κι' η Ισπανία. Ο εμφύλιος πόλεμος είχε τεράστιο αντίκτυπο στη δημοσία υγεία και στον επιποτισμό του λαού. Η θνησιμότητα μεγάλωσε. Μια σοβαρή επιδημία τύφου σημειώθηκε, τα έτη 1941 και 1942. Έπειτα η κατάσταση καλλιτέρεψε κάπως, όχι όμως σημαντικά. Παρ' όλα τα ύλικά κέρδη που είχε η χώρα αυτή στο διάστημα του πολέμου, η αποτυχία της κυβερνήσεως να ερηνεύση τον τόπο έδωσε αφάνταστα τη γεωργική και βιομηχανική παραγωγή, με αποτέλεσμα τον υποσιτισμό και την εξαθλίωση των άσθενειών.

Το μεγαλύτερο μέρος της Δυτικής Ευρώπης ανήκει στην τρίτη κατηγορία: τις μετρίως υγιεινές καταστάσεις.

Είνε γνωστό τι υπέφερε η Γαλλία απ' την κατοχή. Δυό εκατομμύρια αιχμάλωτοι κι' εκατομμύριο γυρίσαν στη χώρα τους σε κακή κατάσταση. Πολλοί απ' αυτούς είνε φυματικοί. Κι' η Γαλλία δεν έχει προσωρινώς τα μέσα να καταπολεμήση αποτελεσματικά την καταραμένη αυτή αρρώστια. Τα παιδιά έχουν ανάστημα και βάρος μικρότερο απ' το κανονικό. Σε πολλές περιόχες, αναλογούν 200 θάνατοι παιδιών σε κάθε 1.000 γεννήσεις. Η Γαλλία βρίσκεται βέβαια σε καλύτερη θέση από πολλές άλλες ευρωπαϊκές χώρες, χρειάζεται όμως τρόφιμα, φάρμακα και υγειονομική οργάνωση, για να ξεναγήση την προπολεμική θέση της ως Μεγάλη Δύναμις.

Όσα είπαμε για τη Γαλλία, ισχύουν και για το Βέλγιο.

Η Ολλανδία έχει πολλά κρούσματα δι-

φθερίτιδος, καθώς κι' ελονοσίας—η δεύτερη εμφανίσθηκε απ' ότους οι Γερμανοί κατέκλυσαν μεγάλες εκτάσεις με νερό. Τα λαμπρά προπολεμικά αποτελέσματα του αγώνα κατά της φυματίωσης εξαποδερώθηκαν προσωρινώς. Όλα όμως δείχνουν ότι η χώρα αυτή θ' αναρρώσει πολύ γρήγορα.

Σ' αυτή την κατηγορία ανήκει κι' η Τσεχοσλοβακία, γιατί δεν έπαθε πολύ απ' τον πόλεμο. Η Νορβηγία είχε υποφέρει από υποσιτισμό, γιατί της είχαν λείψει οι κυριώτεροι πόροι διατροφής της: οι εισαγωγές και η αλίεια. Χάρη όμως στην ικανότητα και στην εργατικότητα των κατοίκων της, βρέσκειται ήδη στο δρόμο της αναρρώσεως. Το ίδιο μπορούμε να πούμε και για τη Φινλανδία. Η δημοσία υγεία στην Πορτογαλία και στην Τουρκία υποτερούσε και προπολεμικά ακόμη. Και οι ανωμαλίες του πολέμου χειροτέρεψαν τα πράγματα. Στην Ιρλανδία, οι κάτοικοι υπέφεραν, γιατί η χώρα αυτή ήταν τελείως απομονωμένη απ' τον υπόλοιπο κόσμο. Τώρα όμως πλησιάζουν να θεραπευθούν οι συνέπειες της οικονομικής εξάρθρωσεως και συνεπώς να καλλιτερέψουν οι υγιεινές συνθήκες.

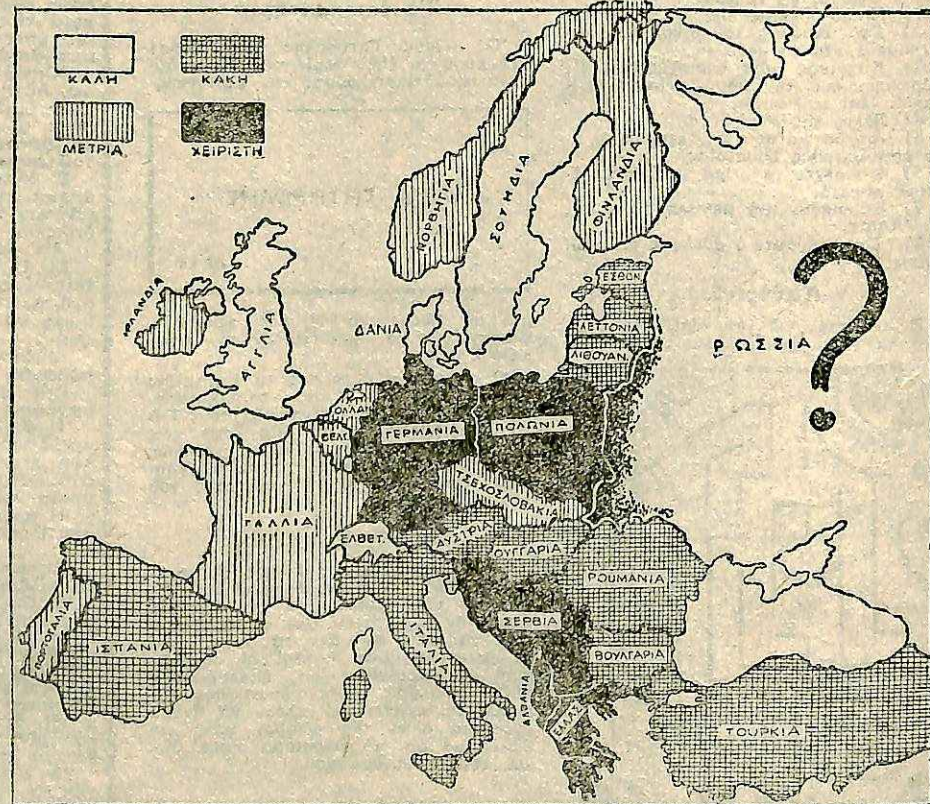
Η Άγγλία είνε η μόνη εμπόλεμος χώρα, που ανήκει στην τετάρτη κατηγορία. Χάρη στην τελεία επιστοτική κι' υγειονομική της οργάνωση, η υγεία του πληθυσμού της βρίσκεται σήμερα στο ανώτατο επίπεδο. Οι αρρώστιες που εμφανίσθηκαν κατά τον πόλεμο, ήταν μια έντελως παροδική συνέπεια των σφοδρών αεροπορικών βομβαρδισμών. Η παιδική θνησιμότητα είνε ελαχίστη.

Ες ίσου καλά είνε τα πράγματα στη Δανία, στη Σουηδία και στην Έλβετία, οι οποίες όμως δεν έλαβαν ενεργό μέρος στον πόλεμο. Η θνησιμότητα έχει ελαττωθή σημαντικά, ενώ συγκρινόμενοι οι γεννήσεις είνε σχεδόν διπλάσιες απ' τις προπολεμικές. Οι θάνατοι των παιδιών κι' η φυματίωση έχουν καταβή στα χαμηλότερα επίπεδα απ' όσα σημειώθηκαν ποτέ.

♦♦♦

Ασφάλεια μέσα στην όριχλη

Όλα τα μικρά έμπορικά πλοία της Άμερικής αρχίζουν να εφοδιάζονται μ' ένα είδος ράντερ, που τους επιτρέπει να κυκλοφορούν ακίνδυνα με το σκοτάδι ή με την ομίχλη στις πιο επικίνδυνες ή τις πιο πολυσύχναστες θαλάσσιες. Το μηχανήμα αυτό είνε απλούστερο και εφηνότερο απ' τα στρατιωτικά ράντερ κι' έχει μικρότερη ακτίνα δράσεως. Βρίσκεται δίπλα στο τιμόνι και παρουσιάζει αμέσως πάνω σ' ένα κυκλικό κρυστάλλο μια φωτεινή εικόνα κάθε βράχου, πλοίου ή άλλου εμποδίου, δείχοντας επίσης και την απόστασή του.



Παραστατικός χάρτης της υγιεινής καταστάσεως στις διάφορες χώρες της Ευρώπης



Το κόλπο του δειού

Ο θεός απ' την Όκλαχόμα, φημιζόταν πως ήταν ο πιο πλούσιος άνθρωπος της Άμερικής.

Ο θεός αυτός είχε τρία εργοστάσια κοντραβάν, ένα σπάταλο ασημιό, τον Κλάκερ, ένα δυνάμει αμερικάνικο, πολύ κοινό—Τζωρτζ Τζιμ—και μια χαριτωμένη γυναικούλα, παριζιάνη, την Ροζέ, δεκαοχτώ μόλις ετών, παρ' όλο που εκείνος είχε πατήσει τα εξήντα.

Ασυνήθιστα πράγματα θα πείτε. Συνήθισμένα όμως στην Άμερική που συμβαδίζονται με λίγη καλή θέληση και με αδόξω χρήμα.

Η ώρα είνε δέκα το βράδυ. Ο θεός Τζωρτζ, η θεά Ροζέ και ο άνηψός Κλάκερ έχουν φάει, έχουν πάρει τον καφέ τους, και έτοιμαζονται να αποσυρθούν στα διαμερίσματά τους, γιατί ο θεός Τζωρτζ έχει κάτι παλιούς ρευματισμούς και δεν μπορεί να πάη το βράδυ αυτό στην πρεμιέρα της «Σιμόν Ζανέτ», μιας εσύμβυ γαλλικής όπερέτας.

Ο άνηψός, που θάθελε πολύ να πάη στο θέατρο, τραβάει για το δωμάτιό του, συνοδευόμενος από την ώμορφαλα Σουζάν, την καμριέρα της κυρίας. «Όσοσο δεν διατάζει. Σε μια στιγμύ άγκαλιάζει τρυφερά τη Σουζάν, η οποία του ξεγυλιστράει γρήγορα αφήνοντας ένα κοκκινιάδι μονάχα στο μάγουλο του νέου.

—Σας λυπάμαι, του ψιθυρίζει. —Έχετε δική, Σουζάν, αυτή η κατάσταση εδω μέσα είνε άφρητη. —Την καμμένη την κυρία!... —Την κυρία! —Ναι, καμμένη Κλάκερ, η κυρία υποφέρει... —Υποφέρει; —Και βέβαια! Δε συλλογίζεσαι πως αυτή είνε 18 χρόνων κι' ο θεός είνε εξήντα; —Ναι, εξήντα. —Κρίμα στα νειάτα της... Όλο αναστενάζει... —Αναστενάζει; —Ναι... αλλά αυτό είνε μυστικό, δεν μπορώ να σου πω τίποτε. —Πες μου, Σουζάν... Πες μου, μικρή μου, σε παρακαλώ. —Δεν μπορώ... —Σε ίκετεύω. —Επιμένεις να το μάθης; Λοιπόν η

κυρία ψιθυρίζει πάντα γ' δυνάμει σου, διαν' αναστενάζει.

—Τ' δυνάμει μου; Άλθθεια Σουζάν; Νά σε φιλήσω, Σουζάν!... —Όχι έμένα... την κυρία... —Την κυρία; Πώς είνε δυνατόν; Κι' ο θεός; —Ο θεός; Αυτός ο γεροθλάκας θα κοιμάται τώρα σαν βώδι και θα ροχαλίζει. —Μπράβο Σουζάν! Νά σε φιλήσω. —Φιλάς τα φιλά σου για τα μεσάνυχτα, που θάρω να σε πάρω... —Άλθθεια, μικρούλα μου; —Μά βέβαια. Θα σε πάω στην καμμένη την κυρία.

Η ώμορφαλα Σουζάν κλείνει πονηρά το μάτι και την πόρτα του δωματίου και φεύγει. Περνά διαφόρους διαδρόμους και μπαίνει στο δωμάτιο της κυρίας της.

—Εσύ είσαι, Σουζάν; —Ναι, έγω, κυρία. Συνάδεσσα τον καμμένο τον Κλάκερ στο δωμάτιό του. —Τον καμμένο; Γιατί; —Όλο αναστενάζει, κυρία. Το καμμένο το παιδί... —Η ώρα! Ροζέ πλησιάζει λυπημένη την καμριέρα της.

—Τι του συμβαίνει λοιπόν; Έξηγησου.

—Είνε τρελλά έρωτευμένος. —Άλθθεια; Και με ποιά; —Με ποιά; Δεν μαντεύετε, κυρία; —Η Ροζέ χαμλάνει τα μάτια της. —Όχι, πού να ξέρω... ψιθυρίζει. —Η Σουζάν πλησιάζει και της ψιθυρίζει σ' αυτή: —Με σάς, κυρία!

—Η κυρία της ταραίζεται, κοκκινίζει. —Σωπα, μην άκούση τίποτε ο Τζωρτζ! Ψιθυρίζει.

—Η κυρία της ταραίζεται, κοκκινίζει. —Σωπα, μην άκούση τίποτε ο Τζωρτζ! Ψιθυρίζει.

—Ενας αναστενάζοντας βγαίνει από τα στήθη της άρσας κυρίας.

—Ο Κλάκερ έρωτευμένος μαζί μου; Νά το πιστένω; Άδύνατον.

—Όλα είνε δυνατά, κυρία. Βασισθήτε πάντως σε μένα. Νά σας άκοιμάσω το μπάνιο, το ροζ κομινέζον, το ροζ πενιούρα; Τα ροζ σας πηγαίνουν περίφημα.

—Τι λές, Σουζάν; Τρελλάθηκε; —Καθόλου. Τα μεσάνυχτα θα σας τον φέρω εδω... Σιωπή, μη λέτε όχι. Νοιώθω το χτυποκάρδι σας, τη λαχτάρα σας.

—Η κυρία της δεν λέει όχι. —Η καρδιά της χτυπά δυνατά. —Η καμριέρα κλείνει το μάτι, κλείνει αδόρβα πίσω της την πόρτα κι' εξαφανίζεται.

★

Μεσάνυχτα! Ο Κλάκερ βρίσκεται στο δωμάτιο της Ροζέ. Όλα τα προσημάτια έπεσαν μπρος στα φλογερά νειάτα τους, μπρος στον τρελλό έρωτά τους.

—Όρα μια μετά τα μεσάνυχτα! Η πόρτα του δωματίου της Ροζέ μισανοίγει. Μια σκιά γλιστρά έξω. Είνε ο Κλάκερ. Μά βήματα γοργά κι' άσφρά τρέχει σαν κλέφτης, για να πάη στο δωμάτιό του.

Σφονικά άκούει κροφουλιήματα στο δωμάτιο του θεού και παραξενεύεται. Σταματά και κροφακούει.

Μά και, είνε η φωνή του θεού του, που μιλά με τη μικρή καμριέρα.

—Τον κατάφερες αυτό το βλάκα τον άνηψό μου; της λέει σιγά.

—Τον τύλιξα μια χαρά, κι' αυτόν κι' εκείνη, άπαντα θριαμβευτικά η καμριέρα.

—Μπράβο! Εύγε, κόρη μου!... Τώρα πιά είμαι βέβαιος πως θ' άποχτήσω κληρονομία! Πάρε τα χίλια δολάρια, που σου έταξα!

... ..

Ο Κλάκερ δεν περίμενε να έξημερώση. Μαζεύει τις βαλίτσες του και φεύγει σαν κλέφτης από την πόρτα της άπρησίας.

ΡΙΧΑΡΝΤ ΦΙΛΙΠΠΣ

♦♦♦

Κρητικές κεντητάδες

Όπου το κακορίζικο νάχα κι' έγω μια μανά να μούπλενε τα ρούχα μου να μην τα βάζω μαύρα.

Ο κόπελλος δεν είν' ντροπή κι' άν άγαπάς δεκάδες, είνε ντροπή τη ν' άγασπιά μια κοπελλά εδω άντρες.

Ο πετεινός της γειτονιάς παίζει με το' όρνιθες μου, ήθελα νάπαίζα το' έγω με τσι γειτονισές μου.

ΠΕΡΙΦΗΜΟΙ ΝΑΝΟΙ και άνθρωποι-τέρατα

Η «απαγωγή» έκτρωμάτων
στα παλιά χρόνια

Στα παλιά χρόνια κι' ως την εποχή της Γαλλικής Επανάστασεως ακόμη, οι βασιλείς και οι μεγάλοι άρχοντες είχαν στα παλάτια τους μια ιδιαίτερη κατηγορία «αυλικών», τους γελωτοποιούς, που έργο τους ήταν να τους διασκεδάσουν και να τους ξεκουράσουν με τα άστεια και τις έξυπνες παραπληρίες τους.

Οι περισσότεροι από αυτούς τους γελωτοποιούς ήταν νάνοι, άνθρωποι δολασθ άδικοι από τη φύση, με κακοφτιαγμένο παρουσιαστικό και κωμική εμφάνιση.

Ενας τέτοιος νάνος, που τότε έγγυρισε ο Ιστοριογράφος Μπουφρόν, είχε ύψος μόλις 43 εκαστοτών του μέτρου σε ηλικία 37 ετών, λιγότερο δηλαδή από ένα νεογέννητο βρέφος, που το ύψος του φθάνει συνήθως το μισό μέτρο.

Ενας άλλος περιφημος νάνος ήταν ο Τζέφρεϋ Χούδσων, γελωτοποιός του βασιλέως της Άγγλίας Καρόλου του Α'.

Το ύψος του Χούδσων μόλις έφθανε τα 57 εκατοστά του μέτρου.

Στο μουσείο της Ιατρικής Σχολής των Παρισιών βρίσκεται σήμερα το γύφνιο όμοιωμα ενός άλλου περιφημού νάνου, του Μπελιέ, που ήταν γελωτοποιός του βασιλέως της Σουηδίας Στανισλάου.

Ο Μπελιέ, που το ύψος του έφθανε τα 61 εκατοστά, γεννήθηκε το 1741 και πέθανε το 1764, σε ηλικία 23 χρόνων, από... γεννητική εξάντληση!

Στο διάστημα των 23 χρόνων της ζωής του, είχε περάσει από όλα τα στάδια της εξέλιξεως, που είνε ο συνηθισμένος άνθρωπος χρειάζεται 60 ή 70 χρόνια για να διανύση.

Σε ηλικία 15 χρόνων είχε δασυ τρίχωμα σ' όλο του το πρόσωπο, που, δυό χρόνια άργότερα, άρχισε να ρυτιδώνεται—το πρόσωπο βεβαία—όπως είνε ο γέρον 60 χρόνων. Παράλληλα, άρχισαν να εξαοθενίζουν και οι δυνάμεις του.

Λίγον καιρό προτού να πεθάνη, δεν μπορούσε να διακρίνη ένα αντίκειμενο σ' απόστασι μερικών μέτρων και είχε χάσει το μισό σχεδόν ανάστημα του, γιατί το σώμα του είχε καμψουριάσει και λυγίσει στα δύο.

Εκτός από τον Μπελιέ, ο Στανισλάος της Σουηδίας είχαν επίσης έναν άλλο νάνο, τον Μπορνλάσκι, που το ύψος του ήταν 72 εκαστοτά του μέτρου, όσον δηλαδή ενός παιδιού 10 μνηών, με φυσιολογική ανάπτυξη.

Παρά το μικρό ανάστημά του, ο Μπορνλάσκι ήταν εύφρεστος και είχε πολύ γερά κρσά.

Ο Στανισλάος του βρήκε κάποτε μια γυναίκα με πολύ μικρό ανάστημα, την Σέλμπα Μπράλενγκ, με την όποιαν τον πάντρεψε.

Από το γάμο αυτό γεννήθηκαν δύο παιδιά. Το ένα απ' αυτά πέθανε μερικούς μήνες μετά τη γέννησή του και το άλλο έζησε αρκετά και το ανάστημά του έφθασε τα 95 περίπου εκαστοτά του μέτρου.

Ο Μπορνλάσκι πέθανε σε ηλικία 48 ετών από ένα είδος μερασμώ, που τότε είχε παραμορφώσει όλοτελα και τον είχε κάνει αληθινό έκτρωμα.

Περιφημοί ήταν επίσης οι νάνοι που είχαν οι παλαιότεροι Γάλλοι βασιλείς.

Κατά την εποχή του Καρόλου 9ου ένας έξυπνος επιχειρηματίας είχε τη σατανική έμπνευση να παραγάγη νάνους και τέρατα, ενώνοντας διά των δεσμών του γάμου δυο άδικοι από τη φύση και υποδοθηώντας μάλιστα την παραμόρφωσή τους με διάφορα τεχνικά μέσα.

Κατώρθωσε πράγματι να παρουσιάση μερικά τέτοια όντα, που η θέα τους ήταν άπίστευτα άποκρουστική.

Για ένα απ' αυτά έζησε οτι είχε πελώριο κεφάλι, λίλιπούτσια πόδια και μια μεγάλη καμπούρα στη ράχη, που εξαφάνιζε σχεδόν το στήθος του και ανέβαζε τον όμφαλό στη βάση του στέρνου περίπου. Το τέρας αυτό περπατούσε σκυφτό, με το κεφάλι άκουμπισμένο σχεδόν στο έδαφος, γιατί τα άδυνα πόδια του δεν μπορούσαν να συγκρατήσουν το βάρος του κορμιού του Πέθανε, άλλωστε πολύ γρήγορα, αφού, για μερικά χρόνια, έκαμε το γυροάλων των σαλονιών της γαλλικής πρωτεύουσας.

Άλλά η Έκκλησία εξέγερθηκε, τέλος, εναντίον αυτής της προσπάθειας και ο Καρόλος 9ος εξέδωκε ένα διάταγμα με το όποιον άπηγόρευε τους γάμους μεταξύ νάνων και επέβαλλε την ποινή του θανάτου σ' εκείνους που υπέθαλπαν την διαίτησί των ή προσπαθούσαν να δημιουργήσουν τερατόμορφα όντα.

Κι' όμως η βιομηχανία της παραγωγής νάνων και τεράτων ήταν στην ευερπία διατάξι στην παλιά αυτοκρατορική Ρώμη. Για το σκοπό αυτό χρσώμοιούσαν τα πιο σκληρά και άπάνθρωπα μέσα. Έκλειναν μικρά παιδιά μέσα σε κιβώτια, για να παρμποδίσουν τη φυσική τους ανάπτυξη, εστρέβλωναν τα μέλη τους κτλ.

Τα έκτρωματα αυτά ήταν περιζήτητα κατόπιν στην αυτοκρατορική αυλή και στα σπία των διεφθαρμένων μεγατόνων, που πλήρωναν τεράστια ποσά για να τα άποκτήσουν.

Ρόζ Μαρί

Ο Ζώρς Ζουρντέν νέος φτωχός κι' ολομόναχος στον κόσμο είχε αναπτύξει τη Ρόζ Μαρί, την ανήλικη του Σαρά Φουρνγί κι' είχε αποφασίσει να φύγει μακριά, να πλουτίσει όπουδήποτε για να μπορέσει να γυρίσει να την παντρευτεί.

Ετοίμασε λοιπόν τα πράγματα του και έτοιμάστηκε για το μεγάλο ταξίδι. Η Ρόζ Μαρί που τον αγαπούσε κι' αυτή η όλη της την καρδιά του υποσχέθηκε ότι θα τον περίμενε να γυρίσει, όσο κι' αν άργούσε.

Πριν φύγει ο Ζώρς θέλησε ν' άρρα-δωνάσει με την αγαπημένη του. Φοδώνοντας την χάρη. Ήταν τόσο οι νέοι που την τριγυρίζαν γοητευμένοι από το χαριτωμένο προσώπιό της και τις υπέροχες γραμμές του σώματός της.

Κατά την τελευταία του άρραδωνάν, ο Ζώρς πέρασε με τα ίδια του τα χέρια στο δάχτυλο της Ρόζ Μαρί ένα δαχτυλίδι, που άνηκε άλλωστε στη μητέρα του κι' ήταν το μόνο κόσμημα που του είχε μείνει.

Το βράδυ αυτό πέρασε με χαρές και διασκεδάσεις, και το πρωί της άλλης ημέρας, έφτασε η θλιβερή στιγμή του αποχωρισμού. Η Ρόζ Μαρί άγκαλιάσε τρυφερά τον καλό της και του έδωσε το φιλή του χαρισμό. Άκίνητη κατόπι στην άκρη του ποταμού, κούταζε δακρυσμένη τη βάρκα που πήρε τον αγαπημένο της μακριά της. Έπειτα κλαίον-τας και φιλώντας το δαχτυλίδι που της είχε δώσει ο Ζώρς, πήγε να κλειστή το δωμάτιό της, για ν' αφήσει τον πόνο της να ξεσπάσει ελεύθερα.

★

Ο Ζώρς έμεινε επί δυο-τρία χρόνια μακριά απ' την αγαπημένη του. Σ' όλο αυτό το διάστημα είχε μαζί της τρυφερά και συχνή αλληλογραφία. Τέλος, μια μέρα μπόρεσε να της άναγγείλει την επιστροφή του. Θά γυρίσει θριαμ-φεύχτα. Βρισκότανε πιά στο δρόμο του πλούτου. Είχαν οικονομήσει τότε χρή-ματα, ώστε να είναι σε θέση να πραγ-ματοποιήσει το έρωτικό του όνειρο και να προσφέρει μιάν άνετη ζωή στη γυναί-κούλα του. Η βάρκα που τον ξανάφερνε στο χωριό του ανέβαινε ήσυχα-ήσυχα τη νύχτα αυτή το ποτάμι.

Ο Ζώρς ήταν άνωπομένος. Πιο γρήγορα, πιο γρήγορα φώνα-ζε κάθε τόσο στο βαρκάρι. Αδύνατον, του άπαντούσε εκείνος. Τό ρέμμα είναι πολύ δυνατό σήμερα. Προχωρούσαν λοιπόν άργα, τραδών-τας κουπί, πότε ο ένας, πότε ο άλλος.

ΣΥΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ο Έρωτας είναι ένα λουλούδι κι' ο γάμος ο καρπός.

Α. ΠΙΚΑΡ

Η ωχρότης καθιστά θεϊαν την καλλονή των γυναικών κι' ευγε-νική την όψη των ανδρών.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ

Όταν αποκτάτε την ευτυ-χία μόνι αρνούνται τις αρετές που σάς την χάρισαν.

ΑΝΤΡΕ ΜΟΡΟΥΑ

Η άρετή είναι ένας άμνος και η ζωή του έναρτόν είναι άρμω-νία.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΙΕΓΚΕΒΙΤΣ

Η ευτυχία είναι η άμοιρη της άρετής.

ΒΙΚΤΟΡ ΚΟΥΖΕΝ

Ζήτησε από την άρετή να σου προδώσει το μυστικό της ευτυ-χίας.

ΒΙΚΤΟΡ ΟΥΓΚΟ

Μπορεί να υπάρξει άρετή χω-ρίς ευτυχία, αλλά δεν μπορεί να υπάρξει ευτυχία χωρίς άρετή.

ΕΜΙΛ ΝΤΕ ΖΙΡΑΝΤΕΝ

Η άρετή είναι η τελειοποίηση του ανθρώπου. Κατά συνέπεια είναι και η πιο μεγάλη του ευτυ-χία.

ΒΙΚΤΟΡ ΟΥΓΚΟ

ΤΑΞΕΙΔΙΑ
ΣΤΟΥΣ ΆΛΛΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Πέποι και ελπίδες των επιστημένων

Ένα ακόμη απ' τα τόσα θαύματα της εποχής μας υπήρξε και η πρώτη έπαφή των κατοίκων της Γης με τη Σελήνη. Άμερικανοί στρατιωτικοί τεχνικοί έ-στειλαν προς το δορυφόρο μας ένα «σημα» με κύ-ματα του ράνταρ, τα οποία αντανακλάθηκαν στην επιφάνειά του και ξαναγύρισαν στο σημείο απ' όπου είχαν ξεκινήσει. Το ταξίδι αυτό μετ' επιστρο-φής διήρκεσε μόνο 24 δευτερόλεπτα, γιατί η Σελήνη απέχει 380.000 χιλιόμετρα απ' τη Γη, και τα κύματα του ράνταρ έχουν την ίδια ταχύτητα με το φώς: 300.000 χιλιόμετρα στο δευτερόλεπτο.

Αυτό ήταν το πρώτο βήμα του ανθρώπου έξω απ' τον κόσμο της Γης. Έω, όσον δε «η αρχή είναι το ήμισυ του παντός», δεν θ' άργήσουν να έπαλο-υθώσουν και άλλες, πολύ καταπληκτικότερες επι-τυχίες. Πρώτη απ' όλες θα είναι, κατά την γνώμη του διασημού Βρεταννού καθηγητού σέρ Έντγαν Άπ-πλετον, η χαρτογράφηση της Σελήνης με τη βοή-θεια του ράνταρ. Θα σταλούν ηλεκτρικά κύματα σε διάφορα σημεία του δορυφόρου μας. Όσο συναν-τήσουν βουνά, θα επιστρέψουν στη Γη πιο σύντομα, ενώ όσο πέσουν σε κοιλάδες, θα καθυστερήσουν κάπως, γιατί θα έχουν να διατρέξουν μεγαλύτερη απόσταση. Η καθυστέρηση αυτή θα είναι βέβαια ά-πειροελαχίστη, πάντως όμως θα την μετρούν το ευαίσθητο ράνταρ. Έτσι με μία σειρά τέτοιων πα-ρατηρήσεων, θα εξακριβωθεί η διαμορφώσις της έ-πιφανείας της Σελήνης σ' όλα τα σημεία της.

Ένας άλλος διακεκριμένος επιστήμων, ο άστρο-νόμος Χάρλντο Σάπλεϋ, διευθύντης του Άστεροσκο-πείου του Χάρβαρντ, φρονεί ότι με τα κύματα του ράνταρ θα μπορούν ν' ανακαλύπτονται οι διάττοντες κι' οι μετεωροίλοι που έρχονται απ' τον Άπειρον, πριν μπουν στην άτμόσφαιρά μας και κατακαούν απ' την τριβή με τον αέρα. Θα μπορούν επίσης σ' έ-να μέλλοντα πόλεμο να επισκοπώνται έγκαιρώς από 1.000-1.500 χιλιόμετρα μακριά οι έχθρικές ρουκέττες που θα φθάνουν από μεγάλες απόστα-σεις μέσα απ' τη στρατόσφαιρα, κι' έτσι θα κατα-στρέφονται με τα κατάλληλα άμυντικά μέσα, πολύ πριν φτάσουν στο στόχο τους.

Άλλα καταπληκτικά έφευρήματα θα είναι — όπως και άλλοτε γράφαμε — η άποστολή μιας ρουκέττας στη Σελήνη. Οι επιστήμονες έχουν ήδη κάμει πολ-λές προσπάθειες προς αυτή την κατεύθυνση. Συ-ναντούσαν όμως πάντοτε δυο μεγάλα έυπόδια: Πρώτον, δεν είχαν στη διάθεσή τους την κατάλληλη καυσίμη ύλη, που θα κινούσε τη ρουκέττα και που άδραπε ν' άποδίξει μεγάλη ένέργεια χωρίς να έκρ-υπτοβόλο έγκο και βάρος. Το πρόβλημα αυτό θα λυθεί τώρα με τη χρησιμοποίηση της κολλοειδούς άτομικής ένέργειας. Η ύλη, απ' την οποία θα πα-ράγεται η ένέργεια για την κίνηση της ρουκέττας, θα ζυγίζει πολύ λιγώτερο από 1 κιλό.

Δεύτερη δυσχέρεια ήταν ο άκριβής ύπολογισμός της τροχιάς της ρουκέττας. Οι άστρονόμοι θα λάμ-θαναν βέβαια ύπ' όψει τους γι' αυτό της ταχύτητας της Γης, της Σελήνης και της ρουκέττας. Και πάλι ώστόσο ήταν δυνατό να κάλουν ένα μικρό λάθος, έλάχιστο μόν, άρκετό όμως για να μην πέρη η ρουκέττα πάνω στη Σελήνη, αλλά να συνεχίσει το δρόμο της και να καθεί στο Άπειρόν. Τώρα θα μπο-ρούν πιά να τη διευθύνουν και να την παρακολου-θούν με τα κύματα του ράνταρ ίσως σε και να την κάμουν να γυρίσει πίσω στη Γη!

Το πέσιμο της ρουκέττας πάνω στη Σελήνη θα προκαλήσει μια μεγάλη έκρηξη, με έκθαμβωτική λάμ-ψη, όρατη απ' τη Γη με κάθε άστρονομικό τηλεσκο-πιο. Κατόπιν θα βρεθεί ο τρόπος να μην καταστρέ-φεται η ρουκέττα πέτοντας στη Σελήνη. Και τότε θα μπορούν να ταξιδεύουν και άνθρωποι μέσα σ' αυτήν, έφωδιασμένοι όμως με ειδικές στολές που θα περιέχουν αέρα με τη συντηγμένη άτμοσφαι-ρά μας πίσω — γιατί στη Σελήνη δεν υπάρχει αέ-ρας, ούτε και ζωή κανενός είδους, εκτός ίσως από μια άραιότητα και στοιχειώδη βλάστηση. Έννοείται ότι, πριν ξεκινήσουν άνωρευοί για τη Σελήνη θα πρέπει να έχουν έξασφαλιστεί και τον τρόπο της έπι-στροφής. Πάντως, όσο κι' αν φαίνονται φανταστικά, όλα αυτά, θα έχουν πραγματοποιηθεί έπειτα από έ-λάχιστο χρόνο.

Όσο για την επικοινωνία με ρουκέττες με τους άλλους πλανήτες, δεν είναι πιθανόν να κατορθωθεί στον αιώνα μας, γιατί οι άποστάσεις είναι τεράστιες: Ο κοντινότερος πλανήτης, ο Άρης, απέχει απ' τη Γη 75 εκατομμύρια χιλιόμετρα, δηλ. 200 φορές περισσότερο απ' όσο απέχει η Σελήνη. Άν λοιπόν ένα ταξίδι ως τη Σελήνη θα διαρκέ, κατά τους ύπολο-γισμούς των ειδικών, 4 ημέρες περίπου, ως τον Ά-ρη θα χρειάζονται περισσότερο από 2 χρόνια!

Όλα ώραία!...

Για να τονίσει την βελτίωση της επιστητικής κα-τάστασης και τη σχετική άφθονία τροφίμων που άρχισε να ύπάρχει στην Άμερική, ένα ρεστωράν του Γιάκτον γράφει στις ρεκλάμες του: «Ότιόταν σήμερα 300 σάντουιτς από μια λίμπρα τυρί, ενώ πριν έφταναν 500».

TOM EBANES

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ, ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

KONAN NTOYA
ΤΟ ΣΗΜΑΤΟΥ
ΘΑΝΑΤΟΥ

19ον
Ο ταγματάρχης γύρι-σε τότε προς το μέρος μου.

— Λοιπόν, Σμώλλ, μου είπα άργά-άργά και σοβαρά, τονί-ζοντας τις λέξεις, η συμφωνία μας έκλεισε. Θα κρατήσουμε το λόγο μας σαν τίμιοι άνθρωποι. Θα προσ-παθήσουμε να σε υπακούσουμε από το κάτωνο. Κάμνοντας το αυτό θα τα παίξουμε όλα για όλα. Το καταλαβαίνεις αυτό, καταλαβαί-νεις τι σημαίνει για μας.

— Καί βέβαια, κ. Σόλτο.

— Γι' αυτό πρέπει να λάβουμε, βέβαια, τα μέτρα μας.

— Τι ένοείτε, κ. ταγματάρχα; — Έθλω να πιά στη πριν βάλου-με σ' ένέργεια τα της άποδρύνσεως, πρέπει να βεβαιωθώμεν άπολύτως ότι όλα όσα μας είπες, είναι αλη-θινά. Αυτό είναι το βασικό, φίλε μου. Πρέπει λοιπόν να μάς πής, που εινε κρυμμένο το κιδώτιο με το θησαυρό. Μόλις μάς το πής αυτό και με κατατοπισής, θα λή-ψω άμέσως άδεια, θα φύγω με το πλοίο που έκτελει τη συνκοι-νισία κάθε μήνα, θα πάω στις 'Ινδίες και θα εξετάσω σχετικώς.

— Τι λές για όλα αυτά;

— Λέω πως βιάζεστε πολύ, κ. ταγματάρχα.

— Μα δεν μπορεί να γίνει άλ-λως.

— Ναί, αλλά προηγουμένως πρέπει να συνεννοηθώ με τους συν-τρόφους μου. Σας το είπα: χω-ρίς την έγκρισή τους δεν γίνεται τίποτα.

Τα λόγια μου νευρίασαν το Σόλτο.

— Τι ένοησάι φώναξε. Άφού έμεις είμαστε άνωμοι, τί μάς άνδιωφέρει γι' αυτούς τους παλιο-μαύρους;

— Η μαυροί η κόκκινοι, άπάν-τησα, εινε συνάεταί μου και δεν μπορώ να κάμω δουλειά του κε-φαλιού μου. Εινε λοιπόν άνάγκη να τους δώ και να μιλήσω μαζί τους.

— Καλά, καλά, κάμω ότως νο-μίζεις καλύτερα, είπε ο Σόλτο, νευριασμένος πάντα. Μίλησε με τους συνάεταίρους σου. Άλλά μην άρνησώ. Ό,τι εινε να γίνει, άς γίνει το γρηγορώτερο.

— Αυτό θέλω κι' εγώ, κ. Σόλτο. Μάντεψα τη στιγμή αυτή, την άνωμοιότητα του ταγματάρχη να βάλει το θησαυρό στο χέρι. Δεν έ-δωκε την ώρα να φύγει για τις 'Ινδίες.

Συμφωνήσαμε, τέλος, να ξανα-συναντηθώμε στην καλύδα μου τη νύχτα μετά δυο ημέρες.

Οι δυο άδωματοί με καλη-νύχτησαν κατόπιν αυτού και φύ-γανε.

Όταν έμεινα μόνος, πλάνισα στο μικρό, σκληρό κρεβάτι μου και βυθίστηκα σε σκέψεις. Έκα-να άραγε καλά που έμπιστεύτηκα το μυστικό του θησαυρού στο Σόλ-το και το Μόρσταν; Δεν θα μετα-νοούσα άραγε μια μέρα γι' αυτό; Με τις σκέψεις αυτές με πήρε ο ύπνος.

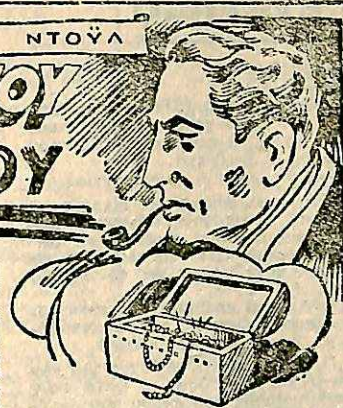
Το πρωί της άλλης ημέρας φρόν-τισα να συναντήσω τους συντρό-φους μου. Δούλεσαν κι' οι τρεις στο δάσος, ο Μωάμεθ Σίγκ, ο Ά-δουλλάχ Χάν κι' ο Δόστ Άκθάρ.

Προσποιούμενος ότι περνά τυ-χαίως από το μέρος που κόβαν έθλα τους πλοισάα. Έκείνοι μάν-τεψαν άμέσως ότι έχω κάτι να τους πώ.

Ο Δόστ Άκθάρ πρώτος, άφί-ωντας κάτω το τεκούρι του με ρώτησε σιγά, για να μην τον ά-κούσουν οι άλλοι κατάδικοι που δούλευαν γύρω:

— Τι τρέχει, σύντροφε 'Ιωνά-θαν;

Ο δεσποφύλακας που επέδλεπε



στη δουλειά των καταδικών βρι-σκόταν τη στιγμή αυτή αρκετά μα-κριά. Μπόρεσα λοιπόν να μιλήσω και να συνεννοηθώ μαζί τους χωρίς δυσκολία και κίνδυνο.

— Συμβαίνει κάτι πολύ σοβαρό, του είπα. Πρέπει να μιλήσουμε κι' οι τέσσερις και να μοι δώσετε τη γνώμη σας και τη συγκατάθεσή σας, αν συμφωνήτε μαζί μου.

Ο Δόστ Άκθάρ έγνευε στο Μω-άμεθ Σίγκ και στον Άδουλλάχ Χάν τα πλοισάα. Έτσι, πλώ απ' τον κορμό μιας γέρικης χουρ-μαδιάς μπορούσαμε να τα πούμε ά-νευχόλητοι.

— Τι έχεις να μάς πής, σαχίπ; με ρώτησαν κι' οι τρεις μ' ένα στόμα.

— Κάτι πολύ σοβαρό... κάτι σχετικά με το θησαυρό μας.

— Τον άνακάλυψαν;

— Όχι. Άντιθέτως σε λίγον και-ρό θα είμαστε ελεύθεροι και θα τόν χαρούμε. έπειτα από τόσα βά-σανα.

Οι τρεις 'Ινδοί συγκινήθηκαν. Ήσαν άπελπισμένοι και νομί-ζαν πως δεν θα χαρούν ποτέ τα πλοισάα για τα όποια έγκλημάτ-σαν.

— Πώς θα γίνει αυτό, σαχίπ; με ρώτησαν με γνήνη άλλοιμηνή απ' τη συγκίνηση.

— Ένόν μόνον τρόπος ύπάρχει, φίλοι μου! να δραπετεύσουμε.

— Αυτό είν' άλήθεια, σαχίπ, μα πως μπορούμε να φύγουμε απ' το καταραμένο αυτό νησί; Τους διηγήθηκα τότε γρήγορα την άπόδρασή μας. Θα ναύλωνε δηλαδή ένα τρεχαντήρι, θα τοποθε-τούσε σ' αυτό άρκετά τρόφιμα και νερό και θα το έστελνε να άγκυ-ροβολήσει κοντά στο νησί μας, σ' ένα άωρισμένο μέρος. Είδοποιμή-νιο έμεις ότι όλα έγιναν εν τάξει θα δραπετεύαμε μια νύχτα, θα φτάναμε στο πλοίο κολυμπώντας και θα τραβούσαμε για τις 'Ιν-δίες.

Οι τρεις 'Ινδοί δεν μου άπάντη-σαν άμέσως. Βυθίστηκαν σε σκέ-ψεις. Τέλος ο Άδουλλάχ Χάν μου είπα:

— Σαχίπ, είσαι βέβαιος ότι οι δυο λευκοί άδωματοί έα φε-ροθόν τίμια, θα κρατήσουν δηλαδή το λόγο τους;

— Μοι το άκριόστηκαν, άπάντησα.

— Κι' αν παραδοθόν τον όρκο τους;

— Δεν τους νομίζω τόσο άπ-μους, τόσο αλογούς. Έξ άλλου δεν ύπάρχει καμιά άλλη έλπίς να φύγουμε από δώ. Άν δεν έπωφε-ληθώμε απ' την περίπτωση αυτή ποτέ δεν θα χαρούμε το θησαυρό μας. Θα πεθάνουμε στο νησί σό-το σαν σκύλοι και το κιδώτιο με τα διαμαντά θα μείνι για πάντα ίσως κρυμμένο στην τρύπα του φρουρίου της Άγρας.

— Έτσι εινε, μουρούρισε ο Δόστ Άκθάρ. Ο Σαχίπ μιλάει φρόνιμα.

— Ναί, έτσι εινε, είπε ο Μωά-μεθ Σίγκ, αλλά γιατί οι δυο ά-δωματοί δεν μάς βοηθούν να άποδράσουμε πρώτα; Έπειτα πη-γαίνουμε και οι έξη μαζί και παίρ-νουμε το θησαυρό.

— Αυτό πρότεινα κι' εγώ, τους είπα. Άλλά οι άδωματοί δεν δέχονται. Θέλουν να βεβαιωθόν ότι ύπάρχει πραγματικά ο θησαυ-ρός πριν τα παίξουν όλα για όλα βοηθώντας μας να το σκάσουμε απ' το νησί.

Και πάλι οι τρεις 'Ινδοί σώπα-σαν κι' άρχισαν να σκέπτονται.

Μάντεψα τους διαταγμούς τους.

Φαέδωνταν μήπως ο Σόλτο κι' ο Μόρσταν μάς άπατήσαν. Ο Δόστ Άκθάρ κούνησε στενο-χωρημένος το κεφάλι του και είπα: — Η άλήθεια εινε πως δεν μπο-ρούμε να κάμουμε διαφορετικά. Πρέπει να ύποκυθούμε στις άξιώ-σεις των δυο άδωματικών αν θέ-λουμε να ελευθερωθώμε.

— Κι' αν μάς άπατήσουν, πετά-χθηκε και ρώτησε ο Άδουλλάχ Χάν.

Στην έρώτησή αυτή τα μάτια και και των τεσσάρων μάς πέταξαν φλόγες.

— Άν μάς άπατήσουν, είπα, θα τους έκδικήθώμε με κάθε μέσον, με κά-θε τρόπο, προπαθώντας και με κίνδυνο της ζωής μας ακόμα να ξεφύγουμε απ' το νησί. Ναί, θα τους έκδικήθώμε. Θα δραπετεύ-σουμε και οι τέσσερις θα τιμωρήσι από μάς γι' αυτήν, θα τιμωρήσι σκληρά τους προδότες. Συμφωνοί, φίλοι μου;

— Συμφωνοί, σαχίπ.

— Άς όρκισθώμε, πρότεινε ο Μωάμεθ Σίγκ, ότι θα κρατήσουμε το λόγο μας κι' ότι η τιμωρία των δυο άδωματικών, αν μάς άπατή-σουν, θα εινε σκληρότατη. Άς όρ-κισθώμε ότι τίποτε δεν θα μάς χωρίσει και στην περίπτωση αυτή κι' ότι θα είμαστε πάντα ένωμένοι ως το θάνατο.

— Ναί, ός όρκισθώμε, τόνισαν κι' οι δυο άλλοι 'Ινδοί.

Δώσαμε τα χέρια και δεθήκαμε και πάλι με βαρύτατους όρκους. Έπειτα άποφασίσαμε να δώ-σουμε στο Σόλτο και στο Μόρ-σταν από ένα αντίγραφο του σχε-δίου του φρουρίου της Άγρας και του μέρους στο όποιο είχαμε κρύ-ψει το κιδώτιο με το θησαυρό. Κα-τόπιν αυτού ο ταγματάρχης Σόλ-το θα ζητούσε άδεια και θα έφε-ρε άμέσως για τις 'Ινδίες. Θά-φτανε στην Άγρα, θα μπεινε στο φρούριο, θα έφτανε στη μικρή σά-λη και θα άναζήτοσε το κιδώτιο με τα πολυτίμα πετράδια. Μόλις το εύρισκε — και θα το εύρισκε άσφαλώς — θα το ξανάβάζε στη θέση του, αφού βεβαιωνόταν για το περιεχόμενό του, θα ξανάγχιζε την τρύπα και ολόγουρος πιά ότι του είπα την άλήθεια θα φρόντιζε για την άπόδρασή μας. Θα ναύλωνε δηλαδή ένα τρεχαντήρι, θα τοποθε-τούσε σ' αυτό άρκετά τρόφιμα και νερό και θα το έστελνε να άγκυ-ροβολήσει κοντά στο νησί μας, σ' ένα άωρισμένο μέρος. Είδοποιμή-νιο έμεις ότι όλα έγιναν εν τάξει θα δραπετεύαμε μια νύχτα, θα φτάναμε στο πλοίο κολυμπώντας και θα τραβούσαμε για τις 'Ιν-δίες.

— Την άλλη μέρα, συνέχισε ο Σόλτο, συνεννοήθηκες με τους συν-τρόφους σου;

— Μάλιστα, ταγματάρχα μου.

— Καί τι άποφασίσατε;

— Σκοπίμας δεν του άπάντησα ά-μέσως. Είπα τότε το πρόσφορο να ν' άστρέφοντο. Άνωμοιόνοτες ο άλλος να βάλλι το θησαυρό στο χέρι.

— Τι άποφασίσατε λοιπόν; με ξανάρωτησε.

— Δεχόμαστε την πρότασή σας, του άπάντησα. Θά σάς δώσω το

Ό ταγματάρχης έδωτο θα ξανά-γύριζε κατόπιν αυτού στο νησί και θ' άναλάβαινε άπρησσία.

Θα έργάζαν πάλιν η σειρά του λοχαγού Μόρσταν να ζητήσει άδεια. Θα άπαρνε λοιπόν την άδεια του και θα έρχόταν να μάς συναντήσει στην Άγρα, σ' ένα μέρος που θα όρίζαμε προκαταβολικώς. Μαζί τότε και οι τέσσερις θα πηγαίναμε νύχτα στο φρούριο, θα βγάλαμε το κιδώτιο με το θησαυρό απ' την κρύπτη του, θα δίναμε στο λοχα-γό το μεριδί του και το μεριδί του ταγματάρχη και θα χωρίζαμε σαν καλοί φίλοι.

Αυτά συμφωνήσα με τους τρεις συντρόφους μου.

— Ο Άλλάχ, να μάς βοηθήσει και σ' αυτή τη δύσκολη περίπτωση, είπαν οι τρεις 'Ινδοί τη στιγμή που χωρίζαμε.

Τους σύστησα να εινε έτοιμοι για την άπόδραση και τράβηξα για την καλύδα μου. Κάθησα εκεί κι' έτοιμας δυο αντίγραφα του σχεδίου με τις ύπογραφές και των τεσσάρων μάς και το σήμα του θά-νατου. Την άλλη μέρα...

Ο 'Ιωνάθαν Σμώλλ σταμάτησε άάσφα.

— Ίσως σάς κουράζει η ιστορία μου, είπε. Φλαράβ τόνση ώρα. Θα φροντίσω λοιπόν να σάς πώ με συν-τομία τι άπέγινε.

— Όχι, όχι, διαμαρτυρήθηκε ο Σέρλοκ Χόλμς. Δεν μάς κουράζει καθόλου. Υποσχέθηκες να μάς δι-ηγηθείς λεπτομερώς την τραγική περιπέτεια σου.

Ο Σμώλλ χαμογέλασε μεγα-χολικά.

— Έστω, είπε, θά σάς εύχαρι-στήσω, κ. Χόλμς, αν και βλέπω τον κ. Τζόνς ν' άνωμοιή. Βιάζεται φαίνεται να με βή το γρηγορώτερο στα άίερα.

— Συνέχισε την ιστορία σου, Σμώλλ, του σύστησε ο άστυνομι-κός.

— Την άλλη μέρα, συνέχισε ο 'Ιωνάθαν Σμώλλ, συνάντησα τους δυο άδωματικούς. Ήρθαν μόλις νύχτωσε στην καλύδα μου. Ήσαν άνωμοιόνοτες.

— Λοιπόν, Σμώλλ, με ρώτησε ο Σόλτο, συνεννοήθηκες με τους συν-τρόφους σου;

— Μάλιστα, ταγματάρχα μου.

— Καί τι άποφασίσατε;

— Σκοπίμας δεν του άπάντησα ά-μέσως. Είπα τότε το πρόσφορο να ν' άστρέφοντο. Άνωμοιόνοτες ο άλλος να βάλλι το θησαυρό στο χέρι.

— Τι άποφασίσατε λοιπόν; με ξανάρωτησε.

— Δεχόμαστε την πρότασή σας, του άπάντησα. Θά σάς δώσω το

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Όρνιθες 'Ιωνάνης του Προκοπίου

Οι ξεροκέφαλοι για τους όποιους, ως γνωστόν έφευρέθηκε το «κόροδο» και το «κρεμμύδι», δεν λείπουν ποτέ από το στρατό. Κάθε λόχος έχει τους χαρακτηριστικούς αυτούς τύ-πους που γίνονται σε κάθε στιγμή ήρωες κομικών έπεισοδίων.

Άσφαλώς όμως όλους τους τύπους του είδους αυτού τους ξεπερνούσε σε ξεροκέφαλη ο νεοσύλεκτος στρατιώτης Όρνιθης 'Ιωνάνης του Προκοπίου. Ο δύστυχος Όρνιθης είχε άποδειχθεί έντελώς άνεπίδεκτος μάθησας στα γυμνάσια και τη θεωρία και προκαλούσε με τις γκάφες του την όργη των άνωτέρων του.

Όταν στο γυμνάσιο, ο λοχίας έδινε τη διαταγή «έμπρός», ο Όρνιθης ξεκινούσε πάντα τρεχάτος, χωρίς να περιμένη να άκούρη και το «μάργ».

Ο λοχίας γινόταν φυσικά έξω φρενών και οι συνάδελφοι του κοντροκέφαλου Όρνιθη σκάζανε στα γέλια. Ο άναθός Όρνιθης θα ήθελε να διορθωθεί, μα δεν το κατώρθωσε.

Μία μέρα από γραφεία του συντάγματος ενώ επικρατούσε άπόλυτη ήσυχία κι' όλοι οι άδωματοί κ' οι στρατιώτες ήσαν βυθισμένοι στην έργασία τους άκούσθηκε ένας δειλός χτύ-πος στην πόρτα και μια δειλή φωνή:

— Επ'τρέπεται;

— Ένας απ' τους άδωματικούς του γραφείου άπάντησε άμέ-σως μ' ένα ήχηρότατο «έμπρός». Άλλά ο έπισκέπτης αντί ν' άνοιξη την πόρτα και να μπει έξακολούθησε να χτυπά και να έναναλωμέναν την έρώτησή του:

— Επ'τρέπεται;

Αυτό έγινε άρκετές φορές.

Έξω φρενών πλέον ο άδωματικός σκόδωκε κι' άνοιξε την πόρτα. Βρέθηκε τότε έμπρός στο κοντροκέφαλο Όρνιθη, που είχε σταλή από το λόχο του για να πάρη την ημερησία διαταγή.

Ο λοχαγός τον έπέπληξε και τον ρώτησε γιατί δεν έμ-παινε μέσα άφου του φώναζε τόσες φορές «έμπρός». Κι' ο άναθός Όρνιθης του Προκοπίου άπάντησε:

— Περιμένα ν' άκούσω και το «μάργ», κύριε λοχαγέ!

Ο γέλιος του μερούς που είνε κρυμμένος ο θησαυρός, για να πάει και να βεβαιωθείτε με τα ίδια σας τα μάτια ότι δεν σας είπα ψέματα.

Μόλις άκουσε τα λόγια μου αυτό ο Σόλτο δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τη χαρά του. Τό πρόσωπό του έλαμψε.

—Μπράβο, Ίωνάθαν! μου φώναξε. Καλά τα κατάφερες. Είσαι θετικός άνθρωπος. Νά δεις λοιπόν πως όλα θα πάνε καλά.

—Γι' αυτό δεν έχω την παραμικρή αμφιβολία, κ. Σόλτο.

—Πού είνε λοιπόν το σχέδιο;

—Έκασμα δύο αντίγραφα, ταγματάρχα μου. Ένα για σάς κι ένα για τον κ. Μόρσαν.

—Θαυμάσια! Τόσο το καλλίτερο, Σμώλλ.

—Έγινε συγχρόνως, τους έδωσα τα σχέδια και τους έξηγισα και προφορικά πως θα βρίσκαν το κωδικό.

—Ο Σόλτο εξέτασε το σχέδιο με μεγάλη προσοχή κι' έβλεπε με ρώτησε:

—Τι σημαίνουν αυτοί οι κόκκινοι σταυροί, κι' αυτές οι φράσεις: «Σήμα των τεσσάρων — Σήμα του θανάτου»;

—Σημαίνουν, ταγματάρχα μου, ότι εγώ κι' οι σύντροφοί μου έχουμε όρκησθαι να είμαστε πάντα ενωμένοι και να τιμωρήσουμε εκείνους που θα τολμούσαν να μας προδώσουν, να τους τιμωρήσουμε σκληρά, άγρια.

—Σωστό, πολύ σωστό, ψιθύρισε ο Σόλτο.

—Συνέχισα κατόπιν τη συζήτηση με κατανύσσοντας.

—Ο Σόλτο μου υποσχέθηκε πως μόλις βρή το θησαυρό, θα τον ξεκινούσε αμέσως και θα σπεύσει να μουλώσει πλοίο για την απόδρασή μας.

—Όλα θα γίνουν όπως συμφωνήσαμε, μου είπε, να είσαι απόλυτως βεβαίως γι' αυτό, Σμώλλ.

—Σ' ευχαριστώ, ταγματάρχα.

—Φυσικά θα κρατήσουμε το λόγο μας, είπε κι' ο Μόρσαν.

—Άφριο κι' ελάς θα ζητήσω απ' το διοικητή άδεια, συνέχισε ο Σόλτο και θα φύγω.

Μίλησαμε κάμποση ώρα ακόμη, κανονίσαμε κάθε λεπτομέρεια σχετικά με την απόδρασή μας και χωρίσαμε.

Την άλλη μέρα ο Σόλτο ζήτησε άδεια απ' το διοικητή. Η άδεια του εδόθη χωρίς δυσκολία και την μεθεπομένη έφυγε. Την παραμονή της αναχώρησής του ήρθε στην καλύβα μου τη νύχτα με το λοχαγό. Κάθισαν λίγα λεπτά μόνο και χωρίσαμε. Τον εύχθηκα καλό ταξίδι και του έσφιξα το χέρι. Τό χέρι του έτρεψε μέσα στο δικό μου. Αυτό με έβαλε σε ύπνια, μά έσναβόρηκα την ψυχραιμία μου γρήγορα.

—Τό χέρι του τρέμει απ' την υπερβολική συγκίνηση, σκέφθηκα. Αναλαμπάνει μια τόσο μυθιστορηματική άποστολή...»

Μετά την αναχώρησή του Σόλτο είδα αρκετές φορές τους συντρόφους μου. Ήσαν και οι τρεις πομπών ήσυχους. Φρόντιζα μόνον να κρύβω την ανησυχία μου και να προσποιούμαι τόν αίσιοδοξο.

—Έδλεπα επίσης συχνά, το λοχαγό Μόρσαν. Ανυπομονούσε κι' αυτός να μάθω νέα του Σόλτο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ - ΚΑΛΤΣΕΣ

οι λογικές τιμές

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΘΗΣΕΩΣ 17

Ανοικτή 8 π.μ. - 6 μ.μ.

Αθλητικόν Έπιστημονικόν

Εργαστήριον

Βερονζέρου 12α

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53-674

Αναλαμπάνει την εξέλιξιν δλων των δυσμορφιών του προσώπου, ως και την ριζικήν αποτομή των, εξοφανίζε τας ρυτίδας, ούλας, εγκυμάματα, στίγματα (παλάρδες), στίγματα εύλογας και θεωρείται την τριχόπτωσην.

Ένα τέλειο έγκλημα

Πρωτότυπο διήγημα

Τό είχε αποφασίσει πιά ο Βέρνον Ράβλ: Θα σκότωνε την άλλη μέρα τον Γκρόντον Μπρίτζ! Έπρεπε να πάρη τα λεφτά του. Στο κάτω - κάτω, άνηκαν και στους δυο... Είχε βέβαια εισπράξει ο Βέρνον τό μερτικό του απ' τ'α κέρδη του χρυσωρυχείου τους. Άλλά μπορούσε να πάρη περισσότερα...

Πριν από 38 χρόνια, ο Βέρνον κι' ο Γκρόντον, νεατοί ακόμη, είχαν πάει μαζί στη Μότιο Αφρική, με τό όνειρο να γίνουν πλούσιοι. Σέ λίγους μήνες μόνο, ή τυχ ή τους είχε βοηθήσει: Είχαν βρή μια καλή φλέα χρυσού. Είχαν εργασθή σκληρά επί 7 χρόνια. Έπειτα ο Γκρόντον ήθελε να συνεχίση και να επεκτείνη την επιχείρησή τους. Άλλά ο σύντροφός του είχε πιά βαρεθή. Κι' έτσι είχαν χωρίσει, αφού συμφώνησαν να μοιράζωνται τ'α κέρδη και να παίρνη ο Μπρίτζ 3.000 λίρες τό χρόνο επί πλέον για την προσωπική εργασία του ως διευθυντό.

Από τότε, καμιά διαφωνία δεν είχε χαλάσει τις σχέσεις τους. Είχαν μείνει μονοιάσμένοι, όπως τό καιρό που είχαν φύγει για την Αφρική, αφού είχαν κάμει καθένας τη διαθήκη του όρίζοντας κληρονόμο του τον άλλον.

Ο Βέρνον δεν είχε ξαναπάει ποτέ πιά στη Νότιο Αφρική. Μολονότι τ'α κέρδη του απ' τό χρυσωρυχείο ήσαν λιγώτερα απ' όσα περιέμενε τό άρκοουσιν για να ζή με πολυτέλεια στο Λονδίον. Έξωθεν, πρό ενός έτους, είχαν φτάσει ανυποχαστικές ειδήσεις: Τό όρυχείο έδειχνε ότι πλησίαζε να εξαντληθή... Σ' έξη μήνες, γύρισε στην Αγγλία ο Μπρίτζ.

Ποτέ δεν θα ξεχνούσε ο Βέρνον

την ημέρα αυτή. Είχε κάμει τραπέζι στο φίλο του, στο σπίτι του. Και, μετά τό σατυρικό, ο Γκρόντον ανήγγειλε ήσυχά:

—Τελείωσε τό χρυσωρυχείο!

—Έξηγηση ακόμη ότι είχε ξεκαθαρίσει όλους τους λογαριασμούς της επιχείρησής, πριν φύγη απ' την Αφρική. Δεν έπρόκειτο πιά να πάρουν ούτε δεκάρα απ' τό όρυχείο τους.

—Άρκετά κερδίσαμε όστόσο, είπε χαμογελώντας. Αποκατασταθήκαμε κι' οι δυο πολύ καλά.

Πραγματικά, αυτό ίσχυε για τον έαυτό του, έφ' όσον — κατά τους όπολογισμούς του φίλου του — έπρεπε να είχε βάλει κατά μέρος ως 250.000 λίρες. Άλλά ο Βέρνον είχε ξοδέψει τό δικό του μερίδιο...

Ο Βέρνον άναψε άλλο ένα τσιγάρο και συνέχισε τις σκέψεις του. Πρό 3 εβδομάδων, σ' αυτή την ίδια κάμαρα όπου βρισκόταν τώρα, είχε σκεφθή για πρώτη φορά να δολοφονήση τό Γκρόντον για να τον κληρονομήση. Ήξερε ότι ο σύντροφός του δεν είχε κανένα απολύτως συγγενή. Ζούσε ολομόναχος, στο σπίτι που είχε νοικιάσει, στο Κένινγκτον. Σέ μια συνάντησή τους, τό είχε πη πάνω στην κουβέντα τους:

—Ξέρεις, δεν έχω αλλάξει τη διαθήκη μου έκανα άλλοτε πριν φύγωμε για την Αμερική... Θυμάσαι; Σου τ' άφισα όλα έσένα...

Τί τυχερός, ο Βέρνον! Είχε μάθει αυτό που ήθελε, χωρίς να έκατεθή με έρωτήματα.

—Ναι, θυμάμαι, απάντησε με άφελεια. Ούτε κι' εγώ άλλαξα τη δική μου.

Νά γιατί είχε πάρη την απόφαση να σκότωνε τό Μπρίτζ!

Πρό δύο ημερών, σέ μια καινούργια επίσκεψή του, είχε εξακριβώσει ότι ο Μπρίτζ χρειαζόσε τό κλειδί της πόρτας του στο χώλλ, δίπλα στο παλτό και στο καπέλλο του, για να τό παίρνη, όταν έπρόκειτο να γυρίση άφ'α τό βράδυ, ώστε να μη χρειάζεται να ξυπνήση τό καμαριέρη του.

Θά ήταν ένα τέλειο έγκλημα, κ λ η μ α, εύκολο και ακίνδυνο! Ο Βέρνον θά τηλεφωνούσε στο Μπρίτζ. Θά τον προσκαλούσε να φάνε και να πάνε στο θέατρο. Έκείνος βέβαια θάπαινε μαζί του τό κλειδί. Ο Βέρνον θάδέρριζε την εύκαιρία να τό τό κλέψη μέσ' απ' την τσέπη του παλτού του. Ό,ταν θά γυρίσε στο σπίτι του, ο Μπρίτζ θά νόμιζε πώς είχε χάσει τό κλειδί. Δεν θά ύποπτευόταν τίποτε. Θά χτυπούσε τό κουδούνι. Ο καμαριέρης θά τό άνοιγε, και θά κατέθετε άργότερα στην άνάκριτη ότι ο κύριός του είχε γυρίσει μόνος του.

Μία ώρα άργότερα, ο Βέρνον θάπαινε κρυφά στο σπίτι του φίλου του. Υπολόγιζε ότι ο Μπρίτζ θά βρισκόταν στο καπνιστήριο, στο λάντρεϊ, για να πih ένα ούισκυ και να καπνίση λίγο. Ίσως μάλιστα να είχε μισοαποκοιμηθή στην πολυθρόνα του. Τό χαλί θάπαινε τό όρθιο των βημάτων του Βέρνον. Όσοι ο Μπρίτζ θ' άκουγε ν' άνοιγν ή πόρτα του καπνιστηρίου, θά ήταν πιά πολύ άργά...

Ο Βέρνον ήπρε απ' τό συρτάρι του ένα ρεβόλβερ. Τό όπλο είχε στην άκρη της κνήμης του ένα τέλειο άποσπώπητρη. Δεν θά άκούγονταν καθόλου οι πυροβολήματα... Ο Βέρνον θά άδειάζε τις έξι σφαίρες του στην καρδιά του Γκρόντον. Κανείς δεν θά τον άκουγε να πέφτ στο παχύ χαλί. Ο καμαριέρης κοιμόταν στη σοφίτα.

Έπειτα ο Βέρνον θά σκούπιζε καλά τό πόμολο της πόρτας του καπνιστηρίου μολονότι θά φορούσε γάντια. Θά γυρίσε τό χώλλ, θά σκούπιζε τό κλειδί και θά τό πετούσε σέ μια γωνία, μισοκρυμμένο απ' τό χαλί. Ή άστυνόμενή θά έβρισκε κατόπιν εκεί και θά πίστευε ότι είχε πέσει απ' την τσέπη του Μπρίτζ καθώς φορούσε τό παλτό του.

Θά σκούπιζε επίσης καλά την κλειδαριά, πριν βγñ και τραπεζή πίσω του την πόρτα. Δεν θά είχε ή άστυνομία κανένα στοιχείο για να τον ύποπτεψη, ακόμη κι' όταν θά μάθαινε τό περιεχόμενο της διαθήκης.

Ο Βέρνον σιγογόλασε, παίζοντας με τό ρεβόλβερ του. Μετά τό φόνό θά τό πετούσε στο ποτάμι...

—Πετάς αυτό τό πιστόλι πρόφρε έξωφρα μια φωνή πίσω του. Τά δαχτυλά του παράλυσαν άπότομα κι' άφισαν να πέση τό όπλο. Γύρισε κι' έβλε το Μπρίτζ, που προχωρούσε προς τό μέρος του, σημαδεύοντάς τον μ' ένα ρεβόλβερ.

—Δεν μ' άρέσει αυτό που κάνεις, Βέρνον! είπε εκείνος χαμογελώντας έλαφρά. Χρειάζομαι όμως χρήματα! Έχασα όλη την περιουσία σ' ένα χρηματιστηριακό παιχνίδι... Είνε άδικο όμως τό δουλεύω εκεί κάτω σ'α κλάδος, ενώ σου γλεντούσε στο Λονδίνο! Προχώρησε δυο βήματα ακόμη και συνέχισε:

—Έχω καταστρώσει τό σχέδιό μου στην έντέλεια. Την τελευταία φορά που ήλθα στο σπίτι σου, έκλεψα τό κλειδί της πύλης πόρτας. Τό βρήκα πάνω σ' ένα τραπέζι... Έτσι, μπήκα άπόψε δίχως να με λόη ή να μ' άκούση κανείς... Κανείς δεν θά μάθη πώς ήρθα εδώ... Ίσως όποιαδήποτε ή ή άστυνομία, όταν μάθω ότι είμαι γενικός κληρονόμος σου. Άλλά δεν θά έχη τό παραμικρό στοιχείο εναντίον μου! Θά είνε ένα τέλειο έγκλημα!

Ο Βέρνον φάνηκε σάν να συνεισέχονταν απ' την πρώτη του κατάπληξη. Θέλησε να φωνάξη τόν ύπνρητό του. Μόλις όμως είχε βγάλει μια μισοπνιγμένη φωνή, δυο σφαίρες απ' τό άόρατο πιστόλι του Μπρίτζ τόν έπληκσαν κάτω, νεκρό.

Οι σωτήρες της Έσφραγίας

Η προξενεία

Ή Έφταλία με την Ασημίνα του Ζαρζαβατλή, ήτανε κομπάρσες, και φιληνάδες άχώριστες απ' τη Σμύρνη. Και όμως έδω βλεπόντουσαν άργά και πω να λάξη, Αποστάσεις βλάπεις. Ή μια στα Ταμπουρία κι' οι άλλοι στο Ποδαράδες!

Μία φορά μόνον, πριν πολλά χρόνια ξεσηκώθηκε ή Έφταλία να πη στην κομπάρσας της μια μέρα απ' τό πρωί. Κι' έλεγε στη γειτονιά:

—Νά σκός' ο καταραμένος θά πάω μια πούνη και τ' άντρός τη ή σκόλη. Και στο μουμέντο, πήρε και μια κρεβάνα δώρο για τόν κομπάρσο τη πόν γιορτάζε, μπήκε λοιπόν σ' αυτοκίνητο και μια και δυο για τ'α Ταμπουρία.

—Καλέ Έφταλία μου, έσύ είσαι; φώναξε ή Ασημίνα ελούς που καρπυλάνε συτήκανε.

—Νοστήσανε τ'α μάγια, Ασημίνα μου. Είπα πια σήμερα κέρθω πιταφτό να σέ δώ πούνη και τό κομπάρσο μου ή σκόλη.

—Αχ, Έφταλία μου, ξεφώνισε ή Ασημίνα, ο κομπάρσος σου σ' άφησε χρόνια! Νταμπλάς κόνεψε να τ'ο έρση τό Έφταλίας. Κοπήκανε να πιατά τση.

—Ήσθι καλέ, κομπάρσο μου, νοικοκύρη μου, πόος να μω τόλεγε!

Κι' άρχισε τ'α ψευτοκλάμματα, και τέλος έφυγε ζευματισμένη τ'α μπρος πίσω.

Πρότρεπον πάλι τυχαίως ή Έφταλία συναντήθηκε με μια γνωστή τση Σμυρνιά απ' τ'α Ταμπουρία.

—Τι κάνεις, καλέ, ή κομπάρσα μου ή Ασημίνα; τη ρώτησε περίεργη.

—Ή κομπάρσα σου, Έφταλία μου, είνε πολύ καλοστούαχια. Παντρεύτηκε, να σέ χαρώ, με τόν Κοιμάνταρη.

—Τώρα, Ιστέρι-Ιστέριε, πρέπει να πάω μια μέρα, είπε ή Έφταλία.

Και πήρε πάλι τό δρόμο και πήγε. Αύτη τη φορά μπήκε με ξεφωγητά.

—Καλέ Ασημίνα μου, τώμαθα κι' έτσι πολύ πω τό χαρήκα. Ήρθα να γνωρίσω τό σύζυγό, και να σάς πω τ'α καλοοριζικά.

—Α, τό κομπάρσικο! Α... τόν άτιμο! ξεφώνισε ή Ασημίνα. Ξεκουμπήθηκε κι' ήφυγε. Έφταλία μου, με μια συρροκλεμέ.

—Ήσθι, καλέ, θά σκορτσώε ή νός μου!

Κι' έτσι ή Έφταλία έφυγε πάλι, άζτισμένη και φρενιασμένη.

Από τότε ούτε φωνή ούτε άκρόασι. Έξωφρα φέτο τόσος σκολάδες άνταγώθηκα οι δυο κομπάρσες στην Αθήνα.

—Αχ! κομπάρσα μου, ξεφώνισε ή Έφταλία. Τι άπογίνε με τόν προκομένο;

—Τόν πιό, τόν διό, πω θά μω πάη, Έφταλία μου. Και να ξανάβρη θά τόν διώξω. Έλα μια μέρα απ' τό πρωί, να σ'α πώ.

Κι' ή Έφταλία πούταν πάντα συντρέχτρα και πούμπηχη πήρε προχτές μαζί τη τ'α Μανώλη τ'ο Μανισαλή, όποφασισμένη να τση τόν κήνη προξενεία και ξαναπήγε.

—Αν σ' άρέση, Μανώλη μου, τόλεγε σ' όλο τό δρόμο, θά σταθώ σπαθι κοντάρι! Νά έξερης πώς θά πάρης μια γυναίκα μπουζ-κιμπί!

Ελούς λοιπόν πω φτάσανε ή Έφταλία έκανε την επίσημη παρουσίαση, κι' άρχισε: —Αχ! Ασημίνα μου, καλέ έκανες πούθαλες στο κρασί σου νερό. Όξω τό μασκαρά! Όξω τό κομπάρσικο! Έσύ και τώρα να βές, θά σ'α δώσω τόν καλύτερο. Σήμερα ήθελα δυο λογιά κάρτες, ένα κομμάτι ψωμί στον κόρφο μου, κι' ένα σάλο ζάχαρι, για νανε γλυκά και χαρρένια όσα θά σ'α πώ. Θέλω λοιπόν, Ασημίνα μου, να κήνη τό σταυρό σου και να πih τό ναί! Σοβόχ ένα παλληκάρι μάσταμα!

Κι' έγνεψε για τό Μανισαλή. Την ίδια στιγμή απ' την κρεβάτοκλάμρα σάν λιοντάρι χυμής ο Κομπανταρής.

—Ντροπή σου, κέρα μου, να παντρώγες την γυναίκα σου, και να τση βάλης μπήκιμπλια και μουξέβερλικά, της φώναζε.

Ή Έφταλία τ'αχάζε.

—Χριστιανή μου, ξεφώνισε, έγω τί έέρω! Δεν μύρια τ'α νύχια μου πώς ξανασηύεστε, και τ'α κόνεσε όδλα κομπάρ-έντέρσιν. Αχ! σ' αυτόν έδω τόν τόπο κατάλαβα πώς από όδλα τ'α σοβάρά πράματα, ή παντριά είνε τό πιά άσπείο!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ Ο ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

ΓΚΕΒΕΖΕΛΙΚΙ

—Πρόδρομο, έρχονται έκαλογές.

—Ναι, μπέ.

—Θά ψηφίση; Έχεις βιβλιάριο;

—Βιβλιάριο δεν έχω, κούζουμ. Ένα μάτσο βιβλιάρια. Άμα έκαλογές έρχονται Πρόδρομο, σέ έφτά έκαλογά τιμήματα ψηφίζει. Τι νόμους, κούζουμ; Χίτς μπέ άλλο ώραίο πράμα υπάρχει από τό έκαλογές; Βάι, βάι, βάι, τί έχει να γίνη!...

Πραγματικά ο Πρόδρομος ήταν άλλοτε από τούς πιά έκαλογεμάνεις Έλληνες. Ο κόσμος έλεγε ότι ψηφίσε έφτά φορές κι' ο ίδιος δεν τό διέψευθε. Τελευταία πω έγράφη ότι οι έκαλογές θά γίνουν στις 31 Μαρτίου του ξαναξυπνήσαν τ'α αίματα.

—Βάι, βάι, βάι.

—Τι θά ψηφίσης Πρόδρομει;

—Ό,τι θέλω, κούζουμ.

—Είσαι άρσιτερός;

—Όχι, μπέ.

—Είσαι δεξιός;

—Όχι, μπέ.

—Είσαι κέντρον; Είσαι... ζερβόδεξος;

—Ό,τι θέλω είμαι, μπέ! Λογαρισμό θά δώσω; Τι σάς νοιάζει μπέ; Τι είσαι ρωτάει ο ένας, τί είσαι ρωτά ο άλλος, κι'όπολγλου κι'όπολγλου.

Έξω φρενών γινόταν ο Πρόδρομος όσες φορές προσπαθούσαν να εξιχνιάσουν τις πολιτικές του ιδέες. Τώρα, μάλιστα, πω τό ζήτουσαν να τούς πη τί θά ψηφίση τό θεωρούσε σάν τη μεγαλύτερη άδικορία. Έπάνω σ' αυτό άρχισαν να τω μπουίνον:

—Ε, ρέ Πρόδρομο, σέ καταλάδαμε. Κέντρον είσαι. Έχεις να φας έζυλο από δεξιά να βάλης και στην τσέπη σου. Έχεις να φας έζυλο κι' από άριστερά να βάλης και στον κόρφο σου.

—Ε, δεν ήθελε τίποτε άλλο ο Πρόδρομος για να γίνη τούρκος πραγματικός.

—Έμένα να δειρούν, μπέ; Ντέν με ξέρετε καλά. Πρόδρομος Καραμανλής ντέν έχει φάει έζυλο στην ζωή του, άμμια όποιος έμένα πλησίον, Ισταυρό του να κήνη, χαμένος είνε, βέρ σελιάμ! Έμένα να δειρούν;

Και έτρεψε απ' τό κακό του. Τόσο διασκεδάζαν οι φίλοι του, ώστε άπεφάσαν μια μέρα να τω κάνουνε μια φάρσα. Νά βάλουν έναν να παραστή τόν άκρο δεξί. Νά βάλουν κι' έναν άλλο να παραστή τόν άκρο άριστερό. Νά τω πιάσουν την συζήτηση και να τόν άπειλήσουν και οι δυο. Λογάριασαν ότι με τόν τρόπο αυτό θά τόν φούντωναν όσο ποτέ άλλοτε. Ή φάρσα κι' ταστρώθηκε και μπήκε άμέσως σ' εφαρμογή.

—Γειά σου Πρόδρομει.

—Καλημέρα γιάχο.

—Από δώ δυο φίλοι μας. Ο κύρ' Άναστάσιος δεξιός, ο κύρ' Μανωλάκης άριστερός. Μην πίναντε όμως πολιτική συζήτηση.

—Έρριξε ένα έχθρικό βλέμμα στον Άναστάσιον ο Πρόδρομος και βρυχόθηκε. Εορίξε και μια ματιά στον Μανωλάκη και ξαναβρυχόθηκε.

—Εκείνοι άρχισαν να τω μπουίνον:

—Τι θά ψηφίσεις, κ. Πρόδρομει;

—Ό,τι θω γουστάρει, μπέ.

—Κρυβέτε τ'α φρονήματά σας;

—Δεν τ'α κρύβω, κύρ' Μανωλάκη, άλλα ντέν μω άρέσει να δίνω λογαριασμό.

—Είσαι... τορπίλας!

—Εβράζε ο Πρόδρομος. Όποτε μπήκε στη μέση ο άλλος.

—Ναι, κάτι τέτοιο είνε. Είνε χωρίς φρόνημα. Άκρωμάτιστος, άνογιόμιστος, άκρος.

—Αγοίψε ο Πρόδρομος.

—Μπεζεβάνκηδες, μπέ, είσαστε κι' οι δυο σας! Πολιτικό φρόνημα έχω, γουστό μου κάνω, ψήφο μου στην κάληπ να ρίξω. Τι σάς νοιάζει εσάς; Οι άλλοι έσπαζαν κέφι. Κι' ο Πρόδρομος είχε άνάψει.

—Ότου!... Τό μπελό μου βρήκα... όόνο θά ήκάνω!... Τι κόσμος είνε έτούτος, τζάνουμ; Ψήφος-ψήφος δικό μου ποίμα είνε, ένώ τό κάνω ότι μ' άρέσει. Λόγο δεν δίνω σέ κανένα. Ότι μ' άρέσει λέω τόν κάνω...

—Τόν τρώς, Πρόδρομει;

—Και τό μασώ και τό τρώω, μπέ. Λόγο θά σου δώσω; Κουβέντα θέλεις, κανά θέλεις, τζάνουμ; Πρόδρομο να μ' έλέγε, μπέ, άν δεν σου κάνω τ'α μούτρα σάν κολοκύθα βρασμένη!

—Είσαι παλληκάρι, Πρόδρομει;

—Όπου γίνεσαι τότε ένα πράγμα άπίστευτο. Γρουλλίζει ο Πρόδρομος ένα ντυλισμό φοβερό, κυμά απάνω τους λυσολόες, έσάλλος, άγανακτισμένος, δέρνει, φωνάζει, ούρλιάζει:

—Ότου! Έσόνγλου έσέκλερ! Κι'όπόλγλου κι'όπολγλου. Ντινι, νιανι!...

Έφγαν έζυλο οι δυο φαροέρ πω έθελαν και στην τσέπη τους. Με δυσκολία κατάφεραν τόν Πρόδρομο να τούς άσπρη απ' τ'α κέρια του. Έτσι ή φάρσα βγήκε σέ βάρος τους κι' ο Πρόδρομος άκόμα όρεται!

—Όποιος με ρωτά τί θά ψηφίσω να έλξη μπέ! Έσόνγλου έσέκλερ. Πολιτικό, πολιτικό, πολιτικό. Μία ψηφο σου έδωσε ο θεός βάλτηνε στην κάληπ. Τι θέλεις τό γεβεζεζελίκι;

Χ.

Οι ιδιοτροπίες του Πλασινίδα

Φτάρνισμα

—Επί τέλους τί θά γίνη με σένα, χριστιανέ μου; Έννοεις να σταματήσεις αυτό τό άπές φτάρνισμα, ή θά στο σταματήσω δια της βίας; Είσαι φταρνίσματα έχω μετρήσει μέχρι στιγμής, εις διάστημα μισή όρας. Και μήπως είνε φτάρνισμα άξιοπρεπές και σεμνό αυτό που κάνεις, άνθρωπέ μου; Αυτό είνε εκτός πάσης λογικής. Αυτό δεν είνε φτάρνισμα. Είνε εκρήξις ήλαστικέου, είνε εκρήξις άτομικής βόμβας, είνε βολή πυροβολικού, είνε ό,τι διάλοιο θέλεις, εκτός από φτάρνισμα. Σέ βλέπω, σέ παρακολούθω και σέ προσέχω, όταν σουδρεχεται να φταρνισής.

Κοκκινίζει, παρουνίζει, γουρλώνουν τα μάτια σου, άνοιγει τό στόμα σου, τεντώνονται τ'α αυτιά σου, κουνώνται χέρια και πόδια, παίρνεις φόρα και «ά ψ ο ύ» συνταράσσεται τό σύμπαν.

Τρέμουν οι καρδιές και τ'α τραπέζια, τρίζουν τ'α τζάμια και ο ψεκαστήρας σου καταδέχει πρόσωπα και αντικείμενα και σκορπίζει διασεκατομμύρια μικρόδια γύρω.

Και νομίζεις πως είμαστε όποχρωμένω να όφιστάμενα αυτό τό άνοηλικόκατο καταδρεγμα έμεις; Και πω παντός ένώ; Πώς; Είσαι κρουμένος κι' έχεις γρίπη; Κι' έπειδή έσύ έχεις γρίπη, πρέπει δηλαδή, σώνει και καλό, να κολλήσουμε κι' έμεις; Τι σοφά είμεθα δηλαδή; Άν έχης γρίπη, να καθήσης στο σπίτι σου, να γίνης καλά, να σταματήσουν οι φοβέρες αυτές εκρήξεις της μήτρας σου κι' έπειτα να έλευθεροκοινηήσης. Διότι, επί τέλους, άν φταρνίζόσουν καθώς πρέπει, άν είχες τη στοιχειώδη πρόνοια να βάξης τό μαντήλι μπροστά στη ρημάδα τη μήτη σου κάθε φορά που εκρήγνυσαι κι' άν κάθε σου φτάρνισμα δεν ήταν και ίσχυρη σεισμική δόνηση, πω την γράφει ο σειсмоγράφος τ'ο Άστεροσκοπείο, κομμάτια να γινόταν! Άλλά αυτό τό δικό σου υπερβείνει τ'α όρια της άνοχης. Λοιπόν, πάρε τη μήτη σου, χριστιανέ μου, και τράς θά σπύς σου. Έχει φταρνισό όσο θέλεις, μέχρι πω να πέσουν τ'α πασαμέντα από τούς τοίχους. Άντε μπράβο. Πάω τη μήτη σου και φύγε, για να μ'η στην κόψη.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Χιούμορ

Ο συζυγ

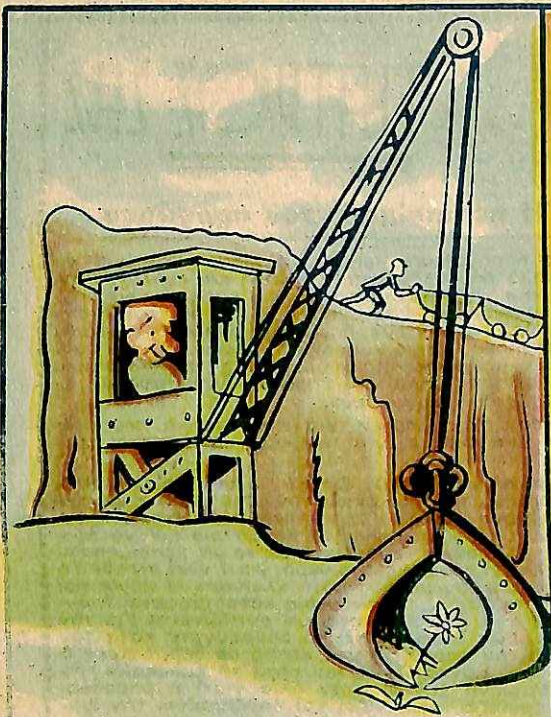


Ἡ γέννα

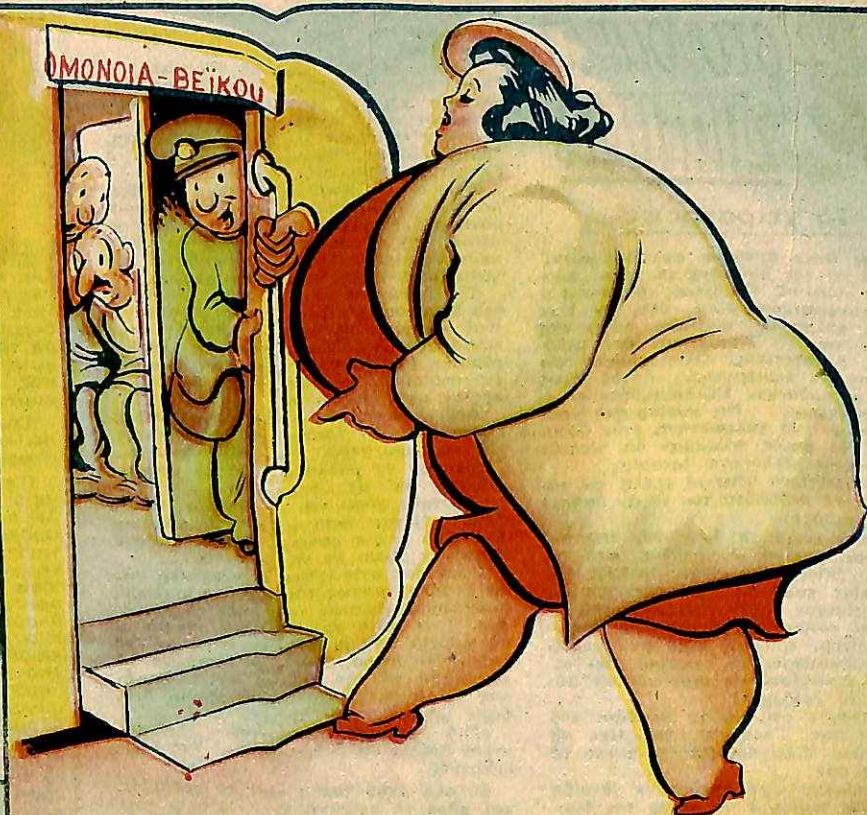
Τὸ χειρόγραφο

Ἡ περιποίησις τοῦ προσώπου

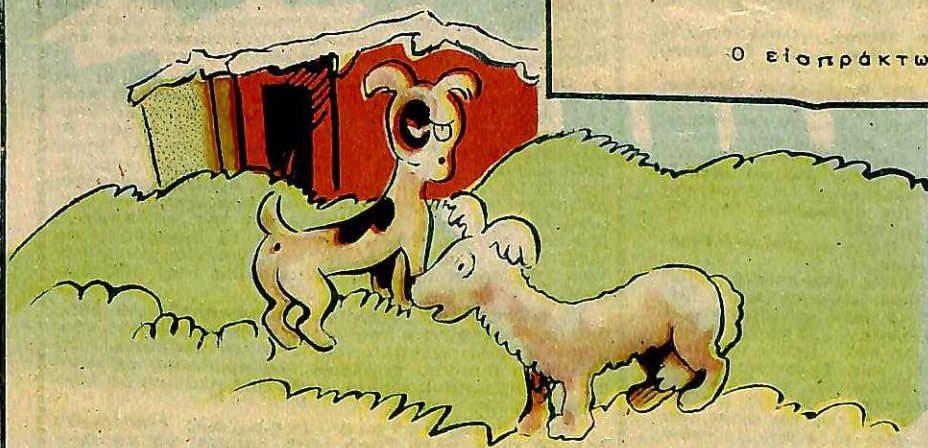
38



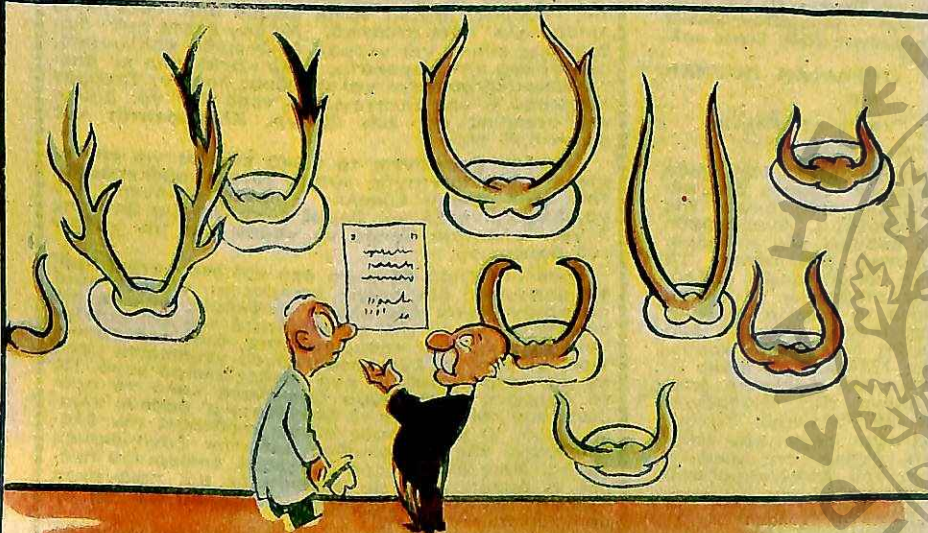
Όταν ο μηχανικός είναι ρομαντικός.



Ο εισπράκτωρ: Έξη θέσεις δεξιά για την κυρία!

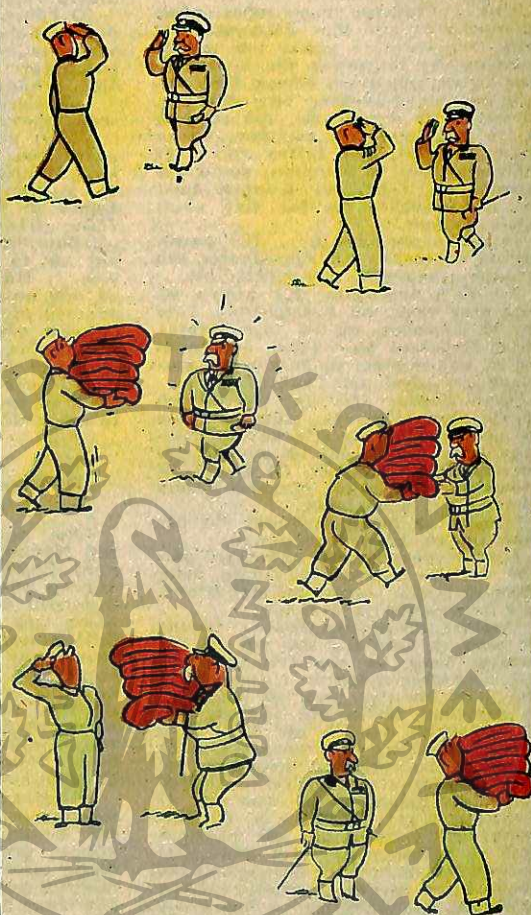


ΕΠΙΔΗΜΙΑ... ΓΡΙΠΗΣ
Δέν συναχώθηκαν ακόμη με τέτοια ούρα;



Ο ΚΥΝΗΓΟΣ ΚΕΡΑΣΦΟΡΩΝ

- Κι' αυτό έδω είναι το ανώνυμο γράμμα, που με πληροφορούσε για τις άπιστιες της γυναίκας μου...



Το σχήμα και ο πειθαρχικός νεοσύλλεκτος.